

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KERRY WILKINSON

FOTOĞRAFTAKİ ÇOCUK

**YILLAR ÖNCE KAÇIRILAN O KIZ
SEN OLABİLİR MİSİN?**

KERRY WILKINSON'DAN SÜRÜKLEYİCİ BİR PSİKOLOJİK GERİLİM ROMANI

Otuz yıl önce kaçırılmış bir bebekle ilgili gazete makalesine bakıyorum ve birinin bunu neden kapıma astığını merak ediyorum. Yakından bakınca kanım dondu. Fotoğraftaki küçük kızın olağandışı bir yara izi var, tıpkı benimki gibi. Hiç böyle biriyle tanışmadım.

Bu çocuk... Ben miyim?

Şoktayım, titriyorum. Annemle yüzleşmem gerektiğini biliyorum. Ailem beni korkunç bir kazadan kurtardı, iş bulmama ve kendi evimi satın almama yardım etti.

Peki, her şey yalanlar üzerine mi kuruluydu?

Annem, doğduğum günün, hayatının en güzel günü olduğunu söylüyor. Onu sorguladığım için suçlu hissediyorum ama neden ertesi gün bahçede yanan kâğıtlar gördüm?

Sonra evimin önünde, morluklar içinde ve beni kimin kaçırdığını bildiğini iddia eden bir kadın buldum. Ona güvenebilir miyim?

Makaleyi gönderen kişi, kazanın olduğu gün gerçekte neler yaşandığını biliyor mu? Bunu öğrenmek için çaresizce, sözde çocuk kaçıran kişinin evine girdim. İçeride bir isim listesi var. Kaçırılan tek çocuk olmadığımı fark edip ürperdim.

Kapının açıldığını duydum.

Ve hayatımın tehlikede olduğunu anladım.

MASAL
PEREST

nemesiskitap.com

KDV den muhtafir

KERRY WILKINSON

**FOTOĞRAFTAKİ
ÇOCUK**

Çeviren: Cihat Taşcıoğlu

**NEMESIS
KİTAP**

Üniversite Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

NEMESIS KİTAP / Gerilim

Yayın Numarası: 684

Fotoğraftaki Çocuk Kerry Wilkinson

Kitabın Özgün Adı: The Child in the Photo

Çeviren: Cihat Taşcıoğlu

Yayın Yönetmeni: Serap Çakır

Yayın Koordinatörü: Melih Günaydın

Editör: Oya Özaltın

Kapak Tasarımı: Cem Özcan

Sayfa Düzeni: Pınar Şeker

Sosyal Medya: Damla Tuzcu

© Nemesis Kitap, 2022 © Kerry Wilkinson, 2021

İlk baskısı 2021 yılında, Storyfire Ltd. tarafından Bookouture adı altında İngiltere'de yayınlanan bu kitabın hakları, Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

ISBN: 978-625-8400-82-3

Baskı: Aralık 2022

Nemesis Kitap:

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sok. Osmanlı İş Merkezi 18/9 Beyoğlu/İstanbul

Tel.: (0212) 222 10 66 info@nemesiskitap.com • www.nemesiskitap.com

Sertifika No: 49065

Baskı ve Cilt:

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Yıldız Mücellit Matb. ve Yay. San. Tic. A.Ş.

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad. Dalgıç Çarşısı Apt. No: 3/4

Zeytinburnu/İstanbul

Tel.: 0212 613 17 33 Faks.: 0212 501 31 17

Sertifika No: 46025

Kerry Wilkinson

Bath, Somerset'te doğan bir yazar ve spor gazetecisidir. Kitapları iki milyondan fazla kopya sattı; Birleşik Krallık, Avustralya, Kanada, Güney Afrika ve Singapur'da çoksatanlar listesinde bir numaraya ulaştı.

Yazar, yeni kitapları için bir fikir bulamadığında bisiklete biniyor, bir yerlere tırmanıyor veya kek pişiriyor. Aklına yeni bir fikir geldiğinde ise hepsini yazıyor.

Cihat Taşçıoğlu

1955 yılında Ankara'da doğdu. Mimarlık eğitimi aldıktan sonra otuz yıl bu alanda çalıştı ve 2000'lerin başında kitap çevirmenliğine başladı.

Çeşitli yayınevleri tarafından basılmış elliye yakın çevirisi ve yayınlanmış iki romanı bulunuyor. Nora Kitap için Mark Twain, George Eliot, James Franco ve Irvine Welsh çevirileri yaptı.

1

Cuma

İNSANIN YETERLİ sayıda eli olmadığını düşünüyorum.

Konu kullanışlılık olduğunda kavrama yetisine sahip başparmaklarla merkezi sinir sistemi vardır ama ben sonraki adımın kesinlikle üçüncü el olması gerektiğini düşünüyorum. Bu düşüncüyü doğrulayacak ana argüman, haftalık büyük alışverişte alınanların arabadan eve daha rahat taşınabilir olması gerektiği. Tesco mağazalarının şimdilerde fazla büyük olduğu gerçeğini kimsenin tartışabileceğini sanmıyorum.

Evin önündeki birkaç basamağı sendeleyerek tırmanırken iki omuzuma birer torba asılıydı, iki tanesi bir elimde ve sonuncusu da öteki elimdeydi. Bu da bana içeri girmek için çantamda anahtar aramamı sağlayacak el bırakmıyordu.

Sonunda bahsi geçen anahtarı çıkarmak için alışveriş torbalarının hepsini yere bırakmak zorunda kaldım, o arada üç elma yola doğru yuvarlandı.

Onları yakalayıp anahtarı kilitte çevirdikten ve kapıyı açıp torbaları tekrar yüklendikten sonra aslında dördüncü elin de gerekli olabileceğini düşünmeye başladım, çünkü o zaman kulakları sağır eden hırsız alarminin kodunu tuşlamadan önce içerideki paspasın üstüne saçılmış olan zarfları da toplayabilirdim.

Alışveriş torbalarını mutfığa bıraktım ve kapıyı kapatmak için hole döndüm. Ardından da insanın beynini dağlayan zırlıyı susturacak kodu girdim.

Paspasın üstündeki dört zarfı alıp mutluluk veren göreceli bir sessizlik içinde gözden geçirdim. Çok daha gençken, aldığım her mektup büyük olasılıkla haftamı aydınlatacak bir heyecan verirdi bana. Kentin öte yakasında oturan ve sık sık gördüğüm büyükanne altıncı yaş günümde bana bir tebrik kartı göndermişti. Bunun başıma gelen en harika şey olduğunu düşünmüştüm. Zarfı ve içindekini esaslı bir temizlik yapana dek on yıldan uzun süre sakladım.

Şimdiyse postayla gelen neredeyse her şeyin üstünkörü bir bakıştan sonra gideceği yer çöp kutusu oluyor.

O günkü postada şunlar vardı:

- a) Barclays'den gelen ve limit üzeri çekim bakiyemin yükseldiğini bildiren bir mektup.
- b) Liberal Demokrat Parti'nin yaklaşan yerel seçimlerle ilgili ve adeta her tarafında "beni kâğıt imha makinesine at" yazılı kitapçığı.
- c) Eski erkek arkadaşıma gönderilen ve ona yine mesaj atmak zorunda kalacağım anlamına gelen bir şey.
- d) Pulsuz ve üstünde adımın yazılı olduğu sade bir zarf. Siyah tükenmez kalemle yazılmış "HOPE TAYLOR" beyaz fonda hemen göze çarpıyor. İsmim büyük harflerle, adeta yazıcıdan çıkmış gibi düzgünce yazılmış. Zarf ince ve boş görünüyor.

Hepsini mutfağa götürdüm ve yere atılmış alışveriş torbalarının etrafından dolaşırken adım yazılı olanı parmağımı kenarından sokarak açtım.

İlkin iinin sahiden boş olduğunu şandım. Hemen göze çarpan bir şey yoktu zarfta ve kahverengine dönmeye yüz tutmuş gazete parçasını ancak dibini yoklayınca buldum. ıkarır çıkar-maz burnuma hafif bir küflü toz kokusu çarptı. Bir kütüphanenin kimsenin uğramadığı uzak köşelerinde olduğu gibi.

Gazete kupürü bir Whiskas kedi maması reklamının ortasından düzgünce kesilmişti. Küçük teneke kutu yığınının yanında, kafasının olduğu yerden yırtılmış bir kedi oturuyordu.

Ama kupür bununla ilgili değildi.

Çevirince arkasında kısa bir haber gördüm.

Polis, Aşağı Woolton'da önceki gün bir arabanın arka koltuğundan kaçırılan altı aylık bebekle ilgili görgü tanığı arıyor.

Penny Craven, kızı Jane'i Marston Close'un Vicarage Hill'le ke-siştığı yerin yakınına park ettiği kahverengi Vauxhall Cavalier'de bırakmıştı.

Marston Gazete Bayii'nde yaklaşık üç dakika kaldıktan sonra geri döndü ve Jane'in arabada olmadığını gördü.

Haber orada kesiliyordu ama devamının olduğu belliydi. Tarih otuz dört yıl öncesine aitti. Bebeğin bir de resmi vardı ama onca zaman sonra bunun birilerinin işine yarayacağından emin değildim. Siyah-beyaz noktalı görüntü hafiften bulanıktı ve grinin tonları geri planda silinmeye yüz tutmuştu. Çocuk benim deneyimsiz gözüme aynı yaştaki herhangi biri gibi görünüyordu.

Jane'in neredeyse hiç saçı yoktu, yüzü tombulcaydı ve burnu yasıydı. Gülümsüyor gibiydi ama bebeklerin, ağızlarının nasıl çalıştığını keşfetmeye çalışırken takındığı şaşkın ifadeye sahipti.

Haberi bir kez daha okudum, sonra bir şeyleri gözden kaçırmış olabileceğimi düşünerek zarfın içini tekrar yokladım.

Boştu.

Zarfın ön yüzüne baktım, sonra arkasını çevirdim ama ismim haricinde ayrıntı göremedim. İade adresi ya da kapının altından kimin attığını anlamamı sağlayacak bir şey yoktu.

Penny Craven, Jane Craven adlarını ve Aşağı Woolton'ı hiç duymamıştım. Her şey zarfın yanlış adrese teslim edildiğini gösteriyordu sanki. Bunların hepsinin ne anlama geldiğini bilen bir Hope Taylor daha olabilir miydi?

Kupürü ve zarfı kenara koyup Aki'ye –eğer almak isterse– mektubu olduğunu bildiren isteksiz bir mesaj gönderdim. Ardından kupürü tekrar elime almadan önce poşetlerin içindekileri yerleştirdim.

Üçüncü okumam da öncekilerden fazla ipucu sağlamadı. Kupürün dibindeki makas kesiği tam düz değildi ve orada dördüncü paragrafın başladığı anlaşıyordu.

Mutfak masasına bıraktım, sonra tekrar elime aldım. Bir şeyler bana hem tanıdık geliyordu hem tamamen yabancıydı. Kayıp bebeğin fotoğrafı noktalydı ve grileşmeye yüz tutmuştu. Hayatımdaki her şeyin ne kadar hızlı ilerlediğinin hatırlatıcısıydı o. Gazeteler mürekkepli siyah-beyazdan renkliye geçeli çok oluyordu.

Bebeğe fotoğrafta poz verdirilmişti sanki; eski günlerdeki gibi bir profesyonel tarafından stüdyoda çekilmiş olabilirdi. Belki de bunu hâlâ yapıyorlardı. Jane yanaklarını şişirmiş, gözlerini iri iri

açmıştı. Zavalıcılık karşısında kocaman bir makineyle dikilen dev figürden korkmuştu herhalde.

O sırada gördüm.

Elimi farkında olmadan kulağıma götürmüştüm. Üst kısımdaki kıvrımlı yere salyangoz sarmalı deniyordu ama bende yoktu. Kulağım o noktada birisi makasla kesip almış gibi dümdüzdü.

Küçükken aynada kendime bakmaktan nefret ederdim, çünkü tek gördüğüm şey deforme kulağımdı. Arkadaşlarımdan biri kulağının sarmalına iki piercing yaptırmıştı ve bunun eksikliğini vurgulamak için kullanılan kinayeli bir ima olup olmadığını merak etmiştim. Özellikle oğlanlar farkına varıyordu o şeyin.

Daha sonraları sağlık konusunda en az umursadığım şey kulağımdaki o düzlük oldu. Artık pek aklıma gelmiyor.

Ama o anda gelmişti işte.

Aynada kendimi on binlerce kez görmüşümdür. Kulağımın nasıl olduğunu çok iyi bilirim; buna rağmen elimde gazete kupürüyle koridora koşup başımın yan tarafına bakmak için boy aynasının önünde dikildim. Kısa saçımın buklesini kulağımın gerisine atıp küçük Jane Craven'ın resimdeki duruş açısını yakalamak için hafifçe yan döndüm.

Haber otuz dört yıl öncesine aitti. Ben de otuz dört yaşındaydım.

Önce Jane'e sonra tekrar kendime baktım.

Kulağımın tepe kısmı yoktu. *Onun* kulağının tepe kısmı da yoktu.

Aynadan fotoğrafa, fotoğraftan aynaya... Tekrar fotoğrafa. Böylece basit ama aynı zamanda dehşet verici soruya ulaştım.

Bu... Bu... Bu *ben* miyim?

2

BU GEZEĞEN üstünde kulağı benimki gibi olan insanlar mutlaka vardır. Küçükken, özellikle meseleleri kafama taktığım yaşlardayken annem beni o özelliğe sahip tek kişi olmadığımı söyleyerek teselli etmeye çalışırdı. Hemen hemen herkesin kulaklarının aynı görüldüğünü ama sadece özel birinin farklı olabileceğini anlatırdı.

Özel ya da farklı olmak istemiyordum. Diğer herkes gibi olmak istediğim.

Bunu hatırlayınca annemi düşünmeye daldım. Onu arayıp Jane Craven diye birinden haberdar olup olmadığını sorabilirdim ama bu telefonda konuşulacak bir şeymiş gibi gelmiyordu bana. Kesinlikle mesaj atarak da sorulamazdı.

Her şeyin yüz yüze halledildiği bir dünyada yaşamıyoruz artık ama bazı durumlarda hâlâ öyle yapılması gerekiyor ve konu iletişim olduğunda annem eski yöntemlere sıkı sıkıya bağlıdır.

Mutfağa dönüp kupürü tekrar zarfa koydum, ön kapıdan çıkarak aradaki alçak çitin üzerinden atladım ve komşumun kapısına dikildim. Zil olmadığından kapının camını tıkladıp bekledim.

Kapının açılması merasim gerektiriyordu. Önce kapının çalındığının anlaşıldığını belirten bir “evet” sesi gelirdi, ardından –günün hangi vakti olursa olsun– holün ışığı yanardı, son olarak da kapı içeriye doğru açılana kadar alçak perdeden bir homurdanma duyulurdu.

Sırtını doğrulmak için bastonundan destek alan Bay Bonner’ın yüzüne meraklı bir gülümseme yayıldı.

“Hope, tatlım...” dedi.

Bay Bonner, yılbaşında seksen yaşına basmıştı. Bunu mutfağında fırında patates yiyerek kutlamıştı, sonra beni yetmiş yaşına bastığı günden beri sakladığı pahalı viskiyle sarhoş olmak üzere evine davet etmişti. Ona “Jack”demem için ısrar ederdi ama ben, kendimden büyüklere “Bay”ya da “Bayan” diyecek şekilde yetiştirilmiştim. Bu alışkanlıktan sıyrılmak benim için imkânsız gibiydi.

“Ne oldu?” diye sordu. Anlaşılan farkında olmadığım bir değişiklik sezmişti bende.

“Yok bir şey,” dedim çabucak. “Sadece gün içinde birinin kapıma geldiğini görüp görmediğinizi soracaktım.”

Bay Bonner benim evime doğru baktı. İki mülkün arasında ancak bilek yüksekliğinde olan bir çit vardı ve arabam her zamanki yerine park edilmişti.

“Sadece postacı geldi,” dedi.

“Saat kaçta?”

“İki civarı. Her zamanki gibi yani...” Kaşlarını beklentiyle kaldırmıştı.

Gülümsedim. “Bahse girerim ki postacının günde iki kez geldiği zamanları hatırlıyorsunuzdur, değil mi?”

Gülümseme bulaşıcıydı. “Aynen öyle,” dedi. “Bacağın nasıl?”

Kesik kısmın yuvasına temas ettiği yerdeki hafif sürtünmeyi hissederek protezli bacağımı kaldırdım. “Hâlâ sizi yarışta geçebilirim.”

Her zamanlık gibi güldü. Emekli-Amputeye karşı... Kulağa ITV’nin primetime için ısmarlayacağı bir yapım gibi geliyordu. Aslında komşumla bir gün bunu deneyebilirdik ama herhalde öncesinde bol miktarda pahalı viski gerekirdi. Ayağımı tekrar yere koyarken paspasın üstündeki zarf destesini gözümde canlandırdım. Pulsuz olan normal gönderilerin altındaydı.

“Postacıdan önce kimse geldi mi?” diye sordum.

Başını iki yana salladı. “Ben görmedim ama bir ara arka taraftaydım.” Kısa süre gözlerini kısarak, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Sesimin neşeli ve kaygısız çıkmasına gayret ederek ona önemli bir şey olmadığını anlatmaya giriştim. Dinlediğinden emin değildim, çünkü boştaki eliyle sokağın belirsiz bir yerini işaret ediyordu.

“Bir hafta önceki soygunu duydun mu?” diye sordu. “Kasabanın öteki ucunda olmuş ama insanı düşündürüyor doğrusu.”

“Evime giren falan olmadı,” dedim. “Gerçekten önemli bir şey değil ama etrafta tanımadığınız birilerinin dolaştığını görürseniz bana bildirir misiniz?”

Bay Bonner elini cebine attı ve eski bir Nokia 3210 çıkardı. Telefonu gururla, kazandığı bir kupayı gösterir gibi havaya kaldırdı. O şeyi kızı ona iki ya da üç yıl önce eBay’den almıştı ve bana her gösterişinde sırtırdı. Telefonu ayda sadece bir kez şarj etmekle övünürdü.

“Numaran burada kayıtlı,” dedi.

“Ben de durmadan kimin aradığını ve konuşmayı sadece hırıltılı nefesler alıp verdiğini merak ediyordum.”

Telefonu cebine atarken bir kahkaha patlattı. Ve bir kez daha, “Her şeyin yolunda olduğundan emin misin?” diye sordu.

“Her şey yolunda. Siz sadece Scrabble’da yine yenilmek istediğinizde haber verin; ben buralardayım. Sonra parkın etrafında koşuya çıkarız, sizi onda da yenerim.”

Sırıttı. “Anlaştık.”

3

MUTFAK TABURESİNE oturdum ve üç paragraflık haberi tekrar okudum. Kâğıt çok sıkı kavrarsam ufalanacak kadar kuru geliyordu bana.

Biri o şeyi otuz yıldan fazla saklamıştı. Anlaşıldığı kadarıyla fotoğraftaki kızın ben olduğuma inanan biri... Ya da öyle olduğunu *bilen* biri.

Hangisinin daha kötü olduğunu kestiremiyordum.

Jane'e ve kulağına baktıkça kendimle olan benzerliğini daha fazla görüyordum. Bu sadece aynı kulaktaki düzlükten ibaret değildi; o düzlüğün açısı da *aynıydı*. Işık aynı şekilde vuruyordu üstüne. Her şey aynıydı.

Lunaparktaki kavisli aynalara bakmak gibiydi bu: Her şey aynı ama hiçbir şey aynı değil.

Bir rastlantı olmalıydı bu.

Anahtarlarımı holdeki çengelden aldım ve evden çıkıp arabaya bindim. Oturduğum yer Macklebury, büyüdüğüm yer Elwood'a yirmi dakikalık mesafedeydi. İkisi de kırsalla çevrili küçük yerleşimlerdi. İnsanların ya bütün hayatını geçirdiği ya da okuldan mezun olur olmaz terk ettiği türden yerler. Oralardan birini terk edip daha sonra diğerine yerleştiğime göre ben tuhaf bir tiptim. Yani oradan çıkmış ama bunu tam anlamıyla yapamamıştım.

"Elwood'a Hoş Geldiniz" tabelasının önünden geçerken az ilerde üstüne "İşlerimizi Kurtarın" yazılı bir pankart olduğunu gördüm. Parlak turuncu yelekler giymiş iki adam, önlerinden geçerken geleneksel şekilde korna çalınca beni yumruklarını havada sallayarak selamladı.

Doğup büyüdüğüm yer manşetlere asla iyi nedenlerle çıkmaz. Elwood önceki yıl genç bir çocuğun ölüme terk edildiği çarpıp kaçma olayıyla haberlere konu olmuştu. Bu yılın konusu, kasaba merkezindeki büyük ayakkabı fabrikasının temelli kapanmanın eşiğinde olmasıydı. Tüm bölgede çok sayıda insana iş sağlayan bir müesseseydi bu, hatta yerleşimin kendisi fabrikanın etrafında kurulmuştu. Yıllardan beri küçülme halindeydi ve kapanırsa kasabadan geriye ne kalacağını kimse kestiremiyordu.

Kapının altından atılan kupür yerine bunu düşünmeye çalıştım ama Jane'in resmi düşüncelerimin önüne geçip duruyordu. O ve yazının tarihi... Jane ile aynı yaşta olacaktık.

Elmwood'un caddelerinden oto pilotla geçtim. Kasabanın tüm yolları ayakkabı fabrikasına çıkıyordu ve kendimi kapılara yakın bir yerde yapılan protesto gösterisinin önünden geçerken buldum. Floresan renkli giysilere bürünmüş başka adamlar da korna çalınca pankartları sallayarak bana tezahürat yaptı. Bu

desteğin amacının onlara mı yoksa kendime mi moral vermek olduğunu bilmiyordum. Fabrikanın kapanmak üzere olduğunu ve işi büyük olasılıkla geri alamayacağımızı hepimiz biliyorduk. Ne kadar protesto yapılırsa yapılsın, ne kadar korna çalınırsa çalınısın değişmeyecekti bu.

Elwood büyük bir yer değildi ve annemin evinin önüne park etmek için sadece birkaç dakika daha araba sürmem gerekmişti. Çocukluğumun geçtiği eve girmek için sekiz ya da dokuz yaşından beri bende olan anahtarı kullandım. Bunu on binlerce kez yapmıştım.

Kapıyı arkamdan kapatırken, “Ben geldim, anne,” diye seslendim.

Oturma odasında olduğunu söyleyerek cevap verdi ama zaten olabileceği fazla yer de yoktu. Ya oradaydı ya da mutfakta.

Kafamı oturma odasının kapısından içeri uzatınca başını arkalığa yaslamış, ayaklarını pufa uzatmış koltuğunda oturduğunu gördüm. Kalkmak için hamle yaptı ama elimi sallayarak oturma-sını işaret edince kendini fazla zorlamadı. *Coronation Street* televizyon ekranında donup kalmıştı; günün o saatinde ya tekrarları ya da kayıtları izliyor olmalıydı. Corrie’yle ilişkisi muhtemelen hayatındaki başka her şeyle olandan uzun sürmüştü.

“Geleceğini bilmiyordum,” dedi.

“Çay ister misin?” diye sordum elimi ağzuma götürerek ve annem yanında duran LittleMiss Wise kupasına uzandı.

“Ben yaparım.”

Bunu söylerken yerinden kıpırdamamıştı ama olağan ritüeli artık ikimiz de biliyorduk. Kupayı alıp mutfaka yollandım, ısıtıcıyı doldurup kaynamaya bıraktım, annemin kupasını çalkaladım, sonra da dolaptan poşet çayları çıkardım.

Annem oturma odasında filmi tekrar başlatıp sesi neredeyse en üst seviyeye yükseltmişti. İşitme sorunu olmadığına direniyordu ama bu doğru olsa “Ne?”, “Pardon?” ve “Kim?” soruları en popüler sloganları haline gelmezdi.

Mutfakla oturma odası arasındaki kapının eşiğine yaklaşip annemin arkasında kalacak şekilde durdum.

Babamın ölümünün üzerinden geçen iki senede burada neredeyse hiçbir şeyi değiştirmemişti. Duvarların neredeyse tamamı üçümüzün aile resimleriyle kaplıydı. Öyle olmayanlarda da yine ben vardım: ilkokuldan sınıf fotoğrafları, okul üniforması ve ergenlikte kulağımın umurumda olmadığını düşünmeme yol açan çok sayıda şaşırtıcı saç stiliyle poz verdiğim fotoğraflar.

Karavan parklarında ve sahillerde çekilmiş tatil fotoğrafları da vardı. Yedi ya da sekiz yaşındayken Elwood Yaz Şenliği’nde bir eşeğin sırtında ben. Yaban yaşamı parkında, su parkında, Alton Kuleleri’nde... On iki yaşında falanken Edinburg’a gitmiştik ve kalenin yakınındaki toplardan birinin üstünde otururken çektiğim fotoğraf da vardı.

Tüm çocukluğum o duvarlardaydı.

Su ısıtıcısı bir tıkırtıyla kapandı ve geri çekilip mutfığa dönerek çayları hazırladım. Annem çayını azıcık süt ve üç şekerle içerdi. Her şeyi toparlayıp oturma odasına götürdüm.

Annem kupasını koltuğunun yanındaki küçük sehpanın üstüne koyarken bana teşekkür etti. Ona bir süre dokunmayacaktı; sıcak içecekleri soğuduklarında tüketirdi. Babam benim hatırladığım en az otuz yıl boyunca bu konuda ona takılmış, muhtemelen önceki on yılda da aynısını yapmıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Bir kupa çayı sehpaye koymak kadar basit bir şey onca anıyı taşıyıp getirebiliyordu.

Karşısına oturup kupayı ellerimin arasına alınca annem filmi yine durdurdu. Kulakları hırpalayan ses bir anda kesilince geriye mütevazı bir sokaktaki mütevazı evin göreceli sessizliği kaldı.

“Bugün gelmeni beklemiyordum,” dedi.

“Kulağımı düşünüyordum.”

Annemin gözleri kısıldı. “Ah, aşkım... Birileri bir şey mi söyledi?”

Başımı iki yana salladım. “Hayır. Galiba şu sıra aklıma takıldı.”

“Nasıl oldu bu?”

“Emin değilim. Bana belki bir kez daha anlatırsın diyordum.”

Aklı karışmış halde yerinde kıpırdandı ki bu şaşırtıcı değildi. Çok gençken anlattığı bir hikâyeydi. Neden öyle olduğumu anlamamı istemişti. Yirmi yıla yakın zamandır yüksek sesle söylemek zorunda kalmadığı bir şeydi.

“Sen...”

“Bazen duymaya ihtiyacım oluyor, anne.”

Sırtını dikleştirip hafifçe öksürerek boğazını temizledi. Göz temasını koparmış, bakışlarını duvardaki resimlerden birine dikmişti. Sanki gözlerimin önünde yaşlanmıştı. Saniyeler önce özgüvenli ve halinden hoşnutken ansızın kırılğan, aklı karışmış bir hale bürünmüştü.

Ya da belki ben gerçekte var olmayan şeyler görüyordum.

Yine hafifçe öksürerek, “Göbek bağıyla ilgili bir komplikasyondu,” dedi. “Boynuna dolandığını anladıklarında yarı yarıya çıkmıştın. Bir anda her yandan bir sürü insan çıktı. Doktordu bunlar sanırım... Ama emin değilim öyle olduklarından. Çok zaman geçti üzerinden. Seni çıkarmayı başardılar ama o arada göbek kordonu kulağının bir kısmını yırttı. Öyle olmasa muhtemelen boğulup ölecektin.”

Soğuyup soğumadığına bakmadan çayına uzandı ve bir yudum aldı. Ergenlik, hatta belki daha küçükken anlattıklarının aynısıydı söyledikleri. İlk dinlediğimde göbek kordonunun ne olduğunu bilmiyordum ama öğrendim ve biyoloji dersi almaya başladığımızda sınıfımın ilerisindeydim.

Hiç sorgulamamıştım anlattıklarını ama neden sorgulasaydım ki? Bana olabilecek bir şey gibi gelmişti. *Olmuş* bir şey gibi.

Zarfı çantamdan çıkardım, kalkıp yaklaştım ve anneme verdim. Ne olduğunu sorduysa da içine bakıp kupürü çıkarırken cevap vermedim. Yüzünü inceliyordum ama kâğıt parçasına hızla göz gezdirirken hiç etkilenmemişti ya da numara yapıyordu.

Tekrar konuştuğunda başını kaldırıp bana bakmadı. “Bunu nereden buldun?”

“Birisi verdi.”

“Kim?”

Cevabı bilmiyordum ama suskun kalmamın nedeni bu değildi. Sonunda soruyu duymazdan gelerek, “Jane benim yaşımda olacaktı,” dedim. “Kulağının da aynı yeri yok.”

Annem kâğıt parçasına ya da resme bakmaya devam ediyordu. Her nasılsa yukarıdaki yatağında yatışımın anısı düştü aklıma. On beş ya da on altı yaşında olmalıydım ve oğlanları takıntı haline getirmiş, yaşımdan büyük biri gibi davranmaya başlamıştım. Ansızın ebeveynlerimden ikisine de benzemediğimin farkına varmıştım. Benim saçlarım her zaman doğal kirli sarıyken ikisi de esmerdi. Onların gözleri kahverengi, benimkiler maviydi. Bir seferinde bunu babama sordum ama büyükannemin, büyükbabamın falan genlerini almakla ilgili bir şeyler söyledi. Zamanla unutulacak bir konuşmaydı bu. Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://rantey.org> O kadar gerilerde kalmıştı ki, yapıpı yapılmadığından bile emin değildim.

Annem başını kupürden kaldırıp gözlerini kırıştırdı. Birden bire hızla ve bana odamı temizlememi, laf yetiştirerek itiraz etmemi istemediğini söyler gibi kararlılıkla konuşmaya başladı.

“Bu ne demek oluyor yani?”

“Emin değilim,” dedim.

Bir an daha duraladı, sonra söyleyeceklerini nasıl sıralayacağını kestirmeye çalışır gibi gözlerini kısıtı.

“Seni doğurduğumu hatırlıyorum,” dedi. Ses tonunda onu hayal kırıklığına uğrattığını ima eden bir çelik tınısı vardı. “Bana bunu neden gösterdiğini anlamıyorum.”

Bir incinmişlik tınısı da vardı ki, sanırım bu anlaşılabilir bir şeydi. Bir an kupürü yırtacağını sandım. Parmakları iki köşesini kavramıştı ve kolları gerilmişti.

Ama bunu yapmak yerine gerisingeri zarfa koydu ve bana uzattı. Alıp çantama attım. Ansızın başka kimsenin dokunmaması gerekecek kadar önemli bir şey gibi görünmüştü bana.

“Kulağı benim gibi olan biriyle hiç karşılaşmadım,” dedim. “Ve *benim* yaşırnda olacaktı...”

Yirmi, hatta belki otuz saniyelik uzun bir sessizlik oldu, sonra annem dikkatini tekrar televizyona yöneltti. Filmi bir kez daha başlattı ama şimdi ses kapalıydı. Bir tuşa basıp altyazıları açarken kumandayı tutan eli titriyordu. Yaşla ilgili bir şey olabilirdi ancak öyle titrediğini daha önce hiç görmemiştim. Belki hastalanıyordu belki de çok ama çok daha kötü bir şey vardı.

JANE'İN ADINI Google'dan araştırmam gerektiği aklıma eve dönünce geldi. Zamanı Milattan Önce ve Milattan Sonra yerine İnternette Önce ve İnternette Sonra olarak tanımlamalıyız. Tür olarak biriktirdiğimiz bilginin toplamı sanki bunları online kaydetmeye başlamamızdan öncesi ve sonrası olarak ölçülüyor.

Ama konu Jane ya da Penny Craven olduğunda Google'da neredeyse hiç bilgi yoktu. Kaçırılma, yerel haberler bir şekilde ulusallaşmadan önce yaşanmıştı. Yani gazeteler tüm içeriklerini online hale getirip ve ebediyen arşivlemeden önce.

Geçmiş dört yıl önceye dayanan tek bir bağlantı vardı, o da Mail Online'daki kayıp çocuklarla ilgili genel bir bilgiydi. Çeşitli dönemlerde kaybolup bulunamayan beş çocuğun profilleri veriliyordu. Bunların biri kupürün yayımlandığı yıla, diğerleri sonraki yıllara aitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Jane Craven, sanki kutlanması gereken bir şeymiş gibi “kayboluşunun on üçüncü yıldönümü” kategorisinde görülüyordu.

Annesinden “şimdi Penny Morse adını taşıyor ve doğup büyüdüğü yer olan Aşağı Woolton’da barmaid olarak çalışıyor” diye söz ediliyordu.

Böylece bir ‘Penny barmaid Aşağı Woolton’ araması yaptım, bu da beni Trip Advisor’daki beş yıldız verilmiş Kara Koyun Restoran-Bar değerlendirmesine götürdü. Yorumu yapan kişi yemeklerin birinci sınıf, “barmaid Penny’nin servisinin harika” olduğunu yazmıştı. Değerlendirmeye bir süre öylece baktım. En üstte restoranın adresini ve telefon numarasını da içeren ayrıntılar yazılıydı. Sayfaya koyulan görsel saz damlı, cephesine gökkuşağı çiçeği sepetleri asılı eski tarz bir yapının dışarıdan çekilmiş resminden oluşuyordu.

Foto galerisindeki resimleri gözden geçirdim. Birkaçı piknik masalarının ve bir çocuk kaydırağının olduğu çimenlikte çekilmişti. İç mekânı gösterenlerdeyse bir şömine, üstünde çeşitli bira markalarının logoları olan uzun bir bira musluğu dizisi vardı. Turistlerin gezi rehberinden seçeceği ve bulmaya çalışırken bir sürü otobüs değiştirerek yedi saat falan harcayacağı yerlerden biriydi.

Barın arkasında çalışanların resmi yoktu ve bu da bana pek yardımcı olmadı.

Yalnız yaşıyordum, dolayısıyla beni aptalca bir şey yapmaktan vazgeçirecek kimsem yoktu ama zaten aklıma gelen şeyin aptalca olduğunu da düşünmüyordum.

Telefonu canlı ve telaşlı bir tonla, “Kara Koyun?” diyen bir adam açtı. Bunu soru sorar gibi söylemişti.

Bense bocalıyordum. “Penny’yle görüşebilir miyim lütfen?” dedim.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Anlık bir duraksama oldu, sonra bir homurdanma geldi. Adam telefonu başka bir şeyin tam ortasındaiken açmış gibiydi.

Sadece birkaç saniye sürmüş olmalıydı ama düşüncelerin sel gibi gelmesine yetmişti. Penny'nin artık orada çalışmadığını söyleyecek ya da personelinin neden rahatsız ettiğini soracaktı. Telefonu kapatmamı ve bir daha arama zahmetinde bulunmamamı söyleyecekti.

Ama öyle yapmadı.

Sıkıntılı bir iç çekiş duyuldu, sonra adam, “Pen! Seni arıyorlar,” diye seslendi.

Hat bir süre geri plandaki bar patırtısı haricinde sessiz kaldı. Bardak şingirtıları, sohbet mırıltıları, ne olduğunu çıkaramadığım hafif bir müzik sesi geliyordu. Rock müziğine benzeriyordu.

Yüreğimin çarpışını işitiyordum. Bu daha önce hiç dikkatimi çekmemişti. Düzenli ama hızlı bir çarpıştı.

Sonra bir kadın sesi geldi. Kararsız, belki mahcup bir tonla, “Alo?” dedi.

Ağzım ansızın kurumuştı ve konuşmaya çalışınca dudaklarımın arasından bir şey çıkmadı.

Kadın tekrar, “Alo?” dedi ama sesi bu kez daha keskin çıkmıştı.

“Penny’yle mi görüşüyorum?” diye sordum. Benim sesim de müzmin sigara tiryakilerinininki gibi hırıltılı çıkmıştı. “Siz Penny Craven misiniz?”

“Öyleydim,” dedi. “Kim soruyor?”

“Kızınız arabanızdan kaçırılmış mıydı?”

Biraz fazla doğrudan olmuştu bu ve benim olağan kişiliğime tamamen aykırıydı. Telefonun sağladığı mesafe ve kalkan bana sahip olacağımı hiç düşünmediğim bir cesaret vermişti.

Kısa bir duraksama daha oldu, sonra uzadıkça uzadı. Telefonun kapanmadığını sadece geri plandaki bar tantanasından anlayabiliyordum.

“Kim olduğunuzu söylemiştiniz?”

Penny cümlesini tamamlar tamamlamaz cep telefonunun kapatma tuşuna bastım. İçgüdüsel bir şeydi bu ve hiç aramamam gerektiğini anladığım için anında pişman olmuştum. Jane’i sormamam gerektiğini bildiğim için.

Bir barın arkasındaki koridorda elinde eski tarz sabit hatlı telefonla dikilen, ahizeye boş gözlerle bakarak az önce ne olduğunu merak eden kadın canlandırdım kafamda.

Telefonum titreşmeye başlayınca irkilerek yerimde sıçradım. Aklı başında her insan gibi telefonumu genellikle sessize alırdım ama titreşme öyle beklenmedik anda başlamıştı ki, neredeyse elimden düşürüyordum.

Ekranında barın numarası vardı. Telefona öylece bakıyor, yeşil tuşa basamıyordum. Çağrı kesildi ama telefon bir saniye sonra ikinci kez titreşmeye başladı. Yine barın numarasından aranıyordum.

Cevap vermem ve bir açıklama yapmam gerekiyordu. Doğrusu buydu... Ama yapamadım. O an olmazdı.

Çağrı yine kesildi ve bir kere daha aranmayı bekleyerek telefona bakmaya devam ettim. Olay tersine yaşansa, birileri açana ya da numaramı engelleyene kadar aramayı sürdürürdüm. Numaram engellense bile bunu başka telefonla denerdim.

Penny’yi aramamam gerekirdi. Hatalıydım ve bunu biliyordum.

Her konuda haklı olduğunu düşünen insanlardan değilimdir. Önemli olan sadece benmişim de beni, olduğum kişi yaptığı için pişmanlık duymayan psikopatlardan biriymişim gibi.

Ama bu konuda hemen bir şey yapma şansım olmadı, çünkü kapı çalıyordu.

5

KAPININ ARDINDA tarafında kimin olduğunu buzlu camdaki siluetten anlamıştım. Eski erkek arkadaşım Aki, bir metre doksan santimi bulan boyuyla iri yapılı bir adamdır; günün birinde meşhur olursa gazetelerin “yumuşak dev” diye söz edeceği türdendir.

Kapıyı açınca gafil avlanmış gibi davrandı. Duvara yaslanmıştı ama sıçrayarak doğruldu ve telefonunu cebine attı.

Birbirimize, eskiden çift değilmişiz de tanışmışız gibi gözlerimizi kırpıştırarak baktık. Bunun sebebi muhtemelen hiçbir zaman çift *olmamamızdı*. Aramızda ne büyük bir aşk olmuştu ne de nefret... Varlığı en baskın his müphemlikti. Eğlenceliydi ama sonra öyle olmaktan çıktı. Pek yetişkince olmayan bir ilişkiye yetişkinlere yaraşır şekilde son verdik.

“Mesaj attın bana,” dedi. “Postayla ilgili bir şey yazmışsın,” diye eklediğinde beynim bomboştu ve neden söz ettiğini epey geç anladım.

“Haa, evet... İçeriye gelmek ister misin?”

Aki, bedeninden ufak elektrik şokları geçmiş gibi biraz daha dikleşti, boyu lüzumsuz bir uzunluğa erdi. Yana doğru ufak bir adım atıp arkasındaki arabanın içinde oturan bukle yığını gör-memi sağlayınca durum hemen anlaşıldı.

Şimdiki kız arkadaşının adı Angel'di ama bunun gerçek mi yoksa kendine yakıştırdığı ad mı olduğundan emin değildim. Adından da önemlisi, insana yoğun düşmanlık yansıtan, duvar kâğıtlarını gereç kullanmadan sadece zihin gücüyle soymaya çalışırcasına dik bakışlar gönderebilmesiydi.

Aki bedeninin ağırlığını öteki ayağına aktararak önünü kesene kadar o bakışın gücünü hissettim.

Aki, “Çok az zamanım var,” dedi ama asıl demek istediği, kızın arabadan fırlayıp öldürücü bakışlarla delik deşik ederek üzerimize gelmesine çok az zaman kaldığıydı.

Onu içeriye alıp mektubunun masada durduğu mutfığa yönelttim... En azından ben mektubun orada olduğunu *sanıyordum*. Masanın üstünde şimdi sadece zarftan çıkan kupürle çöpü boylamayı bekleyen Liberal Demokrat broşürü vardı. Aki'nin mektubu yoktu.

Mikrodalga'nın yanındaki “saklanacak” zarflar yığını karıştırmaya başlarken aslında kendi kendime, “Buralarda bir yerdedir,” dedim. Yığının içinde bulamayınca önce yemek kitaplarının arasını, ardından kazara atmış olma ihtimaline karşı çöp kutusunu yokladım. Mektubu çöpte bulursam bu ilk olmayacaktı.

-- Mikrodalga'nın üstünde --yani esasen tam önümde-- bulana kadar Aki, Jane Craven'la ilgili gazete kupürünü masanın üstünden almıştı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bu ne?” diye sordu.

Kâğıt parçası kocaman parmaklarının arasında çok küçük ve narin görünüyordu. Tıpkı annemin yırtacağını sandığımda olduğu gibi ona zarar vereceğine dair saçma bir kaygıya kapılmıştım. Ama basit bir kâğıt kırıntısından öteydi o.

“Bir şey değil,” diye cevap verdim.

“Nereden geldi?”

“Bilmiyorum. Çekmecenin birinde buldum.”

Mektubunu Ari’ye uzattım ama kupüre bakmaya devam ederken hiç aldırmadı. Jane’in kulağındaki şekil bozukluğunun farkına varmış mıydı? Ben ilk anda fark etmemiştim ama görünce de bakışlarımın odaklandığı tek şey o olmuştu.

“Bunu bir çekmecedeki bulman tuhaf,” dedi. Bu kez de zarfı aldı eline. Önünde adımın yazılı olduğu pulsuz zarfı...

Aki, zarfı kupürü masaya bırakırken mektubunu ona doğru bir kez salladım ve bu sefer aldı.

Son söylediklerini duymazdan gelerek, “Adresini değiştirsen iyi olur,” dedim.

Başını salladı. “Bunu sana postayla mı gönderdiler?” diye sordu.

“Sana çekmecedeki bulduğumu söyledim.”

Bir açmazda kısılmıştık: Yalan söylediğimi anlamış olmalıydı ama ben geri adım atmaya hazır değildim.

Daha kararlı bir sesle, “Adresini değiştir,” diye tekrarladım.

Bakışlarını masadan çekip bana odakladı. “Değiştirdim. Online olarak yaptım ama sistemde bir arıza varmış. Aramayı denedim, bu sefer de şunun için 1’i, bunun için 2’yi tuşladığın bitmek bilmeyen çevrimlerden birinin içinde buldum kendimi. Birileriyle normal şekilde konuşmak imkânsız.”

Holden bir gıcırtı geldi ve ne olduğunu hemen anladım. Angel'ı karşılamak için Aki'yle aynı anda döndük. Kızla Aki'yle birlikte olana dek tanışmamıştık ve sanırım şimdi de birbirimizi tanıyor sayılmazdık. Ama o türü bilirdim. Fabrika ayarlarından gelen, mantığa sığmayan kıskançlık ve güvensizlik ardından volkanik öfke...

Facebook'ta arkadaş değildik onunla ama eğer olsaydık her gün drama yaşanacağı garantiydi. Kesinlikle, "OK misin, tatlı?" tarzında kızdı. Çin Büyükelçiliği'nin dışına astıkları kızıl bayraklar bile onun her tarafında dalgalanan alarm bayraklarının yanında ufak kalırdı.

Angel, Aki'ye bakarak vaşak gibi mırladı: "Nerede kaldığını merak ettim. Gideli epey oldu."

En fazla iki dakika olmuştu ve kapıyı açık bıraktığımıza göre o süre boyunca da sokaktan görülüyor olmalıydık.

Angel bu düşüncüyü aklımdan geçtiği anda okumuş gibi bana döndü ve kesinlikle mırlama olmayan bir tonla, "Ne?" diye kükredi.

"Bir şey demedim."

"Ona durmadan mesaj atıyor, telefon ediyor, onu yanında istiyorsun."

İçimi çekmekten kendimi alamadım ama gözlerimi devirme isteğini engelledim ki, bu da büyük başarıydı. "Bir mektubu olduğunu haber verdim ona. Buraya gelmesini söylemedim. Eğer istese resmini çekip gönderebilirdim. Bunu daha önce de yaptım. İstiyorsan mesajı göstereyim. Gayet basit."

"Haa, ona ne gönderdiğini biliyorum."

Başımı Aki'nin elindeki mektuba doğru salladım. "Öyleyse sorun ne?"

Angel yılan misali çöreklenerek kavgaya hazırlanırken kesinlikle silah sınıfına giren pembe bir tırnağı bana doğru salladı. Aramıza giriş tarzına bakılırsa tırnağın ne işe yaradığını Aki de biliyordu. “Gitmemiz gerek,” dedi ama hangimize hitap ettiği belli değildi.

“Adresini değiştir,” dedim.

“Uğraştım değiştirmeye!”

“Daha fazla uğraş.”

Aki, Angel’ı toparlayıp önce hole sonra evden dışarıya çıkardı. Son anda döndü ve bana kaşlarını özür diler gibi kaldırarak baktı. Angel’ı kudurtacağını bildiğim için az kalsın bir öpücük gönderiyordum ona. Daha gençken, o “Kötü Şey” yaşanmadan, hayat perspektif kazanmadan önce olsa yapardım bunu.

“Adresini değiştir,” diye tekrarlardım ama bu kez cevap vermedi.

6

Cumartesi

CUMARTESİLERİM DAİMA benzer şekilde başlar: Bir apostrof üzerinde tartışarak. Otuzlu yaşlarının ortasında bir kadın söz konusu olduğunda kulağa aşırı rock and roll tarzı geldiğini biliyorum ama hayatım da biraz öyle.

Başka hiçbir şey bu tartışma kadar pasif agresif olamaz. Salonun benim tarafındaki beyaz tahtada “Creators’ Club Paint Station”, yani “Yaratıcılar Kulübü Resim İstasyonu” yazıyor; tam karşıda, arkadaşım Stephen’in yanında durandaysa bu ifade “Creator’s Club Story Station” halini almış, yani apostrofun bir harf geri gitmesiyle “Yaratıcılar” sözcüğü tekile dönüşerek “Yaratıcı” olmuş.

Stephen benimle göz göze gelip ne yaptığını gayet iyi bilerek hafiften burun büktü. Her hafta aynı şeyi yapar.

Yaratıcılar Kulübü, gayet iyi *bilindiği* üzere gençlere güzel sanatlar ve el sanatlarında ilerlemelerine yardım etmek amacıyla haftada iki kez toplanan çalışma grubu. Büyüme çağında sporla

ilgilenen çocuklar için hafta sonlarında çok seçenek var ama bir şeyler üretmekle ilgilenenler neredeyse hiç seçenek bulamıyor. Biz de Stephen'la birlikte bu konuda bir şey yapmaya karar verdik. Halkevinin en büyük odasını kiralayıp kendi kulübümüzü oluşturduk. Önce yavaş ilerledi ama iki yıl içinde bölgenin her tarafından altmışa yakın genç düzenli şekilde gelmeye başladı, ayrıca konuğumuzun kim olduğuna bağlı olarak uğrayan başkaları da vardı.

Keşke ben gençken de öyle bir şey olsaydı.

Benim çalışma istasyonumda on bir çocuk yuvarlak masanın etrafında oturmuş, ortadaki üç oyuncağın resmini yapıyordu. Stephen ise daha küçük bir gruba hikâye teması oluşturmakta yardım ediyordu. Salonun başka yerlerinde annelerden biri tasarım, bir diğeri dikiş dersi veriyordu. Uzun soluklu bir çalışma grubunda da ağırlığını kızların oluşturduğu gençler aylardır battaniye örüyordu. O haftaki konuğumuz sekiz ya da dokuz gence gitar akorları gösteren yerel bir müzisyendi.

Resim istasyonunun etrafında çocukların çalışmalarına teker teker bakarak dolaşıyordum. Farklı yetenek düzeyleri vardı elbette ama zaten meselenin özü de bir bakıma buydu. Dersin sonunda not verilmiyordu, rekabet de yoktu. Gençler geliyor, iki poundu ödüyor ve cumartesi sabahını ne yaparak geçireceklerine kendileri karar veriyordu.

Resim istasyonuna geldiği günler sık sık yaptığım gibi Oliver'in arkasında durdum. On üç yaşındaydı ve yapmak istediği şey her neyse o konuda doğal yetenek sergileyen çocuklardan biriydi. Stephen bir sabahı hikâye kurgulayarak geçirdiğinde en iyi anlatıcının o olduğunu söylerdi ve birkaç ay önce bir kil sanatçısını ağırladığımızda standart çömlekten daha karmaşık bir şey

yapma girişiminde bulunan tek çocuk da oydu. Ortaya çıkardığı ince boyunlu testi, eğitmenin bile bir acemi tarafından yapıldığına inanmadığı türdendi.

O gün Oliver'ın suluboya çalışması hem bir fotoğraf kadar gerçekçiydi, hem de kendi yorumunu yansıtıyordu. Yumuşak oyuncakların surat özellikleri çizgi film karakterleri gibi görünecekleri şekilde abartılmış ama bu, oyuncak oldukları gerçeği korunacak şekilde yapılmıştı.

Oliver arkasında durduğumu fark edince dönüp bana baktı. "İyi oluyor mu?"

Neredeyse gülecektim, çünkü o kadar ham bir yeteneğe sahip olmasına rağmen yaptığı şeyde yeterlik gösterip göstermediğini sorması olağanüstüydü. Varlıklı bir aileden gelse kendini olur olmaz gösteren, denediği her şeyde başarıya ulaşacağını ve aksi gerçekleşirse bunun mutlaka başkasının hatasından kaynaklandığını düşünmesine yol açan bir özgüvenle doldurulmuş olurdu.

Ama varlıklı bir ailenin çocuğu değildi.

Giyileri üzerine en az iki beden büyüktü. Dışarıda hava ister dondurucu ister kavurucu olsun, bir dizi delik kot pantolonla eskimiş kırmızı svetsörtü giyiyordu. Hepsinin tanımadığım bir ağabeyin eskileri olduğunu düşünürdüm. Ama bu bir tahmini elbette; Oliver tek çocuk da olabilirdi. Ayaklarının dibindeki yıpranmış zeytin yeşili sırt çantasının alt kısmında büyük bir mürekkep lekesi vardı, kapağı da boydan boya yırtıktı.

"Mükemmel," dedim. "Bütün çalışmaların kadar iyi."

Oliver hafifçe büzülür gibi oldu; öyle övgülere açtı ama aldığı zaman ne yapacağını bilemiyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Her hafta birkaç saat yakaladığınız enstantanelere bakarak bir insan ve ev hayatı konusunda yargıya varmanız zor olmuyordu.

Oliver'ın utanarak Yaratıcılar Kulübü'ne 2 poundu getirmeyi unuttuğunu söylediği üçüncü haftaydı bu. Orada hepimiz gönüllü çalışıyorduk, kimse o işten kâr beklemiyordu ve alınan para ancak haftalık temizlik masrafını karşılıyordu.

İlk haftaya mahsus kalabileceğini söyledim ama ertesi hafta da tedirginlikle benzer bir bahane öne sürünce meselenin unutmaktan kaynaklanmadığı açıkça anlaşıldı. Kot pantolonunun paçaları eğer kıvrılmazsa ayakkabılarının üstüne düşecek kadar uzundu ve kemikli, bir deri bir kemik kalmış omuzları ayrı bir hikâye anlatıyordu.

Ona parayı dert etmemesini söyledim ve toplamı denkleştirmek için her hafta kovaya para atmaya başladım.

Oliver tekrar resmine döndü ve mükemmel bir fırça dokunuşu yaptı. Çömelip biraz daha sokuldum ve sadece onun duyabileceği şekilde, "Ders bitince çıkmakta acele etme," dedim. "Sana vereceğim bir şey var. Gitmeden önce yanıma gel."

Kaşlarını, aklı karışmış gibi hafifçe çatıp bana döndü. "Ne vereceksiniz?"

"Sonra gösteririm."

Doğrulup kalktım. Basit bir hareketti bu; kötü Şey olduktan sonra ayağa kalkıp yürümeyi tekrar öğrenmek zorunda kaldığımda defalarca yaptığım eksersizin bir parçasıydı. Bunu kanıksamam ayrıca olağanüstü bir şeydi.

Sonraki bir buçuk saati salonda dolaşıp herkesin yaptıklarını kontrol ederek geçirdim.

Projeleri küçük ayrıntılara aşırı dikkat yoğunlaştırarak yöneten biri olmama rağmen sonraki iki yılda bedenim için mekanik hal almıştı bu. Herkes ne yapması gerektiğini biliyor ve işine devam ediyordu. Kontrol dışı unsur daima konuktu ama dost can-

lısı gitarist küçük grubuna tekrar tekrar çaldıkları kısa ve basit bir şarkı öğretmişti bile.

Stephen'ın dikkatini çocuklardan birine yoğunlaştırmasını bekledim ve beyaz tahtasındaki apostrofun yerini değiştirip do-laşmaya devam ettim.

Çocuklarını almaya gelen ebeveynler öğlene doğru kapıların yakınında kümelenmeye başladı. Salonun uzak köşesinde oya-landım ve Oliver beni battaniyecilerin yakınında bir yerde buldu. Çantası omuzuna asılıydı ve üstüne büyük gelen giysilerin içinde yıkanırken çeken oymuş gibi duruyordu.

Ona bir poşet verirken kimsenin ne yaptığımızı görmemesi için salonun ön kısmını bedenimle perdeledim.

“Ne var içinde?” diye sordu.

“Bak ve gör.”

Poşeti açıp resim defteriyle boya kalemlerini çıkardı.

Yalan olduğunun anlaşılmamasına gayret ederek, “Evde öyle-ce duruyorlardı,” dedim.

Oliver'ın kalemlerle defter arasında gidip gelen gözleri irileş-mişti. “Bunlar benim mi?”

“Senin işine çok daha fazla yararlar.”

Metal kalem kutusunu ellerinin arasında çevirirken çıkarmayı unuttuğum fiyat etiketi gözüme çarptı. Kutuyu bir şeye bakacak-mış gibi aldım ve etiketi belli etmeden tırnağımın ucuyla kopar-tıp geri verdim.

“Çantana koyabilirsin onları,” dedim.

Bakışları arkamdaki girişe kaydı ve öyle yapması gerektiğini anladı.

“Bunları bana vermek istediğinizden emin misiniz?” diye sordu.

“Kesinlikle eminim.”

“Ama sadece emaneten, değil mi?”

Tam kalemlerle defterin artık ona ait olduğunu söyleyecektim ki, sorduğunun aslında bu olmadığını anladım.

“Annem bende kalmalarına izin vermeyebilir,” diye ekledi, alçak sesle.

“Ne kadar istersen sende kalabilirler,” dedim. “Annen benimle konuşmak isterse her hafta buradayım. Defterle kalemleri emaneten aldığını ona anlatabilirim.”

Çantasının fermuarını çekerken yüzüne bir gülümseme yayıldı. Göz teması kurmayı seven biri değildi ama bakışlarını hemen kaçırmadan önce bir an için göz göze gelmiştik. O mutluluk ânı yüksek sesle ifade edebileceğinden çok şey söyledi bana.

“İyi bakacağım onlara,” dedi.

“Biliyorum.”

“Gitmem gerek artık.”

“Önümüzdeki hafta görüşürüz.”

Oliver’ın başını omuzlarının arasına çekerek hızlı adımlarla kapıya yönelişini izledim. Annesi bir elini ceketinin cebine sokmuş, diğeriyle başını kaşıyarak onu bekliyordu. Işık, parmağındaki yüzüklerden birinin üstüne düşüp parıldamasına yol açtı. Kadının bakışı Angel’inki kadar vahşi değildi ama salonun öte ucundan bile fark edebileceğim kadar vurguluydu.

“Bir gün başını derde sokacaksın.”

Gözlerimi kırpıştırarak dönünce Stephen’ın yanımda durduğunu gördüm.

“Başımı ne yaparak sokacağın derde?” diye sordum.

“Biliyorsun. Umarım şu anne aldırmaz.”

“Evde öylece duran bir resim defteriyle boya takımındı sadece.” Fiyat etiketini hâlâ parmaklarımın arasında kıvrıdığımı fark edince en yakındaki çöp sepetine atıverdim. Stephen bir şey demedi ve birkaç dakika boyunca hiç konuşmadan salonun boşluğunu seyrettik.

“Neyin var bu ara?” diye sordu Stephen.

Yaratıcılar Kulübü’nün dikkatimi başka yöne çevirmemi sağlaması iyi gelmişti ama bu birkaç saatlik bir şeydi.

“Ne demek istedin?”

“Bu sabah aklın başka yerlerdeydi. Her zamanki kadar gıcık değildin.”

İyi laf sokmuştu ama gülümsemedim. “Birisi kapımın altından bir zarf atmış,” dedim. “Eski bir gazete kupürü vardı içinde.”

“Neyle ilgili?”

“Altı aylık bir çocuğun arabanın arka koltuğundan kaçırılmasıyla.”

“Yakın zamanda mı olmuş bu?”

Dönüp ona baktım. Bunu ona anlatmama şaşırmış gibiydi.

“Kaçırılan kızın kulağı benimki gibi. Biraz benzemiyor, *tamı tamına* öyle.” Duraladım. “Otuz dört yıl önce kaçırılmış.”

Çantamı karıştırıp kupürü buldum ve ona uzattım. İçeriğine göz gezdirirken kaşlarının hafiften kıpırdayışını izledim. Gözlerini kırıştırdı, çünkü otuz dördüncü doğum günümü birlikte bir şeyler içerek kutlamıştık. Benden bir ay küçük olduğunu, daima ondan yaşlı kalacağımı söyleyerek takılırdı bana.

Stephen bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçip kapattı. Kupürü bana uzattı ve kelimeleri toparlamayı başarinca söyledikleri biraz şaşırsa da beklediğim derin hayreti yansıtmıyordu.

“Gerçekleşmesi zor bir tesadüf.”

“Anneme sordum bunu.”

“Ne dedi?”

“Tuhaf davrandı. Beni doğurduğunu hatırladığını, konuyu neden ona taşıdığımı anlamadığını söyledi.”

“Muhtemelen o da senin kadar şok olmuştur.” Cevap vermemi bekledi. Ben bir şey söylemeyince, “Aranız iyi, değil mi?” dedi.

Ne diyeceğimi bilemeyerek yutkundum. Stephen’ın tanıdığı tek akrabam annemdi. Babamın ölümünden beri önceki yıllarda olduğundan sık görüyorduk birbirimizi.

“Sanırım iyi,” diye cevap verdim sonunda. “Bu kupürü soruktan sonra fazla konuşmadık.”

“Sıkıntılı bir durum. Onu bir şeylerle suçluyorsun gibi hissetmiş olabilir kendini.”

“Ben de düşündüm bunu. Ama konuyu ona başka ne şekilde soracağımı bilemedim.”

Stephen, “Haklısın...” falan gibi bir şeyler mırıldandı.

Onun da daha önce adını duymadığı Aşağı Woolton’dan söz ettim. Ve Kara Koyun’dan, bir yere varmayan telefon görüşmesinden de. Stephen’la birbirimizi onaylamayan bir bakış beklediğimi anlamasına yetecek kadar uzun süredir tanıyorduk ama öyle bir şey yapmadı. Beni sandığımdan da iyi tanıyor olabilir miydi?

“Neden oraya gitmiyoruz?” dedi.

“Nereye?”

“Aşağı Woolton’a ya da adı her neyse oraya.” Telefonunu çıkarıp bir şeyler yazdı, sonra ekrana gelen haritayı görmem için bana çevirdi. “Kabaca iki saat alır oraya gitmek. Bugün öğleden sonra başka ne işimiz var?”

İtiraz etmeye yeltendim ama söyledikleri çok açık ve basitti. Aşağı Woolton birkaç ilçe ötedeydi. Hemen yanı başımızda sayılmasa da İskoçya'nın Yüksek Diyarları'nda falan değildi.

“Ben kullanırım arabayı,” dedi.

“Ben...”

“Oturup bu konuda dertlenmenin anlamıyor. Gidelim ve neyin ne olduğunu öğrenelim.”

“Ama eğer...”

Arabanın anahtarlarını çıkarmıştı bile. “Verecek haberleri olan sadece sen değilsin. Arabayla biraz kırsalda dolaşalım ve konuşalım.”

“Senin haberin ne?”

“Sonra anlatırım. Gidelim.”

Birkaç adım ilerledi, sonra izlediğimden emin olmak için döndü. Yani beni o kadar iyi tanıyordu. Bana kalsa, kısa bir yolculuk yapıp neler bulabileceğime bakmak yerine kaygılanarak günler, hatta haftalar geçirirdim.

Biz çıkarken temizlikçiler salona giriyordu. Genellikle her şeyimizi toplayıp kaldırdığımız için onlara fazla iş düşmüyordu ama toplum merkeziyle olan sözleşmemiz bunun her hafta yapılmasını gerektiriyordu. Olağan selamlaşmalardan sonra aşağı indik, bina-
dan çıkıp Stephen'ın yolun karşısındaki arabasına yürüdük.

Gökyüzünün sonsuz griliğe büründüğü günlerden biriydi ve insan güneşin bir daha hiç yükselmeyeceği hissine kapılıyordu. İlikleri titreten bir rüzgâr ağaçların dallarını zangırdatınca çektimin önünü biraz daha sıkı kapattım.

Stephen ayakkabısını bağlamak için durmuştu ve beni beklettiğini söyleyerek sızlanmak için döndüğümde halkevinin

önündeki merdivenlerin dibinde kırmızı ceket giymiş bir kadının beklediğini gördüm. Normalde ikinci kez göz atmaya gerek duymadan yürüyüp giderdim ama yolun karşısından bana maskelemeye gerek duymadığı bir dikkatle bakıyordu.

Kapıları uzaktan kumandayla açılan arabaya yöneldim ama tekrar baktığımda kadın hâlâ beni izliyordu.

İçinde kızıl dokunuşlar barındıran uzun kumral saçları vardı ve yirmilerinin sonlarında ya da otuzlarının başında olmalıydı. Tarif edilebilecek başka baskın özelliği yoktu. Bana hiç aşına gelmeyen biriydi.

Arabanın yolcu koltuğuna yerleştim, Stephen de direksiyona geçip motoru çalıştırdı.

“Şu kadını tanıyor musun?” diye sordum.

Stephen tam el frenini boşaltacakken biraz eğilerek işaret ettiğim yöne baktı. “Kırmızı ceketli olanı mı?”

“Evet.”

“Tanımıyorum. Neden sordun?”

“Bana bakıyordu.”

El frenini boşalttı ve birinci vitese taktı. Bunu her yaptığında otomatik şanzımanlı araba kullanmayı reddedişini hatırlıyordum.

“Eteğin külotunun arkasına sıkıştığındandır belki.”

Hemen yerimde debelenerek elimi arkama attım, Stephen de bir dizi gıcık kıkırdama koyuverdi.

Hareket eder etmez arabayı ikinci vitese geçirdi. Dönüp bakmaya fırsat bulduğumda kadın gitmişti.

7

AŞAĞI WOOLTON, Macklebury'den kuş uçuşu 130 kilometre uzaktaydı. İki yerleşim arasında otoyol olsa yolculuk bir saat sürecekti ama iki yer de o kadar ayakaltında değildi.

Kırsalda kurulmuş olan Macklebury, iki aracın yan yana ancak –ve zar zor– geçebileceği genişlikte virajlı yollarla birbirine bağlanan ücra kasabalar ve köyler grubunun bir parçasıydı. Çalı çitler büyümüş, tarla sınırları alçakta kalmıştı. Yüzeyi çamurla düzleşmiş olan traktör yollarına ancak mevsimden mevsime dokunuluyordu. Macklebury yakınlarında daha hızlı gitmeyi mümkün kılan bir karayolu vardı ama ters yönde uzandığı için saatte en fazla 80 kilometre hız yapılabilen bu taşra yollarına mahkûm kalmıştık. Ve o hıza da sadece yolun düz olduğu yerlerde ulaşabilecektik.

Hız beni korkutur ve Stephen da bunu bilir.

Bunlar her yıl kış bahara dönerken en az bir arabanın hendeği boyladığı yollardır ve güneş, benim hiçbir zaman kapılmadığım yarış ve rekabet hissini körükler.

Çocuklarla geçirdiğimiz sabah saatlerine dair bir sohbete daldık ve zaman, her birlikteliğimizde olduğu gibi daha hızlı akmaya başladı. Lafa birkaç saniyeliğine ara verdiğimizde konuşmaya başlayalı henüz on dakika olduğuna yemin edebilirdim ama aradan bir saat geçmişti.

Stephen'ın bir "haber" vereceğini unutmuştum ama hafifçe öksürerek boğazını temizleyince hatırlayıverdim.

"Yarın biriyle çıkacağım," dedi.

"Umarım şu riskli telefon uygulamalarının birinden bulmamışsındır."

"Tamam, büyükanne. Şimdilerde herkes internette tanıyor."

"Birileriyle internette tanışmaya karşı değilim. Beni kaygılandıran senin telefon uygulamaların."

"Sen de Aki'yle şu köri restoranında tanışmadın mı? Bence eleştirmek sana düşmez."

Bunu her zamanki, onu tanımasam ciddi olduğuna inanmamı sağlayacak ses tonuyla söylemişti. Bir lafı şaka yollu ya da tam anlamını kastederek söylemek arasında ince bir çizgi vardır ve Stephen da o çizgiyi takip ederek yürür.

"Haklısın," dedim. "Gelecekte asla köri restoranında tanıştığım biriyle çıkmayacağım."

Stephen dinlemiyordu beni. "Yarın öğleden sonra çıkıyoruz. Pazar günü etrafın daha sakin olacağını düşündüm. Gündüz buluşmalarını seviyorum. Daha az baskı oluyor." Sesinde hafif bir heyecan vardı ki, bu oma özgü bir şey değildi. Olguları göğsünde kapalı tutmakta ve saptırmak için mizahı kullanmakta çok iyidir. Bir espri bekledim ama gelmedi.

"Şanslı arkadaş kim?" diye sordum.

“Justin Bilmemkim. Tıp eğitimi görüyor.”

“İşini yaparken üniforma giyen bir adam bulacağını biliyordum. Uygun bir itfaiyeci denk getiremedin mi?”

Stephen sırtıttı. Ben de onu iyi tanırım.

Arabayı yavaşlatıp iyice kenara yaklaştırdı ve karşıdan gelen arabaya yol açtı.

Onunla sohbetler yaptık ama konular oraya gittim, şunu bunu yaptım türünden şeyler değildi ve bunun sebebi öylesinin anlamsız olmasından ziyade gerçek arkadaşların farklı davranmasıydı. Birlikte uzun geceler geçirmişizdir ve saatlerin akıp gittiğini ancak ertesi sabah uyandığımda anlamışım.

Taşra yolları kıvrılarak yerini diğerine bırakıyordu ve birkaç dakika bisikletçilerin arkasında sıkışmanın haricinde yolculuk olaysızdı.

Aşağı Woolton tabelası yeşil-kahverengi yosunla kaplanmıştı ve birisi köşesine bir penisle testisler çizmişti. Stephen yavaşlayıp testislerin onun zevkine göre fazla kullı olduğunu söyledi.

Aşağı Woolton’a girerken bir dizi yarı müstakil ikiz evin önünden geçtik, sonra karşımıza Londis mağazasıyla yanındaki kepenkleri indirilmiş postane çıktı. Vitrinlerine ahşap levhalar çakılmış dükkânlar, önündeki kaldırıma on ikilik Carling bira-sında kampanya olduğunu duyuran reklam panosu koyulmuş bir içki dükkânı. Yaşları sekizle on iki arasında olan altı velet bu sonuncunun civarında takılıyor, bir elektronik sigarayı elden ele geçiriyordu. Birilerinin onlara kafaya dikecekleri bir şeyler alıp almayacağını yoklamak için orada dolandıklarını düşündüm ama bu aslında onlardan ziyade benim için söylenebilirdi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kasabanın ortasında büyük bir kilise vardı ve karşısındaki binanın yanına yerel amatör tiyatro grubunun *Penzance*

Korsanları'nı oynayacağını duyuran parlak renkli panolar yerleştirilmişti.

O kasabadan ne beklediğimi bilemiyordum ama bana çok tanıdık gelmişti. Bu bir *déjàvu* ya da orada daha önce bulunmuşluk duygusu değildi; aynı şey Elwood'da, Macklebury'de de olabilirdi. Büyüdüğüm ve yaşadığım yerlerde de yani. Oralarda isimler farklı ama yerler hep aynıdır.

Stephen, kasaba tabelasının yanından geçtiğimizden beri suskundu ve bu da büyümekte olan tedirginliğimi körüklüyordu. Ona hem arabayı döndürüp eve doğru sürmesini söylemek geliyordu içimden ama asıl istediğim yola devam etmesiydi. Koltuğunda oturan annemi ve beni doğurduğunu hatırladığını söylerken sesindeki incinmişlik, ihanete uğramışlık yansıtan tonu düşünüyordum.

Orada olmamam gerekirdi. Stephen'a durmasını söylemek için ağzımı açtım ama kelimeler çıkmadı.

Bir dizi evi daha geride bıraktık, sonra Stephen yavaşlayarak her iki cephesine devasa kriket ekranları dikilmiş büyük bir yeşil alanın önünden geçmemizi sağlayan yola saptı. Adamın biri üstüne binilerek kullanılan çim biçme makinesiyle alanın kenarlarında dolaşiyor, kesilmiş otları yeşil bir serpinti halinde gerisine savuruyordu.

İki yönde de araç hareketliliği yoktu ama trafik ışıkları olan bir yaya geçidine ulaşınca Stephen durmak için yavaşladı. Karşıdan karşıya geçen yoktu ve ışıkların yakınındaki bir duvarın üstünde oturan sekiz ya da on yaşlarındaki iki oğlan durmamızı çok komik bulduğunu gizleme gereği duymadı. Stephen yeşil ışık yanar yanmaz arabayı harekete geçirince döndüm ve oğlanlardan birinin yerinden fırlayıp yaya geçiş butonuna tekrar bastığını gördüm.

Önüme döndüğümde Black Sheep karşıımızdaydı. Gördüğüm ilk şey çiçek sepetleri oldu. TripAdvisor'daki resimde olduğu şekilde asılmışlardı ve kenarlarından bir renk cümbüşü taşıyordu.

Stephen arabayı restoranın otoparkına sokup boş bir yere geri geri park etti ve bunları tek kelime etmeden yaptı. Karşıımızdaki park yerinde duran arabadan bir adam, bir kadın ve bir de çocuk indi. Adam cebini yoklayarak karısına bir şeyler mırıldandı, o arada hareketlerinden nereye gittiğini bildiği anlaşılan çocuk yürümeye başladı. Restoranın yan tarafındaki açık kısma yönelirken yetişkinler de hızlı adımlarla onun peşine düştü. Hava dışarıda oturmak için fazla soğuktu, böylece saniyeler içinde kapıdan geçerek gözden kayboldular.

“Giriyor muyuz?”

Kasabanın tabelasını geride bıraktığımızdan beri ikimizin de söylediği ilk şey buydu. Stephen soruyu öylece soruvermişti ve ne cevap verdim, ne de hareket ettim. Bir süre.

Sonunda, “Ya Penny içerideyse?” dedim.

“O zaman merhaba deriz.”

“Ama ona kimim diyeceğim?”

“Bir şeyler düşünürüz. Kulağını gösterirsin mesela.”

Düşüncesi bile ürpermeme yol açmıştı. Bir anda kim olduğumu benim de bilmediğim hissine kapıldım. Restorana girip kendimi tanıtmak nasıl bir sonuca yol açarsa açsın tekrar zapt edilemeyecek bir şeyi serbest bırakmak anlamına gelebilirdi.

Stephen kapısını açtı. “Ben içeriye giriyorum.”

“Sakın...”

Çok geçti, çünkü kararı kendi başıma almayacağımı biliyordu. Ben emniyet kemerini çözüp kapıyı açana kadar yolu yarılmıştı bile.

Önümüzden giden ailenin aksine, ön kapıya yönelip beni beklemek için döndü ve anahtardaki uzaktan kumandasının düğmesine teatral bir tavırla basarak kapıları kilitledi.

“Artık dönüş yok,” dedi.

Onu engelleyip engellemeyeceğimi merak ederek bekliyordu. Öyle bir şey yapmayınca kapıyı iterek restoranın ana salonuna girdi. Bir ses patlaması oldu: Yarıda kesilen telefon konuşması sırasında geri planda işittiğim bardak şingirtıları, mırıltılar ve müzik.

İçerisi fotoğraflarda görüldüğünden daha geniş ve açıktı. Duvarların dibinde locaya benzer bölmeler sıralanmıştı, bunlarla uzun barın arasına da masalar serpiştirilmişti. Bir köşede yarım düzine adamın etrafında toplanıp vuruşu yapacak olana istenmeyen tavsiyeler verdiği bir bilardo masası vardı.

Çok, *ama* çok tanıdıktı.

“Topallıyorsun.”

Dönüp bakınca Stephen’in birkaç adım ileride olduğunu gördüm. Alnında kaygı çizgileri vardı.

Toparlanıp protezimin basınç gören kısmının düzgün olup olmadığını yokladım. Öyle olduğunu anlayınca bu kez parmağımı aradan sokarak bacağımın kalan kısmının oturduğu yuvadaki köpük desteğin yolculuk sırasında ezilip ezilmediğini kontrol ettim.

Her şey yerli yerindeydi.

“İyi misin?” diye sordu Stephen.

“Sanırım iyiyim.”

“Dönüş yok derken ciddi değildim. Burada olmamız gerekmiyor.”

Bunu biraz daha alçak sesle söylemişti ve ona bir şeyleri yapmakta isteksiz olduğum zamanlar arada sırada kendimi topallarken bulduğumu anlatmak istedim. Başka kimsenin bilmediği bir gariplikti bu. Edindiğim bilinçaltı bir alışkanlık.

“Artık buradayız,” diye cevap verdim.

Şimdi yan yana durmuş, bara bakıyorduk. Bir adam tek başına servis yapıyordu ve kulak kabartınca önceki gün telefona cevap veren sesi tanıdım. Muhtemelen oydu. Kalın ön kollarıyla ve etrafı olması gerektiği şekilde dikkatlice süzen, bir sorunu birkaç yüz metre öteden yakaladığı anlaşılan gözleriyle tam bir barmeni yansıtıyordu. Yukarıdan aşağıya süzüşünden anlaşıldığı kadar Stephen’la beni de teşhis etmişti ve muhtemelen neden bir şey yapmayıp öylece dikildiğimizi merak ediyordu.

Neye benzediğini bilmesem de Penny’nin bardakları falan toplamakla meşgul olabileceğini düşünerek etrafa bakındım.

Ben öyle donup kaldığım için sonunda Stephen inisiyatifi ele aldı ve bara doğru yürüdü. Ben de ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissederek peşine takıldım.

“Penny burada mı?”

Stephen’ın sesi bir arkadaşı ya da komşuyu sorar gibi güvenli çıkmıştı.

Barmenin kaşlarını çatarak kim olduğumuzu sormasını, hatta belki bizi dışarıya atmasını bekliyordum.

Öyle yapmadı.

Arkasındaki açık kapıya doğru birisine seslenmeye hazırlanır gibi döndü.

8

SESLENMEDİ. BARMEN dudaklarını yalayıp gözlerini bir şeyi son anda hatırlamış gibi kırıştırtarak tekrar bize döndü.

“İzin günü,” dedi.

Stephen bu durumu benden çok daha güvenli bir tavırla karşıladı. Cevabı hızlı, her türlü tereddütten arınmış şekilde geldi. “Ne zaman döneceğini biliyor musunuz?”

“Yarın.”

Öyle olacağını tahmin etmiştim –denemiştik ve olup bitmişti– ama Stephen herhalde aklını kaçırmıştı. Ansızın gerçeğe çaresizlik düzeyinde ihtiyaç duyan bir araştırmacı gazeteciye dönüştü.

“Nerede oturduğunu bize söyleyemezsiniz herhalde, değil mi?”

Bu sorulabilecek en normal şeymiş gibi dik ve metin duruşumu korumaya çalışıyordum.

Bakışları ikimizin arasında gidip gelen, belki de bizi bir yerlerden tanıyıp tanımadığını düşünen barmenin yüz ifadesi kesinlikle sertleşmişti.

“Kim soruyor bunu?”

“Arkadaşlarıyız Penny’nin.”

“Arkadaşlarıysanız nerede oturduğunu da bilirsiniz.”

Haklıydı.

Stephen bir süredir oralara gelmediğimize dair bir şeyler söyleyerek cevap verecek oldu ama barmen duyacağını duymuştu. Bir adam kasanın önüne gelmiş, elindeki 10 poundluk banknotu bir evsizin önünde yakmaya hazırlanan Eton öğrencisi edasıyla havada sallıyordu. Barmen ayaklarını sürüyerek o tarafa yönelip bize son bir bakış attıktan sonra adama ne istediğini sordu, ardından da yarım litrelik sürahilerden birine uzandı.

Tam Stephen’a muhtemel akıl kaybıyla ilgili bir şeyler soracaktım ki, telefonum titreşmeye başladı. Ekranda Bay Bonner’ın numarasını olduğunu görünce telefonu kaldırıp Stephen’a gösterdim ve açmak için aceleyle dışarıya yöneldim.

“Hope’la mı görüşüyorum?” dedi Bay Bonner.

“Evet, benim.”

“Ben de yan komşun Jack Bonner.”

Kendisini telefonda yanıtlayışının harika bir yanı vardı. Sonraki aylarda beni defalarca aramıştı ve bunların çoğu boşalan çöp tenekemi kapıya getirdiğini ya da bir kargoyu teslim aldığı bildirilmek gibi ufak tefek şeylerle ilgiliydi. Mesaj yazmak pek onun tarzı değildi anlaşılan ve her arayışında kendini aynı şekilde takdim ediyordu.

Ona “Bay Bonner” diye hitap etme isteğine direndim ve “Selam, Jack,” dedim.

“Bugün dışarıda bir kadın vardı. Sana haber vermem gerektiğini düşündüm.” Bir an duraladı ve “birilerinin evinin etrafında dolaştığını görürsem aramamı söylemiştin,” diye ekledi.

“Tanıdığın biri miydi?”

“Daha önce hiç görmemiştim, aşkım. Senin yaşlarında, kırmızı ceketli bir kadındı. Arkadaşlarından biri olup olmadığını bilemedim. Haberin olması gerektiğini düşündüm.”

Onu oturma odasında, yolun ucunda ne zaman bir hareket görse birilerinin kapıma geleceğini düşünerek yerinde dikilir halde canlandırdım gözümde. Adamcağızı öyle tedirgin etmem gerekirdi. Fazla şey istemiştim ondan.

Ama o gün halkevinin önünde de kırmızı ceket giymiş ve beni izlediğini düşündüğüm bir kadın duruyordu.

“Kapıyı çaldı mı?” diye sordum.

“Sanmıyorum çaldığını. Evin önünden üç ya da dört kez geçtiğini gördüm. Duralayıp eve bakıyor, sonra devam ediyordu. Son seferinde kapının önüne çıktım ve bir şey söylemem fırsat kalmadan yürüyüp gitti.”

Bay Bonner’ın benim için kanepesinden kalkıp yapabildiğince hızlı şekilde kapıya gidişini hayal edince hissettiğim suçlulukla gizemli kadının kimliğine yönelik merakım arasında bocalamıştım.

“Birkaç saatlik yoldayım,” dedim. “Aradığınız için teşekkür ederim. Umarım her şey yolundadır.”

“Her şey yolunda, aşkım. Kadın tekrar gelirse sana haber veririm. İnsanın bu günlerde dikkatli olması gerekiyor.”

Bir tıkırtı oldu, ardından zor duyulur bir mırıldanma gelince telefonu kapatıp kapatmadığını anlamaya çalıştığını tahmin ettim. Kırmızı tuşa basıp bunu onun için ben yaptım ve telefonu çantama attım. O sırada Stephen da restoranın kapısından çıktı.

“Barmen yutmadı,” dedi.

“Şaşırmadım.”

“Yarın yine gelebiliriz.”

“Senin randevun yok muydu?”

“Başka zamana atarım.”

“Öyle bir şey yapmayacaksın.”

Hafifçe dönüp bara göz attı. “Etrafta biraz soru sorabiliriz. Burada Penny Craven’ı tanıyor birileri olmalı.”

“Artık adının o olduğundan emin değilim. Telefonda Craven’ın eski soyadı olduğunu söylemişti. Şimdi galiba Morse.”

“Biz de o zaman Penny...”

“Hayır. Sen insanların peşine düşen bir tip olabilirsin ama ben değilim. Ayrıca onu bulsak bile kapısını çalıp birilerinin bana otuz küsur yıl önce çalınan bebeğiyle ilgili bir gazete kupürü gönderdiğini söylemek hiç hoş olmaz.”

Stephen başını sallayarak kabullendi. “Haklısın.” Bir kez daha baktı restorana. “Ne yapmak istiyorsun?”

Soğuk boğazımı tırmalıyordu ve öyle bir günde hareketsiz dikilmek akıllıca değildi. Telefonumu çıkarıp kupürün fotoğrafına baktım, sonra Stephen’a gösterdim.

“Marston Close’u arayabiliriz,” dedim; “Jane Craven’ın kaçırıldığı yeri yani.”

Stephen ceketinin önünü en üst düğmeye kadar ilikledi. Sonra kendi telefonu çıkardı ve bana fırsat bırakmadan ayrın-tıları tuşladı.

“Buraya bir buçuk kilometre kadar uzakta,” dedi. “Arabayla mı gidelim?”

“Ben yürüyebilirim. Yaya gidersek kasaba hakkında daha iyi fikir edinebiliriz.”

Yerinde hafifçe dönerken bunu protez bacağımla yapıp yapamayacağımı düşündüğünü biliyordum. Yürümeyi yeniden öğrenmenin nasıl bir şey olduğunu en fazla onunla konuşmuştum ama bu bizim için hâlâ görmezden gelinen aşikâr gerçektir. Beni topallarken yakalayınca...

“Çürüğe çıkmış falan değilim,” dedim.

“Bunu kastetmedim. Arabayla gitmek varken...”

“Sırf sen çevreden nefret ettiğin ve bir tufan yaratıp bu kasabayı yeryüzünden silmek istediğin için benim de aynı şeyleri hissetmem gerekmiyor.”

Stephen bir an daha duraksadı sonra dönüp yürümeye başladı. Telefonu tıpkı babamın bir şeyin etiketini gözlüksüz okumaya çalışırken yaptığı gibi kolunu öne uzatarak tutuyordu.

Soğuk, bacağımdan geri kalanın günün sonuna dek ağrımına neden olacaktı. Terapist bunun insanın el ya da ayak parmaklarına benzediğini, ortam ısisına bağlı olarak şiştiğini ya da büzüştüğünü açıklamıştı. Sıcak bir gün soğuktan kötüydü ama ikisi de ideal değildi.

Restoranı geride bırakıp kısa bir ana cadde olduğu anlaşılan yolda yürümeye başladık. Benliğimin bir parçası orasının otuz dört yıl önce nasıl olduğunu canlandırmak istiyordu. Her iki yönde arabalar park edilmişti ve aralıklı olarak koyulmuş tabelalar çarşamba günleri caddede park yapılmaması gerektiği, çünkü o gün pazar kurulduğu uyarısını yansıtıyordu.

Geri kalan her şey bir zincirin parçası gibi görünüyordu. Bir uçta Tesco Metro, diğer uçta Sainsbury's Local vardı. İkisinin arasına da Starbucks, Costa, Greggs, banklar ve hayır amaçlı dükkânlar serpiştirilmişti.

Macklebury gibi.

Ana caddenin sonuna ulaşınca köşeyi dönüp bir dizi teraslı evin önünden geçtik. Hangi yönde ilerlediğimiz konusunda bir fikrim yoktu ama o tarafta rüzgârı kesen doğal bir kalkan vardı.

Stephen, “Babam da Vauxhall Cavalier kullanırdı,” dedi.

Bunu neden söylediğini ilkin anlamadım, sonra haberde Jane’in bir Cavalier’den kaçırıldığından bahsedildiğini hatırladım. Stephen kupüre yola çıkmadan önce kısaca göz gezdirmiş ama anlaşıldığı kadarıyla sandığımdan iyi özümsemişti.

“Bizim hiç arabamız olmadı,” dedim. “Ya otobüse binerdim ya da babam yan komşumuz Bay Hawthorne’dan beni bırakmasını rica ederdi. Veya yürürdüm. Aslında her yere yürüyerek giderdim... Şeye kadar...”

Cümlemi tamamlamadım. Bazen yapardım bunu ama Stephen topallamanın beni kendime getirdiğini söylerdi.

Anlık bir sessizlik oldu, sonra Stephen, “Biz çocukken ne çok kahverengi araba vardı,” dedi.

Bir soruydu sanki bu ama nasıl cevap vereceğimi kestiremedim.

Artık kasaba merkezinden çıkmıştık ve düşüncelerimin arasına tekinsiz bir huzursuzluk sızmaya başlamıştı. Stephen’ın durduğunu ancak bana seslenince fark ettim. Birkaç adım gerimde kalmıştı ve en yakınımdaki evin duvarında “Marston Close” yazan bir tabela olduğunu gördüm. Yolu dikine kesen sokağın köşesinde de “Vicarage Hill” tabelası vardı.

“Sanırım burası,” dedi Stephen.

Onun yanına gittim ve köşede durup sokağın iki ucuna baktık.

“Artık gazete bayii yok,” dedim.

Sokağın bir tarafında üç ve dört katlı binalar vardı ve bunlar anlaşıldığı kadarıyla üst kesime hitap eden diş hekimlerinin, avu-

katların, muhasebecilerin kiraladığı ofislere dönüştürülmüştü. Ama ister konut olsunlar ister işyeri, satın almaya artık neredeyse kimsenin gücü yetmezdi.

Stephen bir yeri işaret etti. Oradaki küçük çimenliğe bir cenaze levazımatçısının tabelası dikilmişti ve bunun gerisinde de diğer hepsinden farklı olan tek bina vardı. Tek katlı, alçak damlı, yanında birkaç arabalık otoparkı olan bir evdi.

“Burası olabilir,” dedi Stephen.

Haklıydı; o sıradaki eve benzemeyen tek bina buydu. Mülklerin çoğu ön tarafında kapı olan yüksek duvarlarla çevriliydi ve bahçelerinden yetişkin leylandi ağaçları yükseliyordu.

Güvenlik önlemleri ücra bir kasabanın ücra bir sokağı için komik denecek derecede aşırı görünmüştü bana.

Her mülkün yanında geniş bir garaj yolu olduğundan sokakta çok az araç duruyordu. Kupürde Penny’nin kahverengi Vauxhall Cavalier’inin köşeye yakın bir yere park ettiği söyleniyordu ve geniş sokağa bakarken bu noktanın cenaze levazımatçısının önü olduğunu görür gibiydim.

Alışveriş arabasını peşi sıra çekerek ilerleyen yaşlı bir kadının çıkardığı takırtılar dikkatimizi o yana çekti. Bize çabucak göz atıp yürümeye devam etti ama öylece geçip gidemedi, çünkü Stephen ona dostane bir merhaba göndermişti.

Kadın durup döndü, ikimizi de iyice süzdü.

Stephen başını cenaze levazımatçısına doğru sallayarak, “Şurasının daha önce gazete bayii olup olmadığını biliyor musunuz acaba?” diye sordu.

Kadın bir an duraksadıysa da kafasını sallamaya başladı. “Yıllar önce öyleydi.”

“Kapanalı ne kadar oluyor?”

Kadın geniş buhar bulutu yaratan uzun bir soluk koyuverdi. “Beş yıl mı? On mu? Asırlar mı? Bütün dergilerimi oradan alırdım ama artık öyle yerler yok.” Bir kez daha duraladı, sonra, “Siz buralarda mı yaşıyordunuz?” diye sordu.

Stephen bana göz atınca bir an öyle olduğunu söyleyeceğini sandım.

“Hayır, burada hiç oturmam,” dedi; “Ama sanırım birkaç yıl önce gelmiştim.”

Kadın bir şey söylemek için ağzını açtı ama vazgeçti. Stephen teşekkür edince dönüp kaldırımında takırtılar çıkararak yürümeye devam etti.

Kısa bir süre yolun diğer yanına bakarak insana orada kötü bir şeyler yaşanmaz hissi veren bir yer olduğunu düşündüm. Birisinin gidip bir bebeği arabadan kapışını gözümde canlandıramıyordum. Penny arabadan üç dakikalığına uzaklaştıysa, Jane’i alan kişinin de arabası olması ve oradan hızla uzaklaşması gerekirdi. Eğer öyle olmadıysa yakındaki evlerden birine kaçmıştı. Kesişen iki sokak uzun ve düzdü; daha yeni zamanlarda oluşturulan, aralarında kestirmeler ve labirentler barındıranlar gibi değillerdi.

O çocuk... Ben miydim?

“Ne söyleyeceğimi bilemiyorum.” Stephen kollarını göğsünde kavuşturmuş yüzüme bakıyordu. Onun soluğu da artık görülebiliyordu; birileri sanki bir dondurucunun kapağını açmıştı.

“Beni buraya getirdiğin için teşekkür ederim,” dedim.

Tutmam için elini uzatırken yüzünde hafif bir gülümseme belirdi. “Artık eve dönmek istediğini söylemenin örtülü şekli mi bu?”

“Beni çok iyi tanıyorsun,” diye cevap verdim.

9

STEPHEN BENİ evimin önüne getirdi ve kaloriferin verdiği ısıcağın keyfini çıkararak kısa bir süre arabada oturduk.

“Yarınki buluşmanın nasıl gittiğini bana haber ver,” dedim.

“Aşağı Woolton konusunu ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Belki böylece bırakırım.”

Duralamasından Stephen’ın bunu yapacağımdan emin olmadığımı anladım.

“Eğer konuşmak istersen...”

“Götürüp getirdiğin için teşekkür ederim.”

Dondurucu hava kapıyı açar açmaz içeriye hücum etti.

Çabucak indim, Stephen arabayı hareket ettirirken Bay Bonner’ın kapısına yöneldim. Buzlu camı tıkladıp içeriden “evet” sesinin gelmesini ve holün ışığının yanmasını bekledim.

Kapıyı açan Bay Bonner’ın yüzünde bir gülümseme belirdi. “Soğuk, değil mi?” dedi. “Aslında yılın bu zamanında hava genellikle daha ılık olur.”

“Sizin zamanınızda böyle değildi herhalde.”

Güldü, sonra yüz ifadesi ciddileşti. “Kadın bir daha gelmedi. Onu izlediğimi görünce korkmuş olmalı. Arkadaşlarından biri olduğu anlaşılırsa benim namıma özür dile.”

“Biraz ürkütücüsünüzdür zaten.”

Bir gülümseme daha belirdi yüzünde ama sonra tekrar ciddileşti. “Doğru olanı mı yaptım? Bundan emin değildim.”

“Harikaydınız. Çok teşekkür ederim.”

Başını evin içine doğru salladı. “Cumartesi akşamı ve gideceğin bir yer olmalı ama bir el Scrabble oynamak istersen...”

Dostça bir davet olmasına rağmen yüzeyin altında başka şey vardı sanki. Bir... Belki bir yalnızlık duygusu.”

“İsterdim bunu ama...”

“Haa, tamam. Sorun yok.” Bay Bonner çabucak atılıp sözümü kesmişti. “Laf olsun diye sordum. Başka bir gece oynarız.”

Üstünden aşmaya hazırlanarak alçak çite doğru yürüdüm. Bay Bonner bacağımın durumunu öğrenince onun evine rahatça ulaşabilmem için iki mülkün arasındaki çiti kaldırmayı önermişti. Ona üzerinden aşmamın iyi bir egzersiz olacağını söyledim ama sonra kırılabileceğini düşünerek iyice alçaltmaya karar verdim. Adam bana yakınlık gösteriyordu.

Ona hayır deyip de kendimi kötü hissetmek mümkün değildi.

“Bir Scabble gecesi ayarlarız,” dedim. “Biraz çıkmam gerekiyor bu akşam.”

“Dert değil, aşkım. İyi zaman geçir. Fikrini değiştirirsen buradayım.”

Kapıda durmaya devam etti ve tam fikrimi sahiden değiştirecektim ki... Gazete kupürünü kafamdan atmam mümkün değil-

di. Aşağı Woolton hayal kırıklığından sonra o akşam kendimi bir işi yarıda bırakmış gibi hissedecektim.

Bay Bonner kapıyı kapatana kadar bekledim, sonra çiti aşır garaj yoluma geçtim. Anahtarları bulana kadar çantamı karıştırdım ve arabamın kapısını açtım.

Annemin evine doğru yola koyuldum. Bütün gün verdiği tepkiyi, beni doğurduğunu hatırladığını söyleyişini düşünmüştüm. Bu sözler, üzerinden zaman geçtikçe daha garip geliyordu bana. Ama belki nedeni çok doğrudan ve acımasızca konuşmamdı. O tavrı hak etmemişti.

Arabayı park edip eve girdim ve geldiğimi haber vermek için seslendim. Oturma odasından cevap vermesini bekliyordum ama ses gelmedi. Televizyonun sesi de duyulmuyordu.

Bunun alışılmadık olduğunu söylemek hafif kaçardı. O eve en son ne zaman girip sessizlikle karşılaştığımı hatırlamıyordum. Muhtemelen annemle babam birlikte son kez tatile çıktığında çiçekleri sulamak için gelince olmuştu bu. Beş ya da altı yıl önce yani.

“Anne?”

Cevap yok.

Başımı oturma odasına uzattım ama annemin koltuğu boştu. Yanındaki sehpa buz gibi çayla yarı yarıya dolu bir kupa duruyordu. Genellikle elinde olan uzaktan kumanda da sehpa bırakılmıştı.

Mutfağın da boş olduğunu anlayınca merdivene yöneldim ve yukarıya çıkmaya başladım.

“Anne?”

Bu kez daha yüksek perdeden seslenmiştim ama evde yankılanıp bana geri dönen sadece kendi sesim oldu.

Annemin odasındaki yatak her zamanki gibi özenle toplanmıştı. Vaktiyle onun ve babamın yatağı bozmamak için örtünün üstünde uyuduğuna yemin edecek hale geldiğim olurdu. Annem bana gün ne kadar kötü geçerse geçsin uyumak için iyi toplanmış bir yatağa girmenin her şeyin daha iyi olduğunu hissetmeyi sağladığını söylerdi. Bu hassasiyeti anlardım ama her gün aşağıda kızartma makinesinin ekmeği atmasını beklerken ondan aynı şeyleri işitmek sıkıntıydı.

Annem banyoda da yoktu ve aşağıya inerken burnuma hafif bir yanık kokusu geldi. Fazla güçlü değildi; bir ızgaranın aşırı hassas duman dedektörünü harekete geçirecek düzeydeki kömür kokusunu andırıyordu.

Tekrar mutfağa gidip burnumun işaret ettiği yöne yürüdüm ama ne ocak açık bırakılmıştı ne de tost makinesi falan.

“Anne!”

Ev olmaması gerektiği kadar soğuktu. Babam her şeyin sıcak olmasından hoşlanır, termostatu temmuz ortasında Ölüm Vadisi ayarında tutardı. Annem bir seferinde bana bunun büyüdüğü evde öyle bir ısıtma sistemi olmamasından kaynaklandığını söylemişti ama o uç bir durumsa bu da öyleydi. Sık sık kış aylarını evde şortla ve tişörtle dolaşarak geçirir, dışarıya çıkmadan önce üstümdekileri tamamen değiştirmek zorunda kalırdım. Annem bunu babam öldükten sonra da sürdürdü ama... Ama şimdi arka kapıdaki ince aralıktan içeriye dondurucu soğuk giriyordu.

Kapıyı çekip açtım ve yüzüme tokat gibi çarpan bir soğukla karşılaştım. Tenime sanki iğneler batıyordu, yanık kokusu da kuvvetlenmişti.

Arka verandanın ışıkları yanıyordu. Orası eskiden çimenlikti ama babam on yıl kadar önce karo kaplatmıştı. O şekilde baki-

mının daha kolay olacağını söylese de işin aslı, dizleri artık çim biçme makinesini etrafta dolaştıracak kadar güçlü olmamasıydı.

Ve annem şimdi orada sırtı eve dönük halde dikilmiş, ilkin çit olduğunu sandığım şeye bakıyordu. Yukarısındaki sundurmanın ucundan sarkan lambalar başının etrafında hale gibi bir ışık yaratmıştı.

Bir kez daha, “Anne,” dedim ve şaşkınlıkla sıçrayıp çığlık atar gibi ismimi söyledi.

“Beni korkudan öldürmeye mi çalışıyorsun?” dedi ama asıl rahatsız edici olan bu sözler değildi.

Elinde ucundan oluğun dibindeki ızgaraya su akan bir hortum vardı. Yaptığı şeyi görmemi engellemek için hızla hareket etti ama bunu beceriksizce yapmamış olsa bile durum yeterince kuşku vericiydi.

Durduğu yere yürüdüm ve gözlerimi kısarak ızgaraya baktım ve kanalizasyona sürüklenen kara külleri gördüm. Yanık kokusu şimdi iyice güçlenmişti ve etrafa göz gezdirince barbeküden dumanlar çıktığını fark ettim.

İlkin açık havada ızgara yapmaya karar verdiğini düşündüm ki bu, hava öylesine soğuk olmasa bile onun karakterine uygun bir şey değildi.

Ve barbeküde de yemek yiyecek falan yoktu. Başka bir şey yanıyordu orada. Çok daha kaygı verici bir şey.

Annemin etrafından dolaşıp barbekünün yanına gittim. Üstünde beyazdan turuncuya, turuncudan siyaha dönerek yanan ufak bir kâğıt tomarı vardı.

10

“NE YAPIYORSUN?”

Bu sefer sesimdeki suçlayıcı tonu gizlemeye çalışmamıştım. Kâğıtları almak için uzandım ama çok sıcaklardı ve tutmayı başardığım kenarlar ufalanıp kömür pulları halinde dağılıyordu.

Konuşmayı başaramayan annem bana sabit gözlerle bakıyordu. Yanından hızla geçip duvardaki musluğa yöneldim ve kapattım. Hâlâ elinde tuttuğu hortumdan akan su azaldı, sonra kesildi. Şimdi oluğa sadece damlalar düşüyordu. Ve be yetişene kadar içindekilerin hepsi ızgaradan akıp gitmişti.

“Ne yakıyorsun?” diye üsteledim.

Başını iki yana salladı, bana karşısında olduğuma inanamaz gibi gözlerini kırıştıtararak baktı. Sonunda, “Geleceğini bilmiyordum,” diye mırıldandı.

“Ne yakıyorsun, anne?”

Gözleri birkaç kez daha kırıştı ve irileşip odağını kaybetti. Elinden bıraktığı hortum yerde başı kesik bir yılan gibi kıvrılıp kaldı.

“Bankanın hesap özetleri,” dedi.

“Bir kâğıt imha makinen var. Ben almıştım size.”

Bakışları eve kaydı, sonra tekrar bana yöneldi. Onu en son babamın cenazesinin ardından törene gelenlerin hepsi gittikten, her şey bittikten sonra o kadar akı karışmış halde görmüştüm. Alıp eve getirmiştim ve hayatın o andan itibaren nasıl olacağını düşünerek sersemlediğini görmemek mümkün değildi. Babamın gündelik işlerinden hangilerini yapmanın ona düşeceğini, hangilerinin yapılmadan kalacağını düşünerek. Birkaç gün sonra bana artık yatağın hangi yanında uyuyacağını bilemediğini, çünkü kendi tarafında uyumanın ona doğru gelmediğini söyledi.

Şimdi de gözlerinde aynı netameli bakışlar vardı. “Kâğıt imha makinesi tutukluk yaptı,” dedi.

“Bana buna dair bir şey söylemedin.”

“Unuttum. Daha önce de oldu ve kendi kendine düzeldi.”

Başımı yumuşak bir turunculuğun kömürlerin üstünde parlamaya devam ettiği barbeküye doğru salladım. Kenarda bir şişe tutuşturma sıvısı durduğunu fark ettim.

“Hesap özetlerini neden böyle alelacele yakmaya karar verdin?”

“Ben... Şey...” Birkaç saniye duraladı, sonra, “Yapmam gereken bir şeydi,” dedi.

Bir süre birbirimize öylece bakarak, soluklarımızın dumanı birbirine karışıp göğe yükselerek durduk.

Tekrar barbeküye ve ortaları yanıp küle dönmüş ama kenarlarında bazı beyaz kısımlar kalmış olan kâğıtlara baktım. Yanmayan yerlerde banka logosu falan yoktu.

Annem ansızın tekrar kendisi oldu, birkaç adım attı ve beni kapıya doğru çekiştirdi. “İçeriye girelim,” dedi. “Hava her yıl bu zamanlar olduğundan çok daha soğuk. İkimiz de hastalanıp öleceğiz.”

Koyun gibi güdölerek mutfağı götürölmeye direnmedim ve annem arka kapıyı kilitledi. Su ısıtıcıyı alıp eviyenin bataryasından doldurdu. .

“Bir çay içecek zamanın var mı?” diye sordu.

“Var sanırım.”

Isıtıcıyı altlığına koyup düğmesine bastı, ardından da bir şeylerle oyalanmaya başladı. Kâğıt havluları, çatal kaşık çekmecesini gereksiz yere tekrar düzeltiyordu.

“Nasıl oldu da böyle çıkıp geldin?” diye sordu.

Hemen cevap vermeyip çatalları çekmecenin bir yanından diğerine aktarmaya devam edişini izledim.

“Buralardaydım,” dedim sonunda.

Annem garip bir, “Hmm...” sesi çıkardı. Sırtı bana dönük halde orayı burayı karıştırmaya devam ediyordu.

Aşağı Woolton ziyaretini anlatmak ve önceki gün şüpheci tavırla konuşmamdan ötürü özür dilemek için gelmişim oraya. Ama şimdi kendimi hepten sıkışmış hissediyordum. Kelimeler çıkmayacaktı. Hayatımda ilk kez kendimi ona güvenip güvenemeyeceğimi düşünür halde bulmuştum. Bu öylesine irkiltici bir duyguydu ki, beni sarmallar halinde savurarak çocukluğuma gönderiyordu. Hatırlayabildiğim en yakın şey altı yaşındayken Karen’in bana Noel Baba’nın gerçekte var olmadığını söyleyişiydi. Onun *gerçek olduğu gerçeğini* hiç sorgulamamıştım ve o anda, en beklenmedik şekilde bundan artık yüzde yüz emin değildim.

Şimdi de aynı şeyi hissediyordum. İnkâr ve akıl karışıklığı içimdeki ufacık bir sesle birleşerek bana *gerçek gerçeği* bildiğimi söylüyordu.

“Yukarıya çıkmam gerek,” dedim.

Annem çekmeceleri takırdatmaya devam ederken mutfaktan çıktım. “Yukarıya çıkmak” tuvalete gitme ihtiyacını ifade eden şifremizdi. İlkokuldayken arkadaşlarımdan birinin evinde tuvalet alt kattaydı ve oraya ilk gidişimde yukarı çıkmam gerektiğini söyleyince annesi bana boş gözlerle bakmıştı. Bunu tuhaf bir deneyiş olduğunu o âna kadar idrak edememiştim.

Üst kata çıkınca banyoya yönelmedim. Niyetlendiğim şeyi annemi ararken yapmam gerekirdi aslında.

Odam eskisi gibi değildi. Posterler, kitaplık, yatağımın altında duran ve çeşitli ıvır zıvırla dolu olan kutular gitmişti. Boş günce defterleri, sinema biletleri, örgü bileklikler, eski bir okul kravatu, bir sürü fotoğraf üst üste yığılmıştı. Atmaya kıyamadığım diğer ufak tefek şeyler hâlâ pişmanlık duyduğum ani bir kararla gitmişti. Odanın o zamanlar karakteri vardı. Vaktiyle kim olduğumu gösteriyordu ve on beş yıldır falan o evde yaşamamam da kapısını açtığımda bir tür kayıp hissi yaşamadığım olmamıştı.

Şimdi artık sınırları belirlenmiş, kremin sıkıcı tonlarına bürünmüş, annemin içinde birilerini ağırladığını hiç sanmadığım misafir yatak odasıydı orası. Rock and Roll dünyasında olsā bir Ed Sheeran plağının B yüzündeki şarkıya denk düşerdi.

Orada aramam gereken şeyin ne olduğunun aklıma nasıl düştüğünü bilmiyorum ama tam karşımdaydı. Tavan arasına çıkmak için kullanılan kapak açıktı, katlanır merdivenin ucu da yerdeydi. Tavan arası, erişim sadece benim odamdan sağlanıyor olsa da babamın egemenlik alanıydı. Noel süsleri, plastik ağaç

orada dururdu ve babam her kasım ayının sonunda hepsini şarkılar, danslar eşliğinde indirirdi. Evi ziyaretçiler için bayram yerine çevirmekten hoşlandığını söyler ama aslında bunu kendisi için yapardı. Sanırım aramızda Noel'i en fazla seven oydu ve ben de bu yüzden insanların pencerelerinde Noel ağaçları gözükmeye başladığında hâlâ bir sızı hissedirim.

O evde yaşadığım süre boyunca annemin tavan arasına tek bir kez bile çıktığını hatırlamıyordum. Ama o gün bunu kesinlikle yapmıştı. Dizlerindeki rahatsızlığa, omuzlarındaki ve sırtındaki ağrılara rağmen üst kata çıkmış, bir sırıkla uzanıp merdiveni aşağıya çekmiş, oraya tırmanmıştı.

Ahşap basamaklar ağırlığım altında gıcırdadı. Her şeyi baştan öğrenirken aşmam gereken en büyük engel basamaklar olmuştu. Kelimenin tam anlamıyla aşmaktan söz ediyorum. Uzun zaman merdivenleri her basamakta duralayarak çıkmıştım. Bir ayağımı diğerinin önüne atma konusunda bedenime güvenmiyordum. Ama şimdi yapabiliyorum bunu.

Tepeye ulaşırken basamakların inlemeleri artmıştı ve sonra kendimi karanlığa karşı gözlerimi kırpıştırırken buldum. Orası da dışarısı kadar soğuktu ve göremesem de nefesimin havada buharlaştığını hissediyordum.

Telefonumun fenerini açınca etrafa beyaz bir ışık yayıldı. Yerde yumuşak yalıtım şilteleri vardı.

Bir de Noel ağacı.

Yan yatırılmış, plastik dalları gövdesine bir dizi kabloyla sabitlenmişti. Babamın yılbaşından kısa süre sonra o kabloları dikkatle bağlayışını gözümde canlandırabiliyordum. İçini çekerek her şeyin toparlanma zamanının geldiğini söyler ve işe girişirdi.

O öldükten sonra annem Noel ağacı kurmamış ve sanırım tavandan arasındakini indirip atmak için bir neden görmemişti. Ağacı görmek hâlâ yerimde heykel gibi kalmama yol açıyordu. Hayatın farklı olduğu zamanlara ait bir şeydi o. İyi ya da kötü yönde farklı ama kesinlikle daha kolay olduğu zamanlara.

Babamı çok özliyordum.

O ağaca herhalde birkaç saniye için bakmışımdır ama ne kadar zaman geçtiğini kesin olarak bilmek zor.

Ağacın yanında üstüne siyah gazlı kalemle “SÜSLER” yazılı bir koli vardı. Babamın elyazısı.

Kendimi dönmeye zorladım, çünkü bunu yapmazsam bir daha hiç kıpırdayamayacağım hissine kapılmıştım.

Az ileride birkaç koli daha vardı ve en kenardakinin üstüne “SAKLANACAK” yazılmıştı.

Yine babamın elyazısı.

Kolinin kapakları açıldı. Annem yakın zamanda içine bakmış olmalıydı. Tam uzanıp koliyi kendime doğru çekecektim ki, odadan yüksek perdeden, yankılı bir gıcırtı geldi. Dönüp kapaktan aşağıya baktım ve annemin ilk basamağa ayağını atmış halde merdivenin dibinde olduğunu gördüm.

“Ne arıyorsun?” diye sordu.

“Hiçbir şey. Kapak açıldı ve çıkıp bakayım dedim.” Kısa bir duraksama. “*Sen* neden çıktın buraya?”

Orası annemin eviydi ve istediği yere girip çıkmaya hakkı vardı. Başının etrafındaki bir şeyi eliyle savuşturur gibi yaptı ve merdivenden bir adım uzaklaştı. “Hesap özetleri,” dedi. “Söylemiştim sana bunu. Merdiveni kaldırmama yardım edebilirsen iyi olur.”

Bir adım daha geriledi ve ben sıkışıp kaldım. Üstünde ‘SAKLANACAK’ yazan koli elimi uzatsan dokunabileceğim

kadar yakınımıdaydı ama içindekilere bakacaksam bunu annemin önünde yapmaktan başka yol yoktu.

Anlık bir karar vererek koliye uzandım, kapağını yakalayıp içini görebileceğim şekilde eğdim.

Boştu.

İçinde her ne varsa –banka hesap özeti ya da başka şey– annemin su tutup mazgala gönderdiği küllere dönüşmüştü.

Annemle göz teması kurmamaya özen göstererek aşağıya indim. Yatağa dayalı olan sıırığı alıp merdiveni yukarıdaki yuvasına ittim. Annem kapının eşiğinde dikilmiş, bir şey söylemeden beni seyrediyordu.

“Hâlâ tuvalete gitmem gerek,” dedim.

Gerileyip sahanlığa çıktı ve koridorun ucundaki kapıda gözden kaybolmamı bekledi. Kapıyı arkamdan kilitleyip klozetin üstüne oturdum.

Her şey yanlış geliyordu bana.

O koli... Babamın elyazısı... Kâğıtların yakıldığı barbekü...

Annemin bir nedenden ötürü hâlâ sahanlıkta dikilip dikilmediğini merak ederek kulak kabarttım. Merdivenden indiğini duymamıştım ve orada durmaya devam ediyorsa bu garipti. Eskiden, çok eskiden sabahları hazırlanırken o kapının ardında fazla zaman geçirdiğim için tartışırdık. Bunlar bana şimdi saçma geliyordu. Mantıksız, önemsiz anlaşmazlıklar.

Sifona bastım ve lavabonun bataryasını birkaç saniye akıttım. Banyodan çıktığımda merdiven sahanlığı boştu ama aşağıdan hâlâ televizyonun sesi gelmiyordu. Sessiz adımlarla annemin odasının kapısına yaklaşıp iterek açtım.

İçeride kimse yoktu ve kâğıt imha makinesi aldığım günden beri durduğu köşedeydi. Babamın o şeyi neden yatak odaların-

da tuttuğunu hiçbir zaman anlamamıştım. Bir seferinde annem bunun gürültüyle ilgili olduğunu söylemiş, ben de her yerde aynı sesi çıkaracağını söyleyerek cevap vermiştim. Omuz silkerek babamın yaptığı şeyleri bazen onun da anlamadığını söylemişti.

Aygıtın altındaki plastik kutu üçte birine kadar kâğıt kırıklarıyla doluydu. Genellikle siyah beyaz basılı şeylerdi bunlar ama parçalardan birinde HSBC logosunun ucu açıkça görülüyordu. Kırıkları karıştırdım ve bazısının üzerinde pound sembolleri olduğunu gördüm. Yani hesap özetleri yakılmamıştı. Kâğıt parçalarından birkaçını aldım, makinenin ağızına koyup düğmeye bastım ve hepsi sıkışma bir yana, hiçbir gecikme olmadan daha küçük parçalar halinde alttaki kutuya döküldü. Ses odada ve muhtemelen evin her yanında patlamıştı. Sadece birkaç saniye sürdü. Etrafa yine sessizlik egemen oldu.

Önce annemin sesi duyup duymadığını, sonra da duyduysa bunu umursamam gerekip gerekmediğini düşündüm.

11

ARABAYI TEKRAR evin garaj yoluna park ederken Bay Bonner'ın ışıklarının sönük olduğunu gördüm. Scrabbe oynayacak havada değildim ama onu reddettiğim için hâlâ bir sızı hissediyordum.

Eve girip alarmın kodunu tuşladım, o arada ben dışarıdayken ısıtma sisteminin devreye girdiğini fark ettim. Ev rehavet verecek sıcaklıktaydı ama ben bunun bana iyi geldiğinden emin değildim.

Holü geçip mutfığa girdim, masanın üstüne atmadan önce çantamdan gazete kupürünü ve zarfı çıkardım. Orada ne yazdığını artık ezbere biliyordum. Uzaktan boğuk bir müzik sesi geliyor ve buna bağrıışan, şakalar yapan, şarkı söyleyen mutlu insanların şamatası karışıyordu. Birileri arka evde parti veriyordu. Belki tam arkamdaki evde değil iki sokak geride. Gürültüye daha yakın birinin polisi araması uzun sürmeyecekti ve olay kaçınılmaz şekilde ertesi gün kasabanın Facebook sayfasına düşecekti. Birileri o patırtının ne olduğunu soracak, başka birileri de polisi

kimin çağırdığını merak edecekti. Sonra sayıp sövmeye başlayacak ve yerel gazetelerin web siteleri de olaya dâhil olacaktı.

Bir süre loşlukta öylece durup ışıkların yarı örtülü perdelerde dans edişini seyrettim.

İnsanın ebeveyninin yalanını yakalaması garip bir duyguydu. Bir çocuk ebeveynlerinin her şeyi bildiğini düşünür. Ancak kendisi de yetişkin olduğu zaman herkesin yaşayıp giderken bir şeyleri öylesine yaptığını ve en iyi sonucu umduğunu idrak eder.

Isıtıcıdan beni yaşanan âna döndüren bir takıntı geldi ve ansızın ne yapmam gerektiğini anladım.

Yukarıya çıkıp misafir yatak odasına girdim. Annemin evindeki aksine benim misafir odam kullanılır. Asal olarak da Stephen tarafından. Çay içmeye gelir, görüşmediğimiz süre içinde olanları konuşuruz; çay genellikle şaraba, sohbet sızlanma seansına döner. Stephen eve gidemeyecek kadar sarhoş olur, böylece gidip ertesi gün öğlene doğru birer tost yemek için ortaya çıkana dek uyuruz.

Odada bir yatak ve Stephen'la birlikte kurmak için üç saate yakın zaman harcadığımız bir IKEA şifonyer vardır. İki insan öyle bir işe girişip bundan gelişigüzel bir veya iki cinayet işlemekten çıkabiliyorsa her şeyi halledebilir demektir.

Bu eşyaların yanı sıra köşede üst üste koyulmuş altı tane büyükçe plastik kutu vardır. Üsttekiler banka belgeleri, yasal belgeler, sigorta poliçesi vesaire gibi elzem ama sıkıcı şeylerle doludur. Onun altındaki kutuda ebeveynlerimin evinde sahip olduğum her şeyi ortadan kaldırdıktan sonra saklamaya başladığım hatıra eşyaları durur. Stephen'la birbirimizi sürüklediğimiz konserlerin, tiyatroların, festivallerin, pandomim gösterilerinin ya da bu türden başka etkinliklerin biletleri ve programları vardır aralarında.

Her hangi birini tekrar elime alacağımı sanmıyorum ama hepsini bir kez daha atmaya erlim varmıyor.

Benim peşinde olduğum en alttaki kutuydu.

Onu çekip odanın ortasına sürükleyene kadar her şeye manevra yaptırmam gerekti. Babam öldüğünde annem, eşyaları arasından onu hatırlatacak herhangi bir şeyi alabileceğimi söylemişti. Gardırobunu gözden geçirmiş, bir kravatını ya da o türden bir eşyasını almayı düşünmüştüm ama bunlar fazla şey ifade etmeyecekti.

Anneme neredeyse hiçbir anı istemediğimi söyleyecektim ama bunun saygısızlık olacağını hissettim, böylece ilginç bulduğu şeyleri kesip yapıştırdığı defteri aldım. Niyetim içindekileri bir ara düzgün şekilde okumaktı ama üstünkörü göz bile atamadım. Bunu son deneyişimde bana çok ağır gelmeden önce ancak iki sayfasına bakabilmişim. Ne zaman niyetlensem ölümünün üzerinden henüz çok az zaman geçtiğini düşünüyordum.

Babam birkaç on yıl boyunca bir dizi büyük fotoğraf albümü yapmış, sonra onu ilgilendiren ya da sadece ilginç gelen çeşitli şeyleri biriktirmeye merak salmıştı. O deftere yapıştırdıklarının hepsinin altında düzgünce yazılmış kısa açıklamalar vardı ve bu da onun el yazısını hatırlatan şeylerden biri olarak kalacaktı.

İlk sayfada annemle babamın evlendiğini duyuran gazeteden kesilmiş kumlu bir fotoğraf vardı. Haberden çok bir duyuru gibiydi bu ve Barbara Paisley'in Ged Taylor'la evleneceğini, nikâh tarihini ve evlendirme dairesinin adını bildiriyordu. Annem de babam da kameraya biraz beceriksizce, öyle bir şeyi daha önce hiç görmemiş gibi gülümsemişti. Annemin giysisi sade, şimdilerde birçok insanın düğün bir yana gece çıkarken giydiklerinden daha az gösterişliydi. Babamın takımı üzerine biraz büyükrü;

hatta annemin bir seferinde söylediklerinden hatırladığım kadarıyla babasının elbisesiydi. Ergenliğimde giysilerime ne kadar az özen gösterdiğime dair genel bir atıp tutma faslının –onun tabiriyle “konuşma”nın– parçasıydı o sözler.

Babam bir sürü şey saklamıştı. Ülke ondalık sisteme geçmeden önce, yani bir poundda 100 peni olduğu yıllarda çalıştığı işlerden birinin maaş makbuzları vardı. Eğer yanlış okumuyorsam haftada 29 pound kazanıyormuş. British Telecom’un aldığı ilk telefonun numarasını bildiren mektubunu ve siyah beyaz televizyonun ona 7 pounda mal olan ruhsatını da saklamıştı.

Konser ve sinema biletlerini yapıştırdığı sonraki sayfaya geçince içimde bir şey sıçradı. Ortak yanlarımızdan biriydi bu; belki de ondan bana geçmişti. Sinemada *Jaws*’ı, *Guguk Kuşu*’nu izlemişti.

Bir müzik kayıt mağazasının makbuzu ve bir Gümüş Yıldönümü kutlamasının programı vardı. Seksenlere geldim ve Charles ile Diana’nın düğünüyle, Falkland Savaşı’yla ilgili kupürlere rastladım. Onu jüri üyeliği yapmaya çağıran bir mektup. Aldığı arabanın “nakit” kelimesinin altı dört kez çizilmiş ödeme makbuzu. Longleat Safari Parkı biletleri ve üstünde “Weston-Super-Mare” yazılı olan bir lolipop çubuğu.

Hızla ilerleyip sonlara yaklaşıncı annemle babamın birkaç yıl önce çıktığı gemi yolculuğuyla ilgili şeylerle karşılaştım. Bunlardan biri, her gece ünlü bir şarkıcının parçalarının söylendiği etkinliğin programıydı. O yolculuğa katılsam ve bir gece sahte Mick Hucknall, sonraki gece sahte Neil Diamond dinlemek zorunda kalsam kendimi güverteden okyanusa bırakacağımı düşündüm.

İşte o sırada yukarıya doğduğum yıllarla ilgili bir şeyler aramak için çıktığımı hatırladım.

Defter tam bir kronolojik düzen takip etmiyordu. Babam sanki üç ya da dört yılda bir kenara bazı şeyler ayırdığını hatırlayıp defteri güncellemiş gibi gruplandırmalar vardı.

Sayfaları geriye doğru çevirdim ve başlara tekrar göz gezdirmeye koyuldum ama bu kez ayrıntılara daha fazla dikkat yöneltiyordum.

O şeyi ilk seferinde gözden kaçırmıştım, ikincide de neredeyse aynısı oluyordu. Bir sayfa geriye dönüp arabanın makbuzuna odaklandım. Doğduğum döneme ait şeylerle birlikte gruplandırılmıştı ama ben küçükken arabamız *yoktu*. Otobüsler, taksiler vardı. Beni bir yere bırakmasını rica ettikleri Bay Hawthorne vardı.

Makbuzun üst kısmına solmaya yüz tutmuş siyah mürekkeple bir acentenin adı yazılıydı. Arabanın ayrıntıları da bunun altına yine elyazısıyla kaydedilmişti. Yazı mükemmel durumda değildi ama sanırım “Talbot –220 pound – nakit” deniyordu ve son kelimenin altı vurgulu şekilde çizilmişti. Kredi kartlarının ve online banka transferlerinin şimdiki gibi olmadığı dönemlerde öyle yapılıyordu anlaşılan.

Ortada akıl erdirilemeyecek bir gizem yoktu. Annemle babam bir araba almış, sonra fazla masraflı olduğuna karar vermişti belki. Hatta belki bunu bana söylemişlerdi ve aradan çok zaman geçtiği için unutmuştum.

Ancak...

Adresten anlaşıldığı kadarıyla acente, büyüdüğüm yer olan Elwood'da, hatta çevredeki kasabalarda da değildi.

Yukarı Woolton'daydı.

Oda ansızın soğumuştı.

Yukarı Woolton diye bir yeri hiç duymamıştım ama henüz birkaç saat önce Penny Craven'ı arayarak ve Jane'in kaçı-

rıldığı yerdeki eski gazete bayiiinin karşısında dikilerek Aşağı Woolton'daydım.

Telefonumu çıkarıp bu adı harita uygulamasına yazdım. Ekran bir an dondu, sonra sıçrama yaparak bir konum gösterdi.

Yukarı Woolton, Aşağı Woolton'un sekiz kilometre kadar uzağındaydı. Eğer Stephen'la bir saat kadar daha yürüsek bir kasabadan diğerine geçmiş olacaktık. Görebildiğim kadarıyla iki yerleşim bir birinden ırmakla ayrılıyordu ve dış mahalleleri neredeyse iç içe geçmişti.

Tekrar deftere döndüm ve makbuzun köşesinde bir tarih olduğunu gördüm. Gün, ay ve yıl olarak elle yazılmıştı.

Makbuzu sayfadan söktüm. Zamkın yapışkanlığı aradan geçen sürede azalmamıştı ve kâğıt yerinden ayrılırken neredeyse yırtılıyordu.

Mutfaktaki gazete kupürünün tarihini zaten biliyordum ama yine de aşağıya koşup iki kâğıdı yan yana koydum.

Bu doğru olamazdı.

Ama öyleydi.

Jane Craven kaçırılmadan dört gün önce babam, o yerin sekiz kilometre ötesinden bir araba almıştı.

12

Pazar

NEREDEYSE HİÇ uyumadım. Uğraştım ama bitkin düşmüş gözlerim kapandığında bile yatakta oradan oraya dönerek o iki tarihi düşündüm. Annemle babam hayatlarının tamamını Elwood'da geçirmişti. Bugünün araçlarıyla bile oradan Yukarı Woolton'a ulaşmak iki saat sürer. Gidilmesi kolay yer değil ama babam otuz dört yıl önce bir araba almak için o mesafeyi kat etmişti.

Kulağında düz bir kesik olan Jane Craven bundan dört gün sonra ve kısa mesafe ötede kaçırılıyor, bir daha da bulunamıyor.

Otuz dört yıl sonra birisi bunu öğrenmem için kapımın altından bir gazete kupürü atıyor.

Alenen ortada olanın haricinde bir açıklama bulmaya çalışırken bu ayrıntılar kafamın içinde dönüp duruyordu.

Sonunda saat 4'ü biraz geçte uyumaya çalışmaktan vazgeçip kalktım, protezimi yerine taktım ve babamın defterini alıp mutfağa indim.

Arka evdeki parti sona ermişti. Perdeleri tam kapatmadığım için ayın beyazlığı eviyenin damlalığına ve zemine spot ışığı gibi vuruyordu.

Makineye kahve koyup kaynamaya bıraktım ve defteri önüne alarak masaya yerleştirdim. Defterdekileri bu sefer teker teker incelemeye, Craven ismiyle ve Yukarı ya da Aşağı Woolton'la ilgili hiçbir şeyi kaçırmamak için her kelimeyi dikkatle okumaya başladım. Her fotoğrafa babamın aldığı Talbot marka arabanın arkada bir yerde görülebileceğini düşünerek baktım.

Hiçbir şey yoktu.

Varabildiğim tek sonuç, babamın makbuzu ilk arabasına ait olduğu için saklamış olabileceğiydi. Öteki bulgulara bakılırsa bu gayet muhtemeldi. İlk maaş makbuzu, ilk televizyonunun ruhsatı, ilk uçuşun ve ilk gemi yolculuğunun bileti. Onun kişiliğine uygun geliyordu bu.

Ama ebeveynlerimin kim olduğunu gerçekten bilip bilmediğim sorusuyla karşı karşıya kalmıştım bir kez.

İlk kupa o kadar çabuk boşaldı ki, neredeyse birisinin kahveyi benimle birlikte içtiğini düşünecektim. Midemin çalkalandığını, düşüncelerimin vızıldadığını hissediyordum.

Saat 5, sonra 6 oldu.

Güneş, arkadaki evlerin üzerinde hilal yaratan turuncu bir pus halinde yükseliyordu. Kuşlar, yüzleşmek istediğimi sanmadığım bir şeyin başlamakta olduğu sinyalini vererek cıvıldıyordu. Stephen'ı arayıp bulduklarımı anlatmak geçti aklımdan. Muhtemelen saatin o kadar erken olmasına aldırmazdı ama benliğimin bir tarafı bu meseleyle uğraşmanın ben, sadece ben olması gerektiğini söylüyordu.

Saat 7 oldu.

Anneme benimle konuşması için iki şans vermiştim ama o tersini yapıp bir şeyleri yakmayı seçmişti.

Saat 8 oldu.

Yapılacak tek bir şey vardı. Duş aldım, giyindim, evden çıkıp arabama doğru yürüdüm. Kapıyı açarken ilk anda gözüme çarpması gereken bir şeyin farkına vardım. Kaportada benzin kapağından başlayıp arka ve ön kapıyı boydan boya kat eden bir çizik vardı. Daha yakından bakmak için çömeldim ama tek anlayabildiğim, o işi yapmak için kullanılan şeyin keskin ağızlı olması gerektiği idi. Çizik boyayı sökmekle kalmamış, kapının yapıldığı malzemeye ulaşacak kadar derine inmişti.

Bay Bonner'ın ışıklarının yandığını görünce doğrulup çiti aştım ve kapısını çaldım. Açıp bastonuna dayanarak girmem için yana çekildi. Gerilerde bir yerden tereyağlı tost kokusu geliyordu.

“Demek gece birinin Scrabble diye feryat ettiğini duydun?” dedi.

“Eve geç döndüm. Anneme gitmiştim ve lafa saldı. Geldiğimde saat 10'u geçiyordu.”

Gülümsedi. “Takılıyordum sana, aşkım.”

Arabamı görebileceği şekilde hafifçe yan döndüm. “Gece herhalde bir şeyler duymamışsınızdır, değil mi?”

Bay Bonner cebinden bir gözlük kabı çıkardı. Gözlüğünü takıp arabama baktı. “Bu mesafeden bir şey göremiyorum.” Verandadan indi, çiti aştı ve gözlerini kısarak arabama doğru yürüdü. “Kim yaptı bunu?” diye sordu.

“Hiçbir fikrim yok. Dün gece eve döndüğümde böyle değildi.”

Bay Bonner gerileyip gözlüğünü çıkardı, sonra bana döndü. “Hiçbir şey duymadım. Keşke duysaydım.”

“Ben de duymadım ama yine de sorayım dedim.”

“Böyle bir şey yapmaya kim kalkışır ki?”

İlk aklıma gelen Angel oldu ama bu yüksek sesle dile getirilecek en akıllıca şey değildi herhalde.

“Bilmiyorum,” dedim.

“Dünkü kırmızı ceketli kadın olabilir mi sence?”

Cevap vermeden önce duraladım, çünkü her nasılsa onu unutmuştum. Bay Bonner benden ilerleydi.

“Eğer polisi aramak istersen kadının eşkalini onlara verebilirim,” dedi. “Uzun saçlıydı ve o ceket giymişti. Yakalayıp birkaç kişinin arasında karşıma koyarlarsa teşhis edebilirim onu.”

Ansızın gösterdiği heves neredeyse güldürecekti beni. “Polisin kalkıp buraya geleceğinden bile şüpheliyim. Böyle durumlarda sigortaya ibraz etmen için bir başvuru numarası verirler sadece.”

Bay Bonner’ın yüzü hafiften asıldı. “Evet, sanırım haklısın. İnsanlar yine de bu sisteme oy veriyor. İstedikleri bu, aldıkları da bu oluyor.”

Bir an için arkamda bir yerlere dalar gibi oldu, sonra evinin kapısına doğru hareketlenirken tekrar bana döndü. “Dün gece arkalarda bir yerde parti verdiklerini duydun mu? Burada birilerinin dolaştığını belki bu yüzden duymadım.”

“Sesler benim de kulağıma geldi.”

“Işıklar, müzik, tüm o patırtı. Bu sabah oraya dolaşıp müziği onları uyandıracak kadar açmayı düşündüm. Bakalım hoşlarına gider miydi?”

“Koca gramofonu oraya nasıl taşıyacaktınız?”

Tam atıp tutmaya devam edecekti ki söylediğim şeyin farkına vardı. Durup bir kahkaha patlattı.

“Bu yaş ayrımcılığı istismarına katlanmak zorunda değilim.”

Karşılıklı sıırttık ve onunla bütün gün öyle didişebileceğimi hissettim. Onu babamın yerine koyduğumun farkındaydım ve muhtemelen o da aynısını yapıyordu.

Ama o anda babamı düşünmem zordu. Annemi de. Eğer bir yanım kim olduğumdan şüphe duyuyorsa, daha büyük bir parçam *onların* kim olduğundan şüphe duyuyordu.

“Sen iyi misin, aşkım?”

Orada hiçbir şey söylemeden dikildiğimi fark ettim. Bay Bonner anladı ve uzanıp elini teselli etmek için omuzuma koydu.

“Şu ara bazı şeyler yaşıyorum,” dedim.

Başını sallayarak alt dudağını ısırdı. Anlatmak istersem dinlemeye hazır olduğunu söylemesi gerekmiyordu, çünkü bunu zaten biliyordum. Bazen söylenmeyen şeyler söylenenlerden önemlidir.

“İstersen evde çok güzel sucuğum var. Kasap işi. Süpermarket malı değil.”

“Kusura bakmayın. Bir yere gitmem gerek.”

Şefkatle gülümsedi. “Kendine dikkat et öyleyse. Parkın etrafında bir turluk koşu borçlusun bana. Bunu unuttuğumu sanma.”

“Bir ara yaparız herhalde,” deyip arabama yöneldim.

13

AŞAĞI WOOLTON'A gitmek için uzun yolu, Stephen'ın önceki gün tercih ettiğinden farklı bir güzergâh seçtim. İlkın Yukarı Woolton'dan geçmek istiyordum çünkü.

Babamın otuz dört yıl önce Talbot'u aldığı acentenin çoktan kapandığını öğrenmek fazla büyük sürpriz olmadı. Yerinde şimdi bir Hint restoranı vardı. Kapının etrafına ışıklar diziliydi ve yanıp sönen devasa pembe neon tabela cıtır hint ekmeğinin saat 6'ya kadar yarı fiyata olduğunu duyuruyordu.

Oraya gelene kadar açlık hissetmemiştim ama aklıma acı soslu mangolar düşünce kurt gibi acıktığımı fark ettim. Pazar günüydü ve öğle saatlerine epey vardı ama o kadar uzun zamandır ayaktaydım ki her şeye vardım. Bu düşüncem yelek giymiş bir adamın binanın yan kapısından çıkmasıyla birlikte dağıldı. Durup pazar sabahı o saatte otoparktaki tek arabanın içinde oturmuş ne yaptığımı merak ederek baktı bana. Motoru çalıştırıp caddeye çıktım

ve köprüyü geçtim. Yol beni önce cenaze evine, sonra da Aşağı Woolton'un merkezine götürdü.

Black Sheep çoktan açılmıştı. Restoranın önünde "eggscellent" olarak tarif edilen kahvaltıyı verdiklerini duyuran bir taşıyabilir tabela duruyordu.

Arabayı Stephen'ın yirmi dört saatten az zaman önce park ettiği yerin biraz aşağısına çekip içinde bir süre oturdum. Aileler düzgün aralıklarla gelip arabalarından topluca iniyor ve restorana yürüyordu. Barmen bize Penny'nin o gün çalışacağını söylemişti ve verdiğim karardan dönüş olmadığını biliyordum. Eve gidebilir, Bay Bonner'la Scrabble oynayabilir, son kırk sekiz saate dair her şeyi unutmak için elimden geleni yapabilirdim.

Böylece her şey birçok bakımdan kolaylaşırdı.

Arabadan inip dört kişilik bir ailenin peşine takıldım. Saat Stephen'le gelişimize kıyasla erken olabilirdi ama mekân yükünü tutmuştu. Her köşeden bir şamata yükseliyor, herkes bir ağızdan konuşarak diğerlerinin sesini bastırmaya çalışıyordu. Tüm bu patırtının gerisinde de ne olduğunu yine çıkaramadığım bir müzik vardı.

İçeriye benim önümden giren aile bir daire çizerek dolaştı, sonra ufak oğlanlardan biri en uzak köşeyi işaret etti. Eğilim sezmiş politikacılar gibi o yöne koşup kendilerini içerideki son boş masaya attılar.

Bilardo masasına yakın bir köşeye sıkışıp barın arkasında bir sürü işe daha önce hiç görmediğim şekilde yetişerek çalışan kadını seyretmeye koyuldum. Aynı anda bir müşterinin siparişini kayda geçerken bir diğerinin kahvesini tazeliyor, kartla ödeme alırken birisine ön kapının yanındaki çatal bıçak çekmecelerini işaret ediyordu. Bunların hepsi aynı anda oluyordu sanki ve he-

* İngilizce yumurta ve harika kelimelerinden türetilmiş bir ifade.

men ardından sıradaki müşteriye dönüyordu. Onun Penny olduğundan emin değildim ama yaşı tutuyordu. Ellilerinin ortasında ya da sonunda olmalıydı; boyalı sarı saçları vardı ve bir işte o şeyi gözleri bağlıyken bile yapabilecek kadar uzun çalıştığı hissi veren insan tavrıyla davranıyordu. Annemin *Coronation Street*'de barın arkasında çalışmasını izlediği insanlardan biri olabilirdi.

Etrafta koşturarak boşları toplayan, masalara tabak falan yetiştiren başka birkaç kişi daha vardı ama bunların hepsi ya erkekti ya da Penny'den çok daha gençti.

Barın arkasındaki kadın her şeyi etkili bir gösterişle yapıyordu. İnsanlara “aşkım” ya da “tatlım” diye hitap ediyordu. Masasındaki boşaldığı için ketçap isteyen bir gence bunun yerini göz kırpıp başını sallayarak gösteriyordu. Arkasındaki kapıya doğru giden garsona bir şeyler söylerken barda karşısına gelen müşteriye nasıl zaman geçirdiğini soruyordu.

Aradan beş dakika kadar geçmişti ve ben hiç hareket etmemiştim. Nefessiz halde izliyordum onu. Sipariş ve ödeme kuyruğu iyice hafiflemiş, saçları değirmenli biberliğe benzeyen, sırada sadece kendisinin kaldığını fark ettiğinde telefonunu kurcalamakla meşgul olan adama kadar inmişti.

Neşeyle, “Nasılsın, Pen?” diye sordu adam. “Sabahın nasıl geçiyor?”

“Yoğun. Ne hazırlatayım sana?”

Sonrasını duymadım. Oydu. Adamın siparişini tablete kaydedip ona üstünde numara yazılı olan büyük bir tahta kaşık verişini izleyerek bekledim. Adam yürüyüp uzak masalardan birine gitti ve Penny sonunda yalnız kaldı. Derin bir soluk aldıktan sonra bankoya yaslanarak barın altından bir kupa çıkarıp içindekini yudumladı. Genç servis elemanlarından biri üstü tabak dolu bir tepsi taşıyarak yanına geldi. Birkaç kelime konuştular, sonra

Penny kupayı tekrar aldı ve barın arkasındaki kapıya doğru yürüdü. Onu gözden kaybetmemeye çalışarak hızla yerimi değiştirdim ve o kapının açıldığı koridora girdiğini, dipteki başka bir kapıdan geçerek restoranın arkasında her ne varsa oraya ulaştığını gördüm.

Ani bir kararla ön kapıya gidip restorandan çıktım. Binanın cephesini takip ederek arkaya dolaştım ve küçük bir avluya çıktım. Penny oradaydı; zamanında beyaz olan kırık dökük bir plastik masanın yanında tek başına duruyordu. Bir elinde sigara, diğerinde telefon vardı, yani yine iki şeyi aynı anda yapıyordu.

Ürpertici olduğunu biliyorum ama kendimi bir kez daha onu seyreder halde bulmuştum. Telefonu sütyeninin içine kaydırıp diğer taraftan bir çakmak çıkardı ve yakmaya çalıştı. Belki bir hareket yaptım ya da belki varlığını hissetti ve çakmağı tekrar kaldırmadan önce beni gördüğüm en yumuşak kaş çatışıyla karşıladı.

“Herhalde çakmağın yoktur, değil mi?”

Avluyu kat ederek yaklaştım ve karşısında durdum. Aynı boyda olduğumuzdan gözlerimiz de aynı hizadaydı.

“Sigara içmiyorum,” dedim.

“Ben de içmemeliyim. Ama çok iyi geliyor. İnsan için kötü olan her şey gibi yani.”

Bir an içini çekti, sonra çakmayı yakmak için uğraşmaya devam etti. Sonunda ufak bir alev çıktı, Penny de bunu hemen sigaraya aktardı. Çakmak sütyeninin içindeki yerine giderken sigaradan derin bir nefes çekip tekrar bana döndü.

“Seni tanıyor muyum?” Sesi tereddütlü, arada sırada gelen bir müşteri olduğumu düşünür gibi çıkmıştı.

“Hayır... Yani... Belki.”

Bakışının ağırlığını hissettim ve sonra gözleri yeni birisiyle tanıştığında doğal olarak yapar gibi başımın yan tarafına, kulağıma kayd.

Bir an, belki saniyeden de kısa süren bir zaman için her şey durmuş gibi geldi bana. Esinti kesildi, geçen arabanın sesi yok oldu, kuşlar hareketsiz kald.

Her şey dondu.

Sonra Penny'nin gözleri alabildiğine irileşti, ağzı açık kaldı. Başımı daha iyi görmesi için yana çevirirken sigara elinden düştü. Konuştuğunda sesi tereddütlü bir hırıltı gibi çıktı: "Sen... Cuma günü telefon eden sen misin?"

"Evet ama ne söyleyeceğimi bilemedim."

Ayaklarını sürüyerek geriye doğru birkaç adım attı, destek almak için eski masaya yaslandı.

O bakışı hiçbir zaman aklımdan çıkmayacaktı.

"Nasıl buldun beni? Nereden öğrendin?"

Geri dönmek için artık çok geçti. Bu şey her neyse artık içine gömülmüştüm.

"Jane Craven'ın kaçırılmasıyla ilgili eski bir gazete kupürü verildi bana," dedim. "Bir resmi vardı orada. Adını Google'da aradım ve birkaç yıl öncesine ait..."

"Kaçırılan ve bulunamayan çocuklarla ilgili bir yazı buldun," diye tamamladı cümlemi Penny ve yaklaşıp gerçek olduğumdan emin olmak istercesine koluma dokundu. Bana hayretle, ilk kez kar gören bir köpeğin merakıyla bakıyordu. Ağzı hâlâ açık halde gözlerini kırptırdı. "Her zaman Jane'in o yazıyı göreceğini umdum," dedi. "Her zaman inandım göreceğine."

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim. Havada asansörün ilk hareket ettiği anda yerçekiminin buna yenik düşüşünü çağrıştıran bir belirsizlik vardı.

“Neredeydin sen?” diye sordu.

Tam cevap verecektim ki, “Jane” yerine “sen” dediğini fark ettim. O adı ikimiz de söylemiştik ama sanki Jane tüm bu olayda üçüncü kişiymiş gibi bir kopukluk vardı.

“Ben o olmayabilirim...”

“Ama O’sun. Öyle olduğunu biliyorum.”

Ona ne anlatacağımı bilemiyordum. Bir yanım bunun gerçek olmasını isterken benliğimin belki daha büyük bir parçası öyle olabileceği gerçeğiyle yüzleşemiyordu. Gözüme bir şey ilişti ve bakınca Penny’nin elinden düşen sigaranın ayağımın dibinde kendi kendine yanmaya devam ettiğini gördüm. Üstüne basıp söndürmek geçti aklımdan ama sonra nedense onu geri isteyebileceğini düşündüm. Hiç sigara içmemiştim ve etiketini tanımıyordum.

Sormak için başımı kaldırdım ama Penny’nin gözleri durup dururken başının içine doğru yuvarlandı. Homurdanmaya benzer bir ses çıkardı, soluğunu gürültüyle koyuverdi ve... Ve kollarımın arasına yığıldı.

14

PENNY'NİN YANAĞI omuzuma çarpınca protezimin ek-
leminin bu beklenmedik yük altında büküldüğünü hissettim.
Sendeleyerek bir adım geriledim ama onu tutmayı başardım ve
şansıma neredeyse hemen kendine geldi. Doğrulup uzandı, ma-
saya tekrar tutunurken gözleri beş altı kez kırıştırdı.

“Ne olduğunu anlamadım,” diye mırıldandı.

“Sanırım baygınlık geçirdin.”

Bacağım ansızın ağrımaya başlamıştı. Bir şey yokmuş gibi
davranmaya çalışırken üst yuvasındaki yumuşak desteğin yerin-
den kaymış olabileceğini düşündüm.

“Ambülans çağırayım mı?” diye sordum.

Penny birden heyecanlandı. “Kesinlikle olmaz,” dedi. “Sadece
tansiyonum düştü ya da susuz kaldım. Öyle bir şey yani. Dün
gece iyi uyumadım ve bu şey biraz...”

Cümlesini tamamlamadı ama demek istediğini anlamıştım.

Penny eğilip yanan sigarayı aldı. Üstüne yapışan kum tanesini parmağıyla silkeledi, inceledi ve ağzına götürüp derin bir nefes çekti.

“Bir tane de sen istemediğinden emin misin?” diye sordu.

“On altı yaşından beri sigara içmedim. Bir kız arkadaşımınla birlikte sırf büyük görünmek için okulda oğlanlardan sigara alırdık. İlk nefeste öksürmeye başladığınca zor oluyor.”

Penny’nin gözleri kısıldı ve ilk kez onun nazarında bir sahtekâra dönüştüm. Bunun nedeninin onun hiç tanımadığı bir hayattan söz etmem olduğunu anladım. Sigaradan bir nefes daha çekti, dumanı benden uzağa üflemek için başını çevirdi.

Sigarayı tutan elinin titrediğini görebiliyordum. Konuştuğunda sesi de titriyordu. “Beni burada bulabileceğini nasıl anladın, Jane?”

“Hope,” dedim.

“Hope’ mu? Umut mu ettin burada olacağımı yani?”

“Adım Hope.”

Solukları sıklaştı, yatışmak için sigaradan bir nefes daha çekti. Hâlâ titriyordu.

“Bir TripAdvisor değerlendirmesine rastladım. Bu yerden ve Penny’den söz ediliyordu. Sen olduğundan emin değildim ama Aşağı Woolton ufak bir yer. Penny adında çok fazla insan olamayacağını düşündüm burada.”

Başını hafifçe salladı. Onu gücendirip gücendirmediğimi kestiremiyordum.

“Bu yüzden hiçbir yere gitmedim,” dedi. “Birkaç yıl önce sahilde bir kulübeye taşınmayı düşündük. Öyle kiralık yerler vardı ve çok iyi olacaktı bizim için ama yapamadım. Her ihtimale karşı Jane’in burada olduğumu bilmesini istiyordum.”

* İngilizce, umut demek.

Penny, otuz dört yıllık belirsizliğin getirdiği gözyaşlarını geriye iterek başını çevirdi. Ona Jane olmayabileceğimi, her şeyin sandığından farklı olabileceğini söylemek istiyordum ama ben de emin değildim bunlardan. Gözyaşlarıyla mücadele ederek hızla gözlerini kırıştırdı; bense üzgün ya da altüst olmuş gibi davranamıyordum. Sadece akıl karışıklığı vardı. Orada olmak, ona umut vermek hayatım boyunca yaptığım en kötü şey olabilirdi.

“Sana Hope adını kim verdi?”

Bu soru beni gafil avlamıştı ama sanırım beklenmesi gereken bir şeydi. Refleksle neredeyse, “Annem,” diyecekken bu kelimenin çıkmasını tam zamanında engelledim. Annem, bir zamanlar Kanada’daki Hope adlı yerin fotoğrafını gördüğünü anlatırdı bana. Ben de görmüştüm onu. Bir tarafta hızla akan bir ırmak vardı ve alçakta kalan yerleşim her şeyin üzerinde yükselen dağlarla çevriliydi. Kar yağdığında yollar kapanırdı ve orada yaşayanların her şeyle irtibatı kesilirdi.

Annem oraya gitmeyi, kasabanın ortasında durup üzerinde kule gibi yükselen o dağları hissetmeyi her zaman istemişti annem. Bunun emeklilikte yapmayı planladığı şeylerden biri olduğunu söylerdi ama babam ölmüş ve her şey değişmişti. Bana gelince, hiç gitmediğim bir yerin adını almakla kaldım.

Penny’nin sorusuna cevap vermedim, çünkü bundan kimseye bir yarar gelmeyecekti.

Anlamasını arzu ederek, “Bunların hepsi benim için çok yeni,” demekle yetindim. “Biri cuma günü kapımın altından Jane Craven’la ilgili bir gazete kupürü attı. Sadece iki gün önceydi bu ve ben... Ben hâlâ her şeyi tam kavramış değilim.”

Penny’nin gözleri kısıldı. “Sana o şeyi kim gönderdi?”

“Bilmiyorum. Üstünde adım yazılı olan bir zarfın içindeydi. Hepsi o kadar.”

Penny bir an kaşlarını çatdı. Bir gün için yeterince gizemle karşılaşmıştı ve yeni bir tane olguları fazla uzağa taşıyordu.

“Nerede yaşıyorsun?” diye sordu.

“Macklebury’de.”

Alt dudağını ısırıldı. “Sanırım duymuştum orayı.”

“Büyük bir yer değildir.”

“Yakınlarda mı?”

“Elwood’daki Stoneridge...”

“Stoneridge mi?” Penny birden atılmıştı. “Orayı biliyorum.”

“Geçen yıl haberlere konu oldu.”

Bunun nedenini söylemek istemiyordum ama Penny zaten hatırlamıştı. “Bir kız vardı,” dedi. “Bir bahçeden kaçırılmış ve yirmi yıl sonra evine, annesine dönmüştü. Bunu okuduğumu ve senin de öyle gelip gelmeyeceğini düşündüğümü hatırlıyorum. Chris, gelsen bile seni hatırlamayacağımı söylemişti ama ben kuşağının aynı kalacağını biliyordum.”

Chris’in kim olduğunu sormadım.

Penny sigarasını bitirip az ötedeki çöp tenekesinin kapağında söndürdü.

“Her tarafta dolaşıp yabancıların kulaklarına bakıyordum,” dedi. “Kabaca kaç yaşında olacağını aklımdan hiç çıkarmıyordum. Önce çocuklara bakıyordum, sonra ergenleri ve sonra yirmili yaşlarındaki gençleri incelemeye başladım. Chris bundan vazgeçmemi söylüyordu, çünkü bir seferinde Ibiza’ya gittiğimizde de aynısını yapıyordum. Bazı kadınlar öyle dikkatle baktığımı fark edince korkuyordu. Chris seni o şekilde asla bulamayacağımı düşünüyordu ama ben bir yerlerde olduğunu biliyordum.”

Oradan yavaşça uzaklaşmamak için kendimi zorlamam gerekiyordu. Penny'nin sürekli olarak "sen" demesi beni garip bir tedirginliğe sürüklemişti.

Annemin göbek kordonu ve kulak hikâyesi kendini dayatıyor, zihnimde dönüp duruyordu. Bunlar bana her zaman akla yatkın gelmişti ama hiçbir zaman *gerçekten* öyle olup olmadığını anlamak için derinlerine inmeye yeltenmemiştim. Nedenim yoktu bunun için. Belki hâlâ yoktu.

"Jane'in kulağı nasıl kesildi?" Tehlikeli bir soruydu bu.

Nereden çıktığını anlamadığım bir rüzgâr esti. Avluda dolaşıp sırtımı ürpertti.

Penny karnına dokundu. "Rahimde olan bir şey," dedi. "Doğduğun zaman kulağın böyleydi. Doktorlar ne olduğunu tam anlayamadı ama o zaman tıbbi donanım böyle modern değildi. Bu şimdi yaşansa testler yapar, bir sorun varsa bunu doğumdan önce görürlerdi herhalde. Ebe bunun fetüs konumundayken dönmenden kaynaklandığını düşünüyordu. Ameliyatla giderilmesine dair bir şeyler anlattılar ama çok küçüktün ve sonra... Ve sonra gittin ve o şans ortadan kalktı."

Kulağımın orasına dokunduğumu fark ettim. Çocukken kimse'nin ameliyatla düzeltme seçeneğini tartıştığını hatırlamıyordum. Şimdi duruma alışmıştım ve değişmesini arzulamıyordum ama onlu yaşlarımdayken kulağımın diğer herkes gibi gözükmemesini kesinlikle isterdim.

Penny bana, kulağıma bakıyordu. "Sana nasıl bir hikâye anlattılar?" diye sordu.

Buna da cevap veremeyeceğimi biliyordum. Gerçeğin ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Penny önce restoranın arka kapısına, sonra tekrar bana baktı. Sanırım veremeyeceğim cevaplar olduğunu anlamıştı.

“Ne zamandan beri Macklebury’de yaşıyorsun?” diye sordu.

“On yıl kadar oldu. Macklebury’ye birkaç kilometre uzaklıktaki Elwood’da büyüdüm. Sanırım yuva kabul ettiğim yer orası.”

Söylediğim şeyin farkına kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz varmıştım. Bir yerden taşınmakla ve orayı hâlâ yuva olarak düşünmekle ilgili genel bir ifadeydi bu ama Penny’yi sarsmıştı. Kaşları titreşse de asabiyetten kaynaklanmıyordu bu. Bir öfke kabarmaktaydı ve sanki patlamak üzereydi.

“Senin yuvan *burası*. Her zaman *burasıydı*.”

Buna verilecek cevap yoktu; baraj kapakları açılmıştı bir kere. Üst dudağı kıvrıldı ve sonraki soru bir hırlama şeklinde geldi: “Kim kaçırdı seni?”

“Bu o kadar basit değil.”

“Ama birileri tarafından büyütüldün. Birileri kaçırıldığını biliyor olmalıydı.”

Konuşamıyordum. Evinde, koltuğunda tek başına oturmuş, babam olmadan televizyon dizilerini izleyen annem gelmişti gözümün önüne. Cenazeden sonra bakışlarına yerleşen boşluğu, geleceğin onun için neler barındırdığını usulca soruşunu hatırlıyordum. İkimizin de cevabını bilmediği bir soruydu bu.

Ve sonra belki ilk kez aklıma hayatım boyunca yanlış insana anne demiş olabileceğim geldi.

“Seni kim büyüttüyse kaçırın da odur,” dedi Penny.

“Hayır.”

“Öyle. İnanmak istemiyor olabilirsin ama gerçek bu.”

Başımı iki yana salladım.

“Seni çaldılar ve kendi çocuklarıymış gibi büyüttüler.”

“Hayır.”

Penny uzanıp elimi tuttu. Bunu yapmasına izin verdim. Teni serin ve pürüzlüydü. Hayatını çalışarak kazanan birinin dokunuşu.

“Sen benim Jane’imsin,” dedi. “Sen benim Jane’imsin ve bana döndün.”

15

PENNY CEKETİNİN önünü sıkıca iliklemiş, çantasını omuzuna asmış halde hızlı adımlarla restorandan çıkarken titrememeye çalışıyordum. Sokağın iki yanına baktı ve beni hemen göremeyince yüzünde bir panik belirdi. Yaslandığım duvardan çekilip el sallayarak yok olmadığımı anlamasını sağlayana kadar bir mirmek gibi dimdik durdu.

Ne düşüneceğimi bilmiyordum. Kocaman bir karenin daha küçük görünenle aslında aynı boyutta olduğu göz yanılmalardan birine bakmak gibiydi bu. Kulağım bir şeyin doğru olduğunun kanıtıydı belki... Ama o şey bana doğru gibi gelmiyordu.

Hiç inanmadığım bir şeye tamamıyla inanıyordum.

Şimdilik Penny'nin heyecanı beni gitmek istediği yer neresiyse oraya taşımaya yetecekti.

Rahatlayarak içini çekti ve telaşla bana doğru yürüdü. "Patronuma acil bir ailevi durum olduğunu ve eve gitmem gerektiğini söyledim," dedi. "En azından yalan söylemem gerekmedi."

Cevap vermedim ama başıyla sokağın diğer tarafını işaret ederken buna aldırış etmiş gibi bir hali yoktu.

“Hadi. Sana evi göstereyim.”

Başparmağımı otoparka doğru salladım. “Arabam şurada. Onunla gidebiliriz.”

“İki sokak ötede oturuyorum ve hiç park yeri olmaz orada. Yürüsek daha iyi.”

Penny sokağa adım attı, sonra izlediğimden emin olmak için dönüp bana baktı. Normal tempomdan hızlı hareket ediyordu ve daima ya yalnız ya da beni iyi tanıyan Stephen’la yürüdüğümü ancak o zaman fark ettim.

Penny sokağın karşısına geçince duralayıp bana doğru başını salladı. “İyi misin?” diye sordu. “Topallıyorsun. Bacağını mı incittin?”

“Öyle bir şey,” dedim. “Ama iyiyim.”

Restoranı geride bırakırken muhtemelen bu yüzden biraz yavaşlamıştı.

Dediği doğrudu; az sonra ikinci sokağa girip karşıya geçmiştik. Burası eski gazete bayiiinin yanındakiler gibi büyük evlerin dizili olduğu dünyadan çok farklıydı. Sokakta etrafı yüksek çitlerle çevrili üç ya da dört katlı binalar vardı. Hepsi hemen hemen birbirinin aynı gibi görünen kırmızı tuğlalı teraslar uzun bir sıra oluşturuyordu. Arabalar sokağın iki yanına sık şekilde park edilmişti ve yolda ancak bir aracın geçebileceği kadar boşluk vardı.

“Burayı tek yönlü yapmaları gerek,” dedi Penny. Oraya getirdiği herkese aynı şey, anlatan birinin edasıyla söylemişti bunu.

Dizinin ortalarındaki bir evin önünde durup anahtarı çıkarmak için çantasını karıştırdı. Anahtarı kilide sokarken duraladı.

“İçeride karşılaşacağın dağınıklığı mazur görmem gerek,” dedi.

“Eminim gayet iyidir.”

Annemin her şeyin yerli yerinde olduğu evi geldi gözümün önüne. Ne zaman içeceğimi bir şeyin üstüne koymak için uzansam babamın , “Altılık,” diye uyardığı ev.

Penny’nin evi de dikkat çekici derecede dağınık değildi. Giriş kapısının hemen yanında bir dizi ceket asılıydı ama biri yere düşmüştü. Bunun ötesinde bir dağınıklık emaresi yoktu içeride.

Penny ceketini alıp astı, kendisininkini de çıkardı. Ayakkabılarını çıkarıp üstünde “Bu Dağınıklığa Şükret” yazılı paspasın yanındaki rafa koydu. Ben de aynısını yaptım ve kendiminkileri ağırlıklı olarak erkek ayakkabısı gibi görünen şeylerin yanına koydum. Çorabım proteze takılı olan yapay ayağı saklıyordu.

Koridorun duvarlarına çerçevelenmiş fotoğraflar asılmıştı. İlkinde bronzlaşmış, güneş gözlüğü takmış genç bir Penny kumsalda domates kırmızısı tenli bir adamın yanında duruyordu. Penny’nin şimdiki görünüşünü düşünerek resmin ne zaman çekilmiş olabileceğini tahmin etmeye çalıştım. On yıl önce olmalıydı ama büyük ihtimalle yirmi yıl değildi. Yanındakinin eşi mi olduğunu, eğer öyleyse ne kadardır evli olduklarını merak ettim.

Ve benim babam olup olmadığını da.

Penny merdivenin birkaç basamağını çıkmıştı. Orada durup yukarıdan bana baktı ve başını sallayarak beni fotoğraflardan kopardı.

“Bu taraftan...”

Onu takip ederek merdiveni tırmanmaya koyuldum. Bir noktada durup bacağımdaki bağları kontrol etmem gerekti, çünkü her basamak bir şeylerin yerinde olmadığı hissini biraz daha güçlendiriyordu. Bacağımın kalan kısmında sadece yumuşak destek gevşediği zamanlar hissettiğim bir batma vardı.

Yukarıdaki hol de aşağıdaki gibi derli topluydu. Köşede bir giysi sepetiyle kimin elinden çıktığı belli olmayan, muhtemelen binlerce evde asılı duran matbaa baskısı suluboya resimler vardır. Grileşen göğün solgun ışığı dipteki pencereden pembe halıya düşüyordu.

Penny kapılardan birini açıp elini sallayarak beni içeriye çağırırdı. Ortada düzgünce toplanmış, üstüne açık kahverengi desenli örtü serilmiş iki kişilik bir yatak vardı. Penny diz çöktü ve örtünün ucunu kaldırıp yatağın altından geniş ama alçak bir plastik kutu çekti. Ülkenin her tarafındaki ucuzluk mağazalarında ortaya yığılarak satılan depolama ünitelerinden biriydi bu. İçinde babamın defterine benzeyen fotoğraf albümleri duruyordu. Dört tane saydım ama kutunun bir bölümünü işgal eden katlanmış battaniyenin altında başkaları da olabilirdi.

Penny yatağın kenarına oturup albümlerden birini aldı. Kapağını açarken ben de biraz isteksizce yanına ilıştim. Bir gazete kupürünü işaret etti.

“Her şeyi sakladım,” dedi. “Burada otuz yılın gazete yazıları ve fotoğrafları var. Chris hepsini atmamak istedi ama izin vermedim. Bunlarla gömüleceğimi düşünüyordum.” Albümü kucağıma kaydırıldı ve ilk gazete kupürünü hemen tanıdım. İlk üç paragraf ve Jane’in resmi kapımın altından atılanla aynıydı. Şüphelendiğim gibi, yazı altta devam ediyordu. Satırlara göz gezdirdim ama zaten bildiklerimden fazlası yoktu.

Penny’deki kopya bana gönderilenden çok daha iyi korunmuştu. Kâğıdı neredeyse orijinal grimsi beyazlıktaydı ve hâlâ mutfak masamın üzerinde duran gibi kuru değil çok daha esnekti.

Penny devam etmekte kararlıydı ve sayfaları çevirmesine müdahale etmedim. Jane’in kayboluşunu izleyen hafta içinde aşağı

yukarı her gün bir yazı çıkmıştı basında. Ve Penny de gerçekten bunların hepsini saklamıştı. Sadece yerel gazetelerde değil ulusal başında da daha küçük haberler çıkmıştı; ayrıca Jane'in biraz daha farklı fotoğrafının olduğu birkaç tane "Onu gördünüz mü?" ilanı da vardı. O fotoğrafta Jane'in kulağı daha iyi görülüyordu ki, bunun amacı besbelli o özelliğe sahip bir bebeği gören birilerinin bağlantıyı kurup polisi aramasını sağlamaktı.

Birkaç hafta sonra gazete yazıları seyreliyor, bir ay içinde yeni bir şey olmadığı açıkça anlaşıyordu. Penny'nin sakladığı şeylerin birbirini tekrarlayan doğasına bakılırsa bu biraz şaşırtıcıydı. Gazeteler aynı fotoğrafı aynı ayrıntılarla basmıştı. Görgü tanıklarına çağrılar yapılmış, ipuçları ya da kaydedilen ilerlemeler aktarılmış ama hiçbir şey çıkmamıştı.

Penny albümü kucağımdan alıp kapattı.

"Bir şeyler görenler oluyordu," dedi. "O zamanlar ev telefonum rehberde kayıtlıydı ve insanlar arayıp seni şurada burada gördüklerini söylüyordu. Deli gibi koşarak oralara gidiyordum ve ya pis bir telefon şakası ya da yanlış anlama olduğunu anlıyordum."

"Bu kaç kere oldu?"

Usulca içini çekti. "Belki yirmi kere."

Ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Midem taklalar atıyordu sanki. Kötü Şey olduğu, hem gerçek hem de içsel anlamda kayıp duygusuna kapıldığım zaman bile Penny'nin sesinin yansıttığı kadar paramparça bir üzüntüyle konuştuğumu sanmıyorum. Elindeki haritayı ya da telefonda verilen müphem tarifi takip etmeye çalışarak daha önce hiç gitmediği bir yere koşuşunu görebiliyordum. Çaresiz ve umut dolu halde oraya varıyor, tekrar tekrar hayal kırıklığına uğruyordu. Olandan ders çıkarmaya ka-

rar veriyordu, sonra bir telefon daha geliyordu ve tekrar fırlayıp yollara düşüyordu.

Dehşet verici.

Penny ikinci albümü alıp açtı. Sayfayı bana çevirirken güldü.

“Bu yirminci yıldönümü içindi,” dedi. “Çözülmeyen vakalarla ilgili bir makale yazdılar ve bir ressamdan onca zaman sonra nasıl gözükeceğine dair bir resim çizmesini istediler.”

Sanatçının yirmi yaşındaki Jane versiyonuna bakar bakmaz atmosferde ani bir hafifleme oldu. Tombul suratlı, koyu renk saçlarını arkada toplamış ve elbette kulağının üst kavisi olmayan genç bir kadının resmiydi bu.

Bana hiç benzemiyordu. Belki yaşamış ya da yaşayacak herhangi insana da benzemiyordu.

“Sana bir de göz tembelliği uygun görmüşler,” dedi Penny. “Nedenini hiç anlamadım.”

Resme biraz daha yakından baktım. Haklıydı. “Ressam altı aylık bir bebeğin fotoğrafına bakarak buna nasıl karar vermiş olabilir?”

Penny yine güldü. “Hiçbir fikrim yok. Bunu basıldıktan sonra gördüm.” Ruh halimi tartmak ister gibi duraladı. “Kulağındaki biçim bozukluğunun gözüne de sıçrayabileceğini düşünmüş olabilirler mi?”

Bunu söylemenin uygun kaçıp kaçmadığını yoklar gibi asabi bir kıkırdamayla güldü. Ben de güldüm; kendimi değil onu rahatlatmak için yaptım bunu.

Birkaç saniyelik tedirgin bir sessizlik oldu. Şu tuhaf buluşmaların en tuhafında gibiydik: İki yabancı karşılıklı olarak kişiliklerini birine fazla gelene dek ne ölçüde gerebileceğini yoklayarak tartıyor.

Penny yine uzandı ve bu kez dizime –destek kayışlarıyla kaplı olmayana– dokundu.

“Gerçek olduğuna inanmak için,” dedi. Telefonunu çıkarıp biraz kaldırdı. “Bir fotoğrafımızı çekeyim mi? İkimiz bir arada.”

“Hayır” demek istiyordum o gün Penny’nin arzuladığı herhangi bir şeyi reddetmek bana haklı gelmiyordu.

Birbirimize biraz sokulduk ve selfie için ekranı bize çevirip kol mesafesinde tuttu. Yüzüne ince bir gülümseme yerleştirdi, ekran o ânı gerçekliğe kazıyarak donana dek ben de aynısını yaptım.

Penny kolunu indirip resme baktı, sonra görmem için telefonu bana çevirdi.

“Gözlerimiz birbirinin aynı...”

Görüntüye bunun doğru olmadığını görmek isteyerek daha yakından baktım ama yanılmıyordu. İkimizin gözleri de mavinin aynı tonuna sahipti.

Telefonu indirip bana döndü. “Bu doğal saç rengin mi?”

Ansızın görünüşüm konusunda mahcubiyete kapılmışım.

Suskunluğumu cevap kabul etti ve kendi saçının bir buklesini tuttu. “Ben saçımın rengini biraz açtım ama aslında seninki gibi koyu sarı.”

Bilmezden gelmeye çalışsam da gerçek gerçektir. Annemle babamın saçları da gözleri de kahverengiydi. Benim saçlarım koyu sarı, gözlerim maviydi... Penny’ninkiler gibi.

Kısa bir süre sessizlik içinde oturduk ve Penny’nin hafiften tıkanık burnuyla alıp verdiği solukları dinledim. Bedeninin yükseldiğini, bir şey söylemek üzere olduğunu hissettim.

“Sana ne diyeceğimi bilemiyorum,” diye başladı söze; “Anlatmak istediğim çok şey var ama hepsi gözüme çok ufak görünüyor. Onca yılı birkaç cümlede nasıl özetleyebilirsin ki?”

Yine sessizliğe gömüldük. Aynı havayı soluyarak. Ben de ona ne söyleyeceğimi bilemiyordum. Durum bana hâlâ gerçek görünmüyordu ve oraya gelmem gerekip gerekmediğinden hâlâ emin değildim.

Ortamdaki sıkıntıyı dağıtan yine Penny oldu. Melankolinin sınırında durduğunu, kulağımı gördüğü andan beri öfkesini eşikte zapt ettiğini düşünüyordum. O öfke şimdi serbest kalıyordu sanki. Çenelerini birbirine kenetledi, elleri yumruk yaptı.

“Seni başka biri büyüttü. Bunca yıldır...”

Gerçekten konuşamıyordum. Boğazımda bir yumru vardı ve daha da kötüsü, ebeveyn bildiğim insanların gerçek ebeveynlerim olmadığına dönük korkunç, içselleştirilmesi son derece zor bir his giderek yerleşiyordu benliğime.

Belki, sadece bir ihtimal... Canavar olabileceklerine dair dehşet verici ama giderek büyüyen bir his.

16

AŞAĞIDAN YÜKSEK perdeden bir gürültü geldi ve Penny anında doğruldu. İlk ne olduğunu anlamadım ama sonra bir adam, “Pen!” diye seslendi.

“Burada bekle.”

Penny aceleyle odadan çıktı ve önce koridorda koşar adım yürüdüğünü, sonra merdivenden indiğini duydum. Aşağıdan önce boşuk, kaygılı sesler geldi, sonra adam, “Burası benim evim,” dedi; Penny’nin buna verdiği cevap yatak odası penceresinin dışındaki bir martının bağırıltısıyla bastırıldı.

Birkaç saniye sonra Penny çekingen bir tonla yukarıya, “Jane...” diye seslendi.

Bu ben değildim... Hiçbir zaman ben olmamıştım. Buna rağmen sesi merdivene doğru izledim.

Penny en alt basamakta duruyordu ve karşısında, kapının önünde de fotoğraftaki domates kırmızısı tenli adam vardı.

Rengi şimdi normaldi; kaslı, alabildiğine geniş göğüslü, o bedene çok dar gelen enine çizgili polo tişört giymiş biriydi.

Merdivenden inip Penny'nin biraz gerisinde durdum.

"Bu benim eşim Chris," dedi Penny. "Chris, bu da... Jane."

Beni pastacılık yarışmasında her şeye dudak büken jüri üyesi Paul Hollywood'un karşısına getirilen şık bir kekmişim gibi iki elini birden uzatarak takdim etmişti.

"Hope," dedim. "Adım Hope."

"Mucize gerçekleşti."

Penny gururlu ve hoşnuttu ama kocasının yüzünde prostat muayenesinden henüz çıkmış bir adamın ifadesi vardı.

"Jane de kim?"

Holden o âna dek farkına varmadığım başka birinin sesi gelmişti. Köşede, Penny'nin beni önünden uzaklaştırdığı fotoğrafların yakınında bir yerde duruyordu genç adam. Chris'in oğlu olduğunu anlamam için tek bakış yetti. Aynı şişkin yüze ve aşırı dar giyim tarzına sahiplerdi.

"Bu Kyle," dedi Penny; "Chris'in oğlu... Yani üvey kardeşin diyebiliriz bence."

Kyle'la birbirimize dik dik baktık ve bu fikrin hangimizin canını daha fazla sıktığını kestiremedim. Hemen hemen benim yaşlarımdaydı; saçlarını jöleyle yatırmıştı ve çenesinde ergenlik kılı denebilecek bir sakal vardı. Gençlik yıllarımda onun tipinde çok arkadaşım olmuştu; cuma ve cumartesi gecelerini Elwood'daki ya da Macklebury'deki publarda onlarla takılarak geçirmiştım. Bir arka sokakta sabahın 3'ünde adam tepeleyecek biri olduğunu hayal etmek zor değildi. Barın kapanma saatinde kızın birine yanaşıp dili dolanarak, "Hazır mısın artık buna?" diye soran tiplerden.

Penny, “Jane benim kaçırılan kızım,” diye cevap verdi. “Sana söz etmiştim ondan.”

Kyle başını salladı ama ikna olmuş gibi değildi. Penny onun *Chris’in* oğlu olduğunu açıkça ifade etmişti ve aynı yaşlarda olduğumuza bakılırsa Jane kaçırıldığında ikisinin de başka ilişkisi olduğunu farz etmekte sakınca yok gibi görünüyordu.

Dördümüz birbirini tartarken uzunca bir sessizlik oldu. Erkeklerden atmosferi zehirlediğini hissettiğim bir düşmanlık yayılıyordu.

Sonunda konuşan Chris oldu. “Burada bir şeyimiz yok,” dedi.

Bana hitap ettiğini anlayana kadar kısa bir duralama daha oldu. “Ne demek istediniz?” diye sordum.

Omuz silkti. “Peşinde olduğun şey paraysa bizde yok.”

“Neden para peşinde olayım ki?”

Bir omuz silkiş daha. “Herkes bir şeylerin peşindedir.”

“Ben değilim.”

“Eminim değilsindir. Birilerinin çıkıp o kişi olduğunu söylemesinin bu kadar zaman alması şaşırttı beni.”

Birbirimize öylece baktık ve içimde uzun zamandır hissetmediğim bir şey yanmaya başladı. Haksızlık ve ateş.

“Ben asla Jane olduğumu söylemedim,” diye cevap verdim.

Chris, merdivenin köşesine sinen ve birden suskunlaşan Penny’ye baktı. İri gözlerle ve manyakça denebilecek bir ifadeyle kocasına bakan Penny yüzüne yapay bir gülümseme yapıştırmıştı. Chris ondan bir tepki alamayınca tekrar bana döndü.

“Kimsin öyleyse?”

“Adım Hope. Bunu söylemiştim.”

Aklı karışan adam bir bana bir karısına bakıyordu. Sonunda Penny özür dilercesine, “Kulağına bak,” dedi.

Chris’in de Kyle’in da bakışlarının basımın yan tarafına sabitlendiğini hissedince yöneltilen bu dikkat altında ürperdim. Buna nasıl tepki vereceğimi bilemiyordum.

“Neyle uğraşıyorsun?” Bakışlarını kulağımdan çekip yüzüme yönelten Chris’in ses tonu haşındı.

“O ne demek?”

“Yani ne iş yapıyorsun?”

“Gençlerin sanata yönelmesine yardım etmeye çalışan, kâr amacı gütmeyen bir organizasyonda çalışıyorum.”

Chris, ben cümlemi bitirmeden gözlerini devirmişti. Oğluna baktı ve bir göz devirme jestinin de ondan geldiğini hissettim. Chris, “Haa, anlaşıldı,” dedi. “O tayfadansın yani.”

“Hangi tayfa bu?”

“İyilik kovalayanlar. Hayatları boyunca tek gün çalışmamışlardır. Bahse girerim sen de şu protestolara falan gidiyorsundur, değil mi?”

Kyle’la aralarında ikisinin de bunun gerçek olduğuna inanmadığını açıkça belli eden bir bakışma daha oldu. Tartışabilirdim onlarla –ve bu benim için bir ilk olmazdı– ama Penny’nin sabit gülümsemesine baktım ve kocasıyla arasındaki şey her neyse buna karışmak için doğru zaman olmadığına karar verdim. Zaten adamın düşüncesini değiştirebilecek de değildim.

“Takıldığın biri var mı?”

Soru bu sefer Kyle’dan gelmişti. İkisinden birinin ona kendi işine bakmasını söyleyeceğini düşünerek önce babasına, sonra Penny’ye baktım. Görünenin altında bir dip akıntı vardı. Adamın

suratındaki sinsi sırıtış o soruya vereceğim hiçbir cevabın doğru olmayacağını anlamama yetmişti.

“Bunun seni ilgilendirdiğini sanmıyorum,” dedim.

Kyle kayıtsızca omuz silkti ama sırıtma yerli yerinde kaldı. “Keyfin bilir.” Başını boynumdaki kolyeye doğru salladı. “Pahalı bir şeye benziyor.”

Bir kez daha ama bu sefer farklı şekilde sıkılarak elimi kolyeye götürdüm.

Penny nihayet sesini yükseltti: “Onu bu şekilde sıkıştırmaya hiç gerek yok. Eminim ki hepimizin sormak istediği şeyler vardır.”

Bana beklentiyle baktı ve içindeki öğrenme isteğini gördüm. Mesela çocuğum, yani tanımadığı torunlar olup olmadığını merak ediyordu herhalde. Benim Jane olduğum ve bundan şüphelenmesi gerektiği düşüncelerini bir arada barındıramazdı zihninde.

Kollarımızı birbirimizin aynadaki yansımasını yaratacak şekilde göğsümüzde kavuşturarak durduğumuzu fark ettim. Ben kollarımı çözünce o da aynısını yaptı.

Dördümüz ne yapacağını kestiremez halde, sonrasında ne olacağına başka birinin karar vermesini bekleyerek merdivende ve holde dikilmeye devam ettik

Bu garip duruma –belki öngörülebilir şekilde– son veren Chris oldu. Penny’ye dönüp, “Sen neden evdesin?” diye sordu. Sesinde yine öfkelenmekten sadece bir yanlış cevap kadar uzakta olduğunu vurgulayan aynı keskinlik vardı.

“Erken çıktım,” dedi Penny.

“Yevmiyeni kesecek mi?”

Saniyelik bir duraksama olduktan sonra Penny, “O saatleri hafta içinde telafi edeceğim,” dedi.

Bu cevap sert bir baş hareketiyle karşılandı ve Chris, Kyle'a döndü. "Sanırım bu bir sorunu çözüyor. Nick'le kırk beş dakikaya kadar Legion'da buluşacağız. Hep birlikte gidebiliriz."

Kimse kıpırdamadı, sonra Penny'nin, Chris'in ve Kyle'ın bana baktığını fark ettim. Her neresiyse Legion'a üçünün birlikte gideceğini kastetmişti, bu da oradan ayrılma zamanım geldi demekti.

Chris kapının önünden çekilerek ciddi olduğunu gösterdi.

"Bana beş dakika verebilir misiniz?"

Bunu söyleyen Penny'ydi. Sesi nasıl bir cevap alacağından emin değilmiş gibi titrek ve temkinliydi. Kasten göz teması kurmayan Chris'e bakıyordu. Adam birkaç saniye bekledikten sonra saatine baktı, başını sallayarak Kyle'a merdiveni işaret etti.

"Beş dakika," dedi.

Son birkaç basamağı inip merdivenden çıkmaları için iki adama yol açtım. Ayak sesleri bütün evde yankılandı, sonra iki kapının çarpılarak kapandığı duyuldu ve etraf nihayet sükûnete kavuştu.

Penny bir soluk aldı. Önceki heyecanı gitmiş, restoranda aynı anda birçok işi yaparken gösterdiği çaba gerektirmeyen yeteneği yok olmuştu. Bitkin görünüyordu.

"Her zaman böyle değildir," dedi. Duyulmasını istemediği için sesini alçak tutuyordu. "Gerçekte olmadığın bir şey olmaktan kaygılandı. Sadece beni koruyordu ama istediğinden daha agresif bir tavır sergilediğini biliyorum." İçini çekip, "İyi biridir," diye ekledi.

Söylemem gerekeni biliyordum ama ne Penny'yi tanıyordum ne de Chris'i.

Penny sözünü bitirmemişti. "Baban yirmi yıl kadar önce motosikletiyle bir kaza geçirdi. Bu konuda her zaman başının eti-

ni yerdim ama motosikletin onun kaçışı olduğunu söylerdi. Bir şeyleri parlatarak saatler geçirir, onarım için parçalar alırdı. Her yaz kuzeyde tura çıkardı. Pansiyonlarda ya da ufak motellerde konaklar, ertesi gün sonraki yere doğru tekrar yola çıkardı. Sen kaçırıldıktan bir yıl sonra başladı. Yalnız gider ve bir hafta ya da on gün sonra falan dönerdi. İkimizin de durumla baş etmek için kendi yolu vardı. Onunki motosikletiydi. Bir gün beni arayıp motosikletini Inverness'in kuzeyinde bir yerde yolun ortasında bulduklarını söylediler. Geyiğe ya da öyle bir şeye çarptığını düşünüyorlardı. Kan bulmuşlardı ama hayvan yoktu. O... Yani... Anladın işte..."

Sözünü tamamlamadı ama tablo netti. Her şeyi bu tek fırsatıymış gibi bir çırpıda anlatı vermişti.

"Seninki neydi?" diye sordum.

"Benim neyim?"

"İkinizin de durumla baş etmek için kendi yolu olduğunu söyledin."

Hafifçe gülümsedi ama mizahtan yoksun bir gülümsemeydi bu. "Ben forma girdim," dedi.

Bakışlarını takip ederek duvardaki fotoğraflara göz gezdirdim ve birinde çamur sıçramış bacaklarını açıkta bırakan bir şortla tarlada koşuyordu.

"Ulusal kros şampiyonasının kırk yaş üzeri kategoride on ikinci oldum."

"Etkileyici."

Penny bakışlarını kaçırdı ve halıdaki bir noktaya odakladı. "Bir beslenme bozukluğu edindim. Biraz aşırıya kaçtım..."

Asabi bir kahkaha attı ve ikimiz de bunun üzerine ne söyleyeceğimizi bilemedik. Dünyasına ufak bir pencereden bakmıştım

ama şimdi daha büyük kısmını gözümde canlandırabiliyordum. Takıntılı antrenman ve diyet rejimi; eşinin ne zaman fırsat bulsa motosikletiyle çekip gitmesi. Çocukları kaçırıldıktan sonra birbirinden uzaklaşan bir çift, ilk trajediyi belki kaçınılmaz şekilde sonrakinin izlemesi.

Penny'nin alt dudağı sarkmıştı ve ona sıkı sıkıya sarılmak, her şeyin iyi olacağını söylemek istiyordum. İstiyordum ama yapmadım. Olmayabileceğim biri olduğuma inanmıştı ve eğer değilsem hakkaniyet nerede kalırdı? Aşağı Woolton'a gelmeye karar verirken kendimi düşünüyordum ama bu sadece benim olayım değildi.

Penny başını yukarıya doğru salladı. "Sekiz yıl önce tekrar evlendim. Artık Penny Morse'um..."

Bu, gerçeğin basit şekilde ifadesi olabilirdi ama öyle değildi.

"Bana hiçbir şeyi mazur göstermek zorunda değilsin," dedim.

"Kalıp seninle her şeyi konuşmak isterim ama Chris'in planları var ve..."

Yukarıdan yere ağır bir şey düşmüş gibi bir gürültü gelince sözü yarım kalmıştı. İrkildi, ayağını sonraki basamağa atarak bu en aleni imanın gereğini yerine getirmeye hazırlandı.

"Numaranı alabilir miyim?" dedi. "Belki başka bir zaman doğru dürüst sohbet edebiliriz."

Penny telefonunu çıkardı, numaramı söyledim ve kaydetti. Birkaç şey daha tuşlayınca telefonum titreşti. Çıkarıp baktığımda numarasının yazılı olduğu bir mesajla çektiği selfie'yi gönderdiğini gördüm.

"Sende de benim numaram var artık," dedi. "İletişimi koparmayalım. Bakalım belki..."

Daha büyük bir gürültü kopup merdivende yankılandı ve Penny yüzünü ekşitti. O kadar yüksek perdeden bir sesteki ki, çatı

öküyor sandım. Yatışmak için birkaç saniye duraladık, sonra Penny bir basamak daha çıktı.

“Benim gitmem gerek,” dedi. “Gerçekten çok üzgünüm.”

Ayakkabılarımı raftan alıp alelacele giydim, sonra uzanıp kapıyı açtım.

“Gerçekten çok üzgünüm,” diye tekrarladı Penny.

Bir gürültü daha geldi ve sonra ne olacağını görmek için beklemedim. Bağışmalar başladığında iki bina öteye ulaşmıştım ve az önce yaşananları anlamaya çalışıyordum.

RESTORANIN OTOPARKINA gidince dört beş arabanın sokakta sıraya girerek içeride yer boşalmasını beklediğini gördüm. Arabama doğru yürürken bir Volvo'nun direksiyonundaki adam başparmağını yola doğru sallarken ağız hareketleriyle, "Çıkıyor musun?" dedi. Başımı olumlu anlamda sallayınca başparmağıyla bu kez O.K. işareti yaptı ve yüzüne bir yetişkinde daha önce gördüğümü sanmadığım bir rahatlama yayıldı.

Caddeleri bu kez telefonumdaki Harita uygulamasından yardım almadan geride bırakıyordum. Yabancı olduğu bir yerin üçra köşelerinde dolaşarak daha iyi düşünebileceğim için kaybolmak en kötü seçenek gibi görünmüyordu bana sanki. Ben neye inanırsam inanayım, Penny onun kızı olduğumdan emindi. Öte yandan, kızını otuz yıldan uzun zamandır görmediği düşünülürse, beni alelacele kapı dışarı etmesi çok tuhaftı.

El freninin yanındaki bardaklıkta duran telefonumun ağırlığını hissedebiliyordum. Penny'nin fotoğrafımızı da içeren mesajı

cevaplanmamış halde duruyordu orada. Arabayı kenara çekip ona mesajla iyi olup olmadığını sorabilir ve –belki– tekrar buluşabileceğimizi yazabilirdim.

Dar sokaklar yerini daha geniş olanlara bıraktı. Pazar günü o saatte neredeyse hiç trafik yoktu ve dünya sanki içinde bir tek ben kalmışım gibi büzüşmüştü.

İlk Macklebury tabelasını geride bırakırken Stephen geçiyordu aklımdan. Ona ne düşündüğünü sormam ve sadece duymak istediklerimi söylemeyecek kadar dürüst olduğunu bilmek istiyordum.

O arada telefonum çalmaya başladı. Arabanın Bluetooth'una bağlıydı ve Stephen'ın adı onu alıp kendi irademle getirmişim gibi orta konsoldaki ekranda belirdi.

Tuşa basıp çağrıya cevap verirken neşeli bir “merhaba” duymayı bekliyordum ama doğruca, “Evde misin?” diyen sesinde somurtkan bir ton vardı.

“Biraz sonra olacağım,” dedim.

Öksürdü. Sahiden bir terslik vardı halinde. “Ne kadar sonra?”

Sesinden başka bir şey, belki asabiyet de seziliyordu.

“Yarım saat.”

Soluklarını duyabildiğim bir sessizlik oldu. Aslında koşuya çıkmış gibi biraz soluk soluğaydı sanki ama öyle bir şey yapmadığından yüzde yüz emindim. Eksersiz, özellikle de toplum içinde yapılan türü Stephen'ın tarzı değildi.

“Ne var ne yok?” dedim.

Sadece soluklarının duyulduğu, bir şeylerin ters gittiğini açıkça belli eden bir sessizlik oldu, sonra tekrar sesi geldi. “Sende olacağım,” sonra daha alçak sesle ve yalvarır gibi, “Sana ihtiyacım var,” dedi.

KONU ARABA kullanmak olduğuunda hızdan hoşlanan bir insan değildir. Stephen'ın, "Sana ihtiyacım var," deyişindeki titrek belirsizlik beni öylesine ürpertmişti ki, hız sınırı 90 olmasına rağmen kendimi yolun düz olduğu yerlerde 110'la gider halde buldum. Bu külağa fazla bir hız gibi gelmeyebilir ama benim için en üst sınırı oluşturur.

Arabayı garaj yoluna soktuğumda kalbim sürüşün yükselttiği adrenalinle iyice hızlanmıştı. Eve girip Stephen'a seslendim. Anahtarı vardı ve alarmin kodunu biliyordu. Onu mutfakta, bir eliyle üstünde dumanlar olan çay kupasını kavramış halde otururken buldum. Öteki elinde yüzünün yanına bastırđı bir paket dondurulmuş bezelye vardı. Bunu çekince yanağında ağzının içinde golf topu olduğu hissi verecek kadar şişkin, mora çalan bir kızarıklığın olduğunu gördüm.

Yaklaşıp daha iyi bakmak için yanına çömeldim. "Ne oldu?" diye sordum.

“Buluşacağım adam gelmedi. Biraz bekledim, ona bir mesaj attım ve arabama dönerken karşıma iki adam çıkıverdi.”

“Sana...”

Stephen bezelyeleri tekrar yanağına bastırıp çay kupasını bankoya bıraktı. Sesi bitkinlik yansıtıyordu.

“Galiba biri bana vurdu,” dedi. “Göremedim, çünkü çok yandan geldiler. Beklemediğim bir darbeydi. Ne olduğunu bile anlamadan kendimi yerde buldum ve adam ceplerimi yoklamaya başladı. Cüzdanımı aldılar. Telefonum bende kaldı ama ekranı çatlamış.”

Elimi omuzuna koydum. Ona sarılmak istiyor ama bunun acısını artırmasından korkuyordum.

“Lanetler olsun, Steve...”

“Beni yerde biraz tekmelediler. Homo, nonoş falan dediler. Birkaç şey daha söylediler...”

Doğrulup bir adım geriledim ve ona baktım. Öyle olmadığını bilsem de olaya garip bir şakanın karışıp karışmadığını merak eder gibiydim.

“Seksenlerden kalma bir şey gibi,” dedim.

“Biliyorum.”

Bir zaman ikimiz de konuşmadık. Stephen normalde hiç yapmadığı şekilde, yığılmış gibi oturuyordu ve bir gözü seğiriyordu.

“Şu buluşma bir tezgâh mıydı yani?” diye sordum.

Stephen yüzünü buruşturarak çenesini tuttu ve iki yama çekiştirerek yokladı. “Bilmiyorum. Nerede olduğunu soran mesajıma cevap gelmedi. Dediğin gibi olabilir.” Bezelyeleri çekip yanağına dokundu ve yüzünü bir kez daha buruşturdu. “Çok mu kötü görünüyor?” diye sordu.

“Britanya’nın sonraki Top Model’i olmayacaksın.”

Gülümser gibi oldu ama canı yanınca bu hemen siliniverdi.

“İlaç falan aldın mı?” diye sordum.

“Birkaç parasetamol ve şimdilik yarım kupa çay.”

“Çaya dikkat et. Bağımlılık yapıyormuş”

Çabucak büzüşen bir gülümsenme belirtisi daha geçti yüzünden.” Parmağını bana doğru salladı. “Beni güldürmeyi kes.”

“PG Tips çayını burundan çekmeyi düşünen ben değilim.”

“Ben de değilim!”

Kıkırdadı ve yanına yerleşip elimi dizine koyarken taburede arkasına yaslandı.

“Polisi aradın mı?”

Cevap gelmemesi cevap yerine geçti.

Stephen bezelye poşetini tekrar alıp yüzüne bastırdı. “Eskiler bu işlerin zamanında nasıl olduğunu anlatır. Köşeyi dönünce sopayı basacak birileriyle burun buruna gelme ihtimaline karşı oraya buraya çiftler halinde giderlermiş. Öyle bir şey olduğunda polise haber vermezlermiş, çünkü onlardan da birkaç şamar yeme ihtimali varmış.”

Dizini yavaşça sıktım. “Artık öyle olduğunu sanmıyorum.”

Bezelyeleri çekip yanağındaki bereyi daha iyi görebileceğim şekilde döndü. “Öyle olmuyor mu dersin?”

“Steve...”

“Polise gitmeyeceğim. Bunu bir daha isteme benden.”

Geri çekilip poşeti tekrar yanağına bastırdı. Onunla hiç tartışmazdık ve birbirimize en kızdığımız anlarda bile sadece sesimiz hafiften yükselirdi.

Yiyecek bir şeyler hazırlamayı önerdim ama istemeyince dolaptan kendime bir kutu kola aldım. Mutfak bankosunun yanında bir süre sessizce oturduk ve bakışlarının kapının altından atıldığından beri mutfak masasının üstünde duran kupüre kaydığını gördüm.

“Senin günün nasıl geçti?”

Bunu cevabı bilir gibi sormuştu ama öyle olamazdı elbette.

Saldırıtı polise bildirmeme konusunun peşini bırakmaya hazır hissetmiyordum kendimi ama üstelersem fırlayıp gideceğini biliyordum.

“Aşağı Woolton’a gittim,” dedim.

Başını bunu da biliyormuş gibi salladı. “Öyle yapabileceğini tahmin etmiştim.”

“Penny Craven’ı gördüm. Onunla konuştum. Adı artık Penny Morse.” Stephen kalkıp buzdolabına gitti ve bezelyeleri dondurucuya koydu. Geri gelince taburesini az önceki anlaşılmazlık hiç yaşanmamış gibi bana doğru çevirdi. “Nasıl biri?”

“İşinde gerçekten iyi. Dost tavırlı. Benim kızı olduğuma inanıyor.”

Stephen dudağını ısırды, sonra bakışlarını kaçırır gibi oldu ama sonunda, “Belki öylesindir,” dedi.

Söylediği basit, mantıklı bir şeydi. Düşüncelerimi zaten huzursuz edip duran bir şey. Ama yüksek sesle söylendiğinde kulağa gaddarca geliyordu.

Belki cevap vermediğimdendi ama Stephen bir soruya daha başladı. “Sence annen... Barbara mı?”

Sorunun sonunu getirmese de ikinci yarısı beynimi bir süredir tırmalıyordu. Eğer Penny biyolojik annemse bu gerçek beni büyüten insanların ne konuma yerleştirdi?

“Ne düşüneceğimi bilemiyorum,” dedim.

“Artık evde DNA   rneği alınmasını sağlayan kitler var. T  k  r  ğ  t  p içinde laboratuvara g  nderebiliyorsun sanırım. Veya sa  ı. Böylece gerçeği kesin olarak öğrenebilirsin.”

“Karmaşık bir durum.”

“Sadece tüpe biraz tükürük koyup...”

“Testten söz etmiyorum!”

G  l  mseyincede dalga geçtiğini anladım.

“Bir makale okumuştum,” dedim. “Ev DNA kitlerinin fiyatları nedeniyle kaos yarattığını yazıyordu. Bir sürü insan bunları eskiye kıyasla daha kolay alabiliyormu  . Erkekler çocukları üzerinde babalık testi uyguluyormu  . Çocuğun başkasından olduğu anlaşılırsa bu bir sorun yaratır elbette ama öyle olmasa bile kötü, çünkü kadın buna neden gerek duyulduğunu merak eder. Sonunda mesele DNA olmaktan çıkıp eşlerden birinin diğerine olan güvensizliğine dayanıyor.”

Stephen bunu düşünerek duraladı, sonra, “Bilmemeyi tercih ettiğini mi söylüyorsun yani?” diye sordu.

“Bunun sonuçlarını hepten iyi olmayabileceğini söylüyorum. Olabileceklerin en iyi şey ne?”

“Gerçeği   ğrenmen...”

Beni asıl kaygılandıranın gerçek olduğunu söylemenin eşiğine gelmiştim. Bir DNA testi cevap sağlayabilirdi bana ama sonra ne olacaktı? Eđđer annemin söylediği her şey doğru çıkarsa bana olan güvenini ona olan güvenimi sorgulayarak yıkmış olacaktım. Eđđer Penny haklıysa, geçmiş üç on yıla dair her şey altüst olacaktı. Her durumda da kazanan olacağını sanmıyordum.

Telefonumu   ıkarıp Penny’nin çektiği fotoğrafı açtım ve Stephen’a uzattım. Alıp önce kol mesafesinden, sonra   i   yüzüne

yaklaştırarak baktı ve geri verdi. Derin bir soluk alıp başını yana çevirdi.

“Söyleyebilirsin,” dedim.

“Aynı gözler.”

“Biliyorum.”

“Anneninkiler ne renk?” Öksürüp söylediği şeyi düzelitti ya da daha kötü hale koydu. “Barbara’nın gözleri yanı.”

“Kahverengi. Babaminkiler de öyle.”

Stephen bir şey söyleyecek oldu ama çenesine ağrı saplanınca hafiften homurdandı. İki eliyle yanaklarını ovuşturdu.

“Belki hastaneye gitmen gerekiyordur,” dedim.

Başını iki yana salladı. “O yataklara gerçek hastalar için ihtiyaçları var. Bu biraz dinlenmeyle geçecek bir şey.”

“Çenen kırılmış olabilir.”

“Olduğundan kötü görünüyor. Kasabadaki merdivenden düşüşümü hatırlıyor musun? Daha fazla canım yanıyordu.”

Yeni bir işe girdiği zamandan söz ediyordu. Kutlamaya gidip köpüklü şarapla çakırkeyif olmuştuk ve barın önündeki basamaklardan yuvarlanınca işe iki mor gözle başlamak zorunda kalmıştı. O gecenin anısı ve yüzündeki bere bana Penny’nin evindeyken yukarıdan gelen öfkeli vuruşları hatırlatmıştı.

“Penny’yle ilgili bir konu daha var,” dedim.

“Neymiş o?”

“Kocasından korkar gibi. İkimiz yalnızken konuşmaya çok istekliydi. Kızı olduğumu düşünüyordu ve bu doğru olsa da olmasa da Jane ondan otuz küsur yıl önce alınmıştı. O durumda sen de arzuların konuşmayı, değil mi? Ama kocası orada olmamı istemediği için beni neredeyse kapı dışarı etti.”

“Adam belki korumacı biridir. Senin gerçekten kim olduğunu bilmiyordu.”

“Giderken Penny de öyle dedi.”

Stephen yine duralayıp düşündü. “Sana ters gelen başka bir şey var mıydı?”

“Bilmiyorum. Sanırım sürekli Penny’yi, onun için yapabileceğim bir şeyler olup olmadığını düşünüyorum.”

“Ne gibi şeyler?”

İçimi çekip masanın üstündeki kupüre baktım. Tüm bunları başlatan şeye. “Keşke bilsem,” dedim.

19

Pazartesi

ERTESİ GÜN öyle planladığım için değil, yorgunluk nedeniyle sabahın ilerleyen saatlerine kadar uyudum. Uyandığımda perdenin aralığından giren ince ışık huzmesi yatağımın diğer tarafındaki boş yastığın üstüne sarı bir hilal bırakmıştı.

Banyoyu ziyaret ettikten sonra misafir yatak odasının kapısını aralarken Stephen'in bedeninin yarısı örtülerin altında, yarısı üstüne serilmiş halde yattığını göreceğimi düşünüyordum. Işığa, gürültüye ya da başka herhangi şeye aldırmadan her yerde uyuyabilen olağanüstü bir uykucuydu. Bir havaalanının bekleme koltuğunda, bir trenin bagaj rafında, bir kitaplığın alt rafında ve çok ama çok kez bir bar locasında kıvrılıp uyuduğunu görmüştüm.

Ama şimdi yatakta değildi. Ve yatak da her zamanki kadar derli topluydu.

Mutfağa inindim ve onu önünde sütlü kahve kupasıyla bankonun kenarında otururken buldum. Üstünde sadece önceki gün giydiği pantolonu vardı ve göğsündeki bir dizi sarımtırak kahverengi bere ortadaydı.

“Acıyordur bunlar,” dedim.

Göründükleri kadar kötü olmadıklarını bir kez daha tekrar-larcasına omuz silkti. Yüzündeki şiş inmiş, berenin rengi değiş-mişti. Morluğu gitmiş, rengi açılmış ve ortasında siyahlık olan zeytin yeşiline dönmüştü.

“İşyerini arayıp hasta olduğumu söyledim,” dedi.

“Şaşırmadım buna. Çocukları korkuturdun.”

Amaçladığımdan biraz sert kaçmıştı bu ama Stephen ilkokul öğretmeniydi ve söylediğim şeyi içtenlikle gülümseyerek karşıladı.

“Dayak yemiş bir boksör gibi görünmenin iyi karşılanmaya-cağını düşündüm,” dedi.

Stephen’in hazırladığı kahveden kendime de bir fincan aldım ve bankonun başında önceki gün yaptığımız şekilde karşılıklı oturduk. Oturma odası daha rahattı ama orası yıllardır bizim ye-rimiz olmuştu. Nedenini açıklamak zor olsa da çayımızı ya da kahvemizi alır, orada oturup evin arkasındaki ağaçlara bakarak her konuda sohbet ederdik. Oturma odasını sadece ağırlamam gereken başka insanlar olduğunda kullanırdık. O mutfağın o noktası sadece Stephen’la bana aitti sanki.

“Ne yapacaksın?” diye sordum.

“Banka kartlarımı iptal ettirdim ve ehliyetimin çalındığını bildirdim. Banka o kartlarla çekilen ya da harcanan paraların hesabıma iade edileceğini söyledi, yani sanırım kaybım nakitle sınırlı. Üstümde sadece otuz ya da kırk pound olduğu için durum çok kötü değil.”

“Bunu yapan herifleri kastetmiştim. Seni dövüp soymak yan-larına kâr kalırsa aynısını başkalarına da yapmalarında sakınca olmadığını düşünebilirler.”

Stephen hemen cevap vermedi. Kahvesinden bir yudum aldı, sonra içini çekerek kupayı bankoya koydu.

“Biliyorum.”

Birbirimizi gece boyunca bir şeylerin değiştiğini görmeme yetecek kadar uzun zamandır tanıyorduk. Karşılıklı şakalar yapabiliriz, cesur suratlar takınabiliriz ama gecenin karanlığında yatağımızda yalnız kaldığımızda gerçeğin kulağımızın dibinde fısıldayan sesinden kaçmak zordur.

“Polise gitmeliyiz,” dedim. “Bunu senin için değilse gelecekteki ya da geçmişteki kurbanlar için yapmalıyız.”

Stephen taburesinde kendini bıraktı, sırtı büküldü, omuzları düştü. “Tamam.”

“Bu sabah.”

Başını yavaşça sallayarak kabullendi. “Şunu içip bir parça bagel yememe izin ver. Sonra da gideriz.”

Elimi dizine koyup alnımı omuzuna dayadım. Yavaş ve düzgün soluklarını dinledim. “Doğru olanı yapıyorsun,” dedim.

Elimi dizinden alıp göğsüne koyarak kalbinin atışını hissetmemi sağladı. “Beni öldüreceklerini sandım.”

Sesi çatlak çıkmıştı. Birbirimizle olağan konuşma tarzımız içinde bir gerçek ve berraklık ânı. Cevap vermedim, çünkü istediği bu değildi. Elimi koyduğu yerden çekmeyip düzenli vuruşları dinledim.

“Bu şey her neyse atlatacağız,” dedi.

Berelerinin iyileşeceğini söylemek üzereyken kendinden söz etmediğini fark ettim.

Polis merkezi, bir sanayi sitesinin yanında yer alan tek katlı, modern görünümlü bir yapıydı. Elwood, Macklebury ve Stoneridge’in

arasında konuşlanmıştı. Bu yerlerin hiçbirisi kendi polis merkezini oluşturup ayakta tutacak kadar büyük olmadığından birileri bunun ikinci en iyi seçenek olduğuna karar vermiş olmalıydı.

Ön bankoda oturan dost tavırlı memur bilgilerimizi aldı. Kısa bir bekleyişten sonra bizi bir kanepyle tekli koltuğun karşı karşıya durduğu bir odaya götürdü. Duvarda televizyon ve çizgi film karakterlerinin düzenli aralıklarla asılmış posterleri vardı. Adam az sonra birisinin yanımıza geleceğini söyleyip gitti ve Stephen’la beni yalnız bıraktı.

İlk konuşan Stephen oldu. “Polis merkezlerinin gri olması gerekmez mi?” dedi. Eliyle ortadaki sehpayı yokladı. “Mobilyaların da yere vidalandığını sanıyordum.”

Ben onun aksine kürek mahkûmlarının tutulduğu türden bir kampla karşılaşmayı beklemiyordum ama gözümde canlandırdığım şey de bu değildi doğrusu.

“Yanlışlıkla IKEA showroom’una falan mı geldik?” diye ekledi.

“IKEA mağazalarının ön bankosunda polisler duruyor mu?”

“Bence belki de öyle olmalı. Kafelerinden birine gittin mi hiç? Haberlerde daha sakın toplu cezaevi isyanları gördüm.” Bir soluk alıp ekledi: “Okulda yaramazlık etmekte direnen çocukları durulmaları için gönderdiğimiz odaya benziyor burası.”

Az sonra kapı tıklatıldı ve içeriye üniformalı bir adam girdi. Bizden biraz daha genç, parlak gözlü, çenesinde tıraş olmayı savsaklamış gibi sakal gölgesi olan biriydi. Kendini Memur Harrison olarak tanıttı, ardından bir şey isteyip istemediğimizi sordu.

“Çayımız ve kahvemiz var,” dedi. “Makine ürünü ama en kötüsü değil. Eğer isterseniz gözüme bir yerlerde Hobnobs bisküvileri de ilişmişti.”

Stephen ayın harika olacağını söyleyince memur çıkıp gitti ve bizi bir kez daha yalnız bıraktı.

“Sen ve üniformalı erkekler...” dedim.

“Ne var! Ne olmuş?”

Sesini taklit ederek, “Tek şekerli bir aya *bayılırım*,” dedim. “Adama neredeyse kendisinin de o kadar tatlı olduğunu söleyecektin.”

“Ama söylemedim.”

“Yaklaştın. Ona birlikte “Hobnobbing yapmaya” gitmeyi teklif etmemene şaşırdım.”

Stephen gülmeyle homurdanma arası bir ses çıkardı. “Bu imalı bir edebi kelam mı oldu şimdi?”

“yle diyelim öyle olsun.”

Memur Harrison birkaç dakika sonra döndü. Stephen’ın önüne çay dolu plastik bardakla içinde üç tane bisküvi olan bir de tabak koydu. Neşeyle, “Buldum Hobnobs biskvilerini,” dedi.

Ben de kahkahayı patlatmamak için elimden geleni yaptım.

Memur ufak bir defter çıkarırken bazı notlar alacağını söyledi, sonra Stephen’dan önceki gün olan her şeyi anlatmasını istedi.

Ben hikyenin tamamını biliyordum ama Stephen’ın ağzından tekrar dinleyince her şeyin rastlantıdan ibaret olabileceğine yönelik herhangi düşünce bana saçma görünmeye başladı. Telefonun randevu uygulamasıyla birini bulmuştu, flrtleşmeye giderek daha fazla yaklaşan mesajlar alınıp gönderilmişti. Ayrıntılar paylaşılmış ve buluşmaya karar verilmişti. Adam randevuya gelmemiş, nerede olduğu sorulduğuunda mesaja cevap vermemişti. Stephen sonunda arabasına dönerken iki yabancının saldırısına uğramıştı.

Memur zamanları, yerleri, her şeyi not aldı ve Stephen'a yazışmaların ekran görüntülerini göndereceği bir e-posta adresi verdi. Diğer adamın profiline ilk kez göz atma fırsatım oldu. Gayet sıradan biriydi. Stephen, ekli fotoğrafın sahte olabileceğini söyledi ki, bu düşünceye memur da ben de katılıyorduk.

Stephen'ın konuştuğu içine kapanışını izledim. Tüketici tavlama için yapılan bir ürün tanıtımına bilet alarak giren, tezgâha getirildiğini kabullenmek zorunda kalınca utanca kapılan birini andırıyordu. Polise başvurmak istememesinin asıl nedenini şimdi anlıyor ve ben de olsam öyle davranacağımı düşünüyordum. Polis memuru ne kadar nazik olursa olsun aşağılanmışlık hissi yerli yerinde kalıyordu.

Memur, kullanıcıların takip edilmesi konusunda telefon uygulaması şirketleriyle uğraşmanın kolay olmadığını, yine de zincirleme süreci başlatıp ne yapılabileceğine bakacağını söyledi.

Memur Harrison bunun ardından Stephen'a izlerin fotoğraflarının çekileceği başka bir bölüme geçmeyi önerdi. Stephen bunda sakınca olmadığı cevabını verince çıkıp bir dizi koridordan geçtik ve onu bir odaya yalnız başına aldılar. İzler belgelenirken memur beni girişteki kabul alanına götürdü ve orada yan yana oturduk.

Bir süre not defterine baktıktan sonra bana gülümsedi.

"Bunun başkalarına da olduğuna dair bilgi ulaştı mı size?" diye sordum.

Başını iki yana salladı. "Buralarda olmadı o tür şeyler. Başka bölgelerde, daha büyük yerleşimlerde olduğuna dair duyumlar var." Yüzümde bir ifade belirmiş olmalı ki bana müşfik bir gülümsemeyle baktı. "Arkadaşınız bunu bildirmekle doğru olanı yaptı," dedi. "Benzer başvuruda bulunan başkaları da olabilir. Arşivi tarayarak göze çarpan bir şey olup olmadığına bakacağım."

“Çözülmemiş eski vakalara ne oluyor?”

“Genel anlamda konuşmak gerekirse açık kalıyorlar. Bir veri tabanı var ve bir şeylere ışık tutacak yeni kanıtlar gelebiliyor.” Konuyu Stephen’ın özeline indirgeyerek konuştuğunun farkındaydım ama söyledikleri Penny’nin olayı için de geçerliydi.

“Eğer vaka *gerçekten* eskiyse ne olur?” diye sordum. “Mesela otuz yıllıksa falan.”

Polis memuru onu bir konuda faka bastırmaya mı çalıştığını merak eder gibi kaşlarını çatı. Bankoya göz attı ama sonra cevap verdi.

“Bir eski vakalar bölümü var ama arkadaşınıza olan şeyin o kadar eskiyle ilişkilendirilmesi pek mümkün görünmüyor.”

“Ama çok eski vakaları da çözdüğünüz oluyor, değil mi? Sadece bu tür değil...”

Harrison muhtemelen farklı bir durumdan söz ettiğimizi anlayarak arkasına yaslandı. “Ben şahsen öyle bir şey yapmadım ama başka bölümler muhtemelen çözmüştür. Yine de o kadar eski vakalarda ender bir durum olabilir.”

“Birisi otuz yıl önce bir suç işlediyse ve şimdi çok yaşlıysa ne olur? İyice zayıf düşüyse falan?”

Polis memuru yerinde tedirginlikle kıpırdandı. “Size bu konuda ne diyeceğimi bilemiyorum. Beni biraz aşıyor.” Yerinden kalktı. “Gidip Stephen’a bakayım. İşi bitmek üzeredir herhalde.”

Çabucak uzaklaştı ki, bundan ötürü onu suçlayamazdım. Jane Craven, Penny ve annemle ilgili her şey etkileri bakımından beni de kapsıyordu ama aslında bundan daha derindi. Jane’i onca yıl önce kaçırın her kimse suç işlemişti ve dosya bir yerlerde hâlâ açık olabilirdi. Çözülürse o kişi cezalandırılacak ve bir sabıka kaydı oluşacaktı. Birisi hapse girebilirdi, hatta belki *girecekti*.

Annemin o belgeleri yakışını ve her şey yolunda numarası yapışını düşündüm. Bu da beni Stephen'la aramızda geçen konuşmaya, bazı şeyleri bilmenin bilmemekten daha mı kötü olacağı sorusuna götürdü.

Karanlık düşünceler Stephen'ın Memur Harrison'la birlikte çift kanatlı kapıdan geçerek gelmesiyle kesintiye uğradı. Harrison temasta olacağını söyleyerek yanımızdan ayrıldı. Polis merkezinden çıkıp otoparka yöneldik.

"Gelmekle doğru yaptık," dedi Stephen.

"Seninle gurur duyuyorum. Aynısının başkalarının da başına gelmesini engellemiş olabilirsin."

Stephen cevap vermedi ama birbirimize sık övgü yöneltmediğimiz için bu fazla şaşırtıcı değildi. Bir daha ancak arabanın yanına ulaştığımızda konuştum.

"Harrison bunu yapan adamları bulacaklarını söylerken sana güven verdi mi?" diye sordum.

Stephen arabanın kapısına yaslandı. "Bölgedeki güvenlik kameralarının kayıtlarına bakmaktan söz etti. Bunu son duyuşum olabileceğini düşünüyorum. Bu da koca bir çözülmemiş vakalar yığınının arasına atılacak."

"Jane Craven vakası gibi," dedim.

Stephen bir şey söylemek için ağzını açtı ama sonra vazgeçti. Arabaya bindik.

STEPHEN KENDİ DAİRESİNE gideceğini söyleyerek beni eve bıraktı. Hiç değilse üstünü değiştirmesi gerektiği için ısrar etmedim. Yaratıcılar Kulübü çalışmaları haricinde fazla plan yapan insanlar değildik.

Eve girip alarmı kapattım, sonra fikir değiştirerek tekrar çıktım. Pencerede duran Bay Bonner'a el sallayıp arabama bindim. Stephen'la polis merkezine gitmek bir şeyin netleşmesini sağlamıştı: O meselenin peşini öylece bırakamazdım. Hayatımın geri kalanını annemden kaçınarak ya da Penny yokmuş gibi davranarak geçiremezdim.

Annemin Elwood'daki evine kadar kır yollarında olaysız bir yolculuk yaptım. Eve girip seslendim ve bana oturma odasından cevap verdi. Geçen akşamki barbekü olayından sonra onu bir sunucunun bağırarak yarışma soruları sorduğu televizyonun karşısındaki koltuğunda oturur halde bulmak rahatlatıcıydı. Her zamanki hareketlerle kalkmak için davranınca ben de elimi bir

kupayı tutar gibi ağızıma götürürken o olay yaşanmamış gibi yaptım.

Mutfakta ikimize de çay hazırlarken pencereden barbeküye bakıyordum. Yeşil boyalı kapağı babamın ölümüyle önceki akşam arasında kalan süre boyunca olduğu gibi yine yerine koyulmuştu. Babamın ızgarayı temizlemek için kullandığı metal fırça çite dayalıydı ve altında kara benekler vardı.

O şekilde dikildiğimi ısıtıcı otomatik olarak durunca farkına vardım. Kendiminkini içmeyeceğimi gayet iyi bilmeme rağmen çayları doldurdum ve oturma odasına döndüm. Televizyonun sesi şimdi kısıktı ve ekranın dibinde altyazılar belirip kayboluyordu.

Annem cıvıltılı bir sesle, “Seni Pazartesi günü beklemiyordum,” dedi. Rutinimizin kendini çevrimsel olarak tekrarlayan bir parçasıydı bu. Haftanın hangi günü gelirsem geleyim o gün beni görmeyi beklemediğini söylerdi. Alışkanlıklarına bağlı yaratıklar- dık ve bu bizim sarınarak rahatladığımız çocuk battaniyemizdi.

En azından bir zamanlar öyleydi.

“Stephen saldırıya uğradı,” dedim.

Bu haber karşısında irkilerek bir ünlem koyuverdi. “*Senin* Stephen mi?”

“*Benim* olarak anmıyorum ama evet, aynı kişiden söz ediyoruz.”

Annem elini ağızına götürürken öylesine şok olmuştu ki, ayaklarını puftan çekip yere koydu. “Hayır! Ne olmuş?”

Ben kısa bir özet aktarırken o da beklenen hayret ve öfke düzeylerini sergiledi. Stephen benim en iyi arkadaşım olabilir ama onu kimse annem gibi sevemez. Birlikte takılmaya ilk başladığımızda yüzüne karşı eşcinsel oluşuna üzüldüğünü, aksi halde bana mükemmel bir koca olacağını söylemişti.

Zaman da değişti toplum da. şimdi olsa bunu söyleyeceğini sanmıyorum ama zaten o sakarca ifadenin içinde bir tür iltifat saklıydı. Stephen hiç gücenmedi ve arada sırada o lafları bana takılmak için kullanmaya devam eder. Annemin daima onu benden fazla seveceğini söyler.

Annem onun iyi olup olmadığını sordu ve polise gittiğini duyunca memnun olmuş gibiydi. Ondan “zavallı sevgili şey” diye söz ederek çorba yapmaya kalkıştı. Gerek olmadığını söyledim ama önceki yıl zona hastalığına yakalandığımda *bana* çorba pişirmeyi önermediğini zihnimin köşesine not ettim.

Stephen’a mesaj atıp çorba meselesini anlatmayı düşündüm. Hemen geri döner ve annemin *hâlâ* onu benden çok sevdiğini yazardı. O karmaşa içinde birkaç dakikalığına her şey normalmiş hissine kapılmak güzeldi.

Ama hiçbir şey normal değildi.

Annem yiyecek bir şeyler hazırlamasını ya da dışarıda yemek isteyip istemediğimi sordu. Arkadaşlarından biri “çok uygun fiyatlı” olduğunu söylediği bir balık restoranına gitmişti. Annem tam bir bilinç akışı halinde gazetede okuduğu başka bir yeni yerden söz ederek konuşmaya devam etti. Kapının altından galiba orası için bir indirim kuponu attıklarını söyledi. O tür şeyleri koyduğu çekmeceyi işaret etti ama yerimden kıpırdamadım.

Kelimelerin ağzımdan çıkması için kendimi zorlayarak, “Aşağı Woolton’a gittim,” dedim. “Penny Craven’la tanıştım. Adı şimdi Penny Morse.”

Annem bana çok uzun gelen bir süre yüzüme baktı. Ağzı hafifçe açıktı ve düşüncelerini okuyamıyordum. Dışarıdan bir araba korna çaldı ama annem ne irkildi, ne de sesin geldiği yöne baktı. Korna ikinci, sonra üçüncü kez çaldı, bunu uzun bir fren sesi iz-

ledi. Göz yanılmasındaki büyük kare-küçük kare hissi geri geldi. Hiç inanmadığım bir şeye inanma hissi.

“Neden?” diye sordu sonunda. Sesi alçak perdeden ve boğuktu.

“Sence neden olabilir?”

Karşımda yaşlanıyordu sanki. Gözlerinin etrafındaki karaciğer lekelerini ve ağzının kenarındaki kesişen çizgileri görüyordum.

Ve sonra, belki ne yapacağımı bilemediğimden, soruların en büyüğünü soruverdim: “Ben kaçırıldım mı?”

Annem yüzüme sabit gözlerle bakmaya devam etti ve sonra sırtını biraz dikleştirdi. Ayaklarını birbirinin üstüne attı, yüzünü buruşturup tekrar eski ifadesini takındı. Bu kez de bakışlarını benimle göz teması kurmaktan kaçınır gibi odanın karşı ucuna odaklamıştı.

“Elbette kaçırılmadın,” dedi.

Bu cevaba hazırdım. “Jane kaçırılmadan hemen önce babam o bölgede bir araba satın almış. Sınırları Aşağı Woolton’la birleşen Yukarı Woolton diye bir yerden. Makbuzunu albümünde buldum ve üstünde tarih de vardı. Sahip olduğunu hiç bilmediğim Talbot marka bir araba. Acentenin olduğu yere gittim. Jane’in önünden kaçırıldığı yere ne kadar yakın olduğunu gördüm.”

Annem susuyor ve odanın ucundaki o noktaya bakmaya devam ediyordu. Kalkıp orası yerine yüzüme bakmasını sağlamak için karşısına geçtim.

“Rastlantı,” dedi annem, kesin bir tonla. “Babanın arabayı aldığı yerin orası olduğunu bilmiyordum.”

“Buraya kilometrelerce uzakta, anne. Gazetede ikinci el araba ilanı görüp almaya gitmek gibi bir şey değil bu. Normal güzergâhının dışında iki saatlik bir yol kat etmiş bunun için. Jane’in

kaçırılmasıyla neredeyse aynı zamanda tamı tamına kaçırıldığı yerdeymiş.”

“Sen *benim* kızımsın.”

Bunu söyleyişinde artık farklı bir şey vardı. İnkârın aksine, karşı koyma.

“Anne...”

Başını ellerinin arasına alıp öylesine sertçe kaşdı ki, koyu renk eteğine beyaz tanecikler döküldü. Yüzünü tekrar kaldırıp derin bir soluk alana kadar sonrasında neyin geleceğini anlamıştım. Benliğimin bir parçasının belki de her zaman bildiği şeyin.

“Sana söylemem gerekirdi,” dedi. Ve sonra söyledi.

21

ANNEM TEKRAR köşeye odaklanırken yerime döndüm. Bunun yüzüme bakmak zorunda kalırsa sonuca vardıramayacağı bir konuşma olacağını hissetmiştim. Başlamanın bir yolunu bulana kadar bir dizi kelime geveleyerek bocaladı.

“Çocuğum olmuyordu,” dedi. “Senden *sonra* çocuğum olamadığını söylediğimi biliyorum ama aslında hiçbir zaman olamadı.”

Oda dışarıdaymışız gibi soğumuştı. Konuşmaya başlamıştı ama şimdi susmasını, bunların hiçbirinin söylenmek zorunda olmadığı noktaya dönmemizi istiyordum.

“Evlat edinmek istedik ama durum o kadar basit değildi. Baban alkollü araç kullanmaktan hüküm giymişti ve...”

“Ne? Şaka falan mı yapıyorsun bana?”

Başını hüznle iki yana salladı. Bunun herkesten çok benim için ne anlama geldiğini bilerek bir an gözlerimin içine baktı, sonra başını yine çevirdi. “Farklı zamanlardı, herkesin bunun kötü bir şey olduğunu bildiği şimdilere benzemiyordu.”

“Bu *her zaman* kötü bir şeydi, anne.”

“Biliyorum. O da biliyordu. Bahane üretmiyorum; sadece ne olduğunu açıklamaya çalışıyorum. Hayatı boyunca o şeyden ötürü pişmanlık duydu. Sana hiç söylemedik, çünkü bize önemliymiş gibi gelmedi. Cezasını çekmişti ve bitmişti. Sonra biraz büyüdün ve... Şey oldu... Bacağın. Hiçbir zaman düzelmeyecekti.”

Her şey bir yana, bu beni yere çarpmıştı. “Bunu bana söylememenize inanamıyorum.”

Annem kolunu hafifçe titretti. Tam bir omuz silkme değildi bu ama yakındı. “Bilmek ister miydin? Babana tapıyordun. Onu farklı düşünmeyi gerçekten ister miydin?”

Cevap vermedim çünkü haklı olabilirdi. Her zaman babasının kızı olmuştum ve hafta sonları biz çıkıp kendi kafamıza göre bir şeyler yaparken annem evde kalırdı. İlk yürüyüş botlarımı bana babam almıştı ve tepelerde, bayırlarda dolaşırdık, sonra eve döndüğümüzde annemin bize iki hafta sonu aylağından ziyade kahraman birer fatihmişiz gibi jambonlu sandviçler hazırladığını görürdük.

Öyle yürüyüşlere çıkmayalı çok zaman olmuştu; düşüncesi bile bir komşunun arabasında eve dönerken kuruyan çamurun kokusunu burnuma taşıyor ve camlardaki buğuyu, radyodaki futbol yorumlarını hatırlatıyordu. Olay hiçbir zaman yürüyüş değildi.

Çok yakınımdaydı hepsi. Gözlerimi yumsam arabayı görebilir, çamurun kokusunu alabilirdim. Bunu yapma şansım olmadı, çünkü annem konuşmaya devam ediyordu:

“Yakınlarda yaşayan bir kız vardı. Baban bir gece pub’da onun erkek arkadaşıyla sohbet ediyormuş. Kız hamileymiş ve bebeği istemiyormuş. Babanla bu konuyu konuştuk ve düşündük ki belki...”

Yüzüne baktım ama cümlesini tamamlamadı. “Ne düşündünüz?”

“İnsana çok eski bir tarih gibi gelmediğini biliyorum ama sahiden değişik zamanlardı. İnternet yoktu, her şey birbirinden daha uzak görünüyordu.”

Bekledim ama hâlâ söylemiyordu o şeyi. Onun yerine ben yaptım bunu: “Beni bir barda satın aldığınızı mı söylüyorsun yani?”

Yüksek sesle dile getiren kendim olsam da kulağa gerçek gelmiyordu bu. Annem alt dudağını ısırды ve derin bir soluk aldı. Bu gerçek olamazdı.

“Öyle değildi,” dedi usulca.

İstememe rağmen, “Nasıldı öyleyse?” diye terslendim.

“Çocuk sahibi olmayı çok istiyorduk. Kadına iyi bir yaşam verebileceğimizi, kendimizin de iyi birer ebeveyn olacağını düşündük. Herkes için en iyisi bu olacak gibi görünmüştü bize.”

“Yani beni bir barda satın aldınız.”

“Hayır. Bu şekilde söylenince kulağa rahatsız edici ve korkunç geliyor. Nicky bir çocuk yetiştirmek için gerekli kaynaklara sahip değildi ve zaten bunu yapmak da istemiyordu. O şeyin herkesi daha mutlu edeceğini düşündük. Sen çalınmadın.”

“Çalınmadım ama bedeli karşılığında alındım, öyle mi?”

Annemi hâlâ bana bakmıyordu. Kararlılıkla duvara bakarken alt dudağı titriyordu.

Bekledim ama başka bir şey söylemedi. Ve bunu ben yaptım. “Neden yalan söylediniz?”

Sorum birkaç saniye havada asılı kaldı. Bunun tek bir cevabı vardı, annem de sonunda o cevabı başka bir soruyla verdi: “Başka ne yapacaktık ki?”

Haklıydı. Ama bana çok, çok haksız geliyordu. Hiç kimsenin daha haksız olamayacağı kadar haksız.

“Ve gerçek anlamda yalan söylemedik,” diye ekledi. “Sadece bazı Şeyleri hiç dile getirmedik.”

“Bana kulağımın doğumda hasar grdğğn söyledin. Daha iki gece önce! Bu yalan değil de ne?”

Başını kabullenerek biraz eğdi.

Tarif edilmesi zor bir an yaşıandı. Başını eğişinde daha ziyade kabullenilmiş bir üzüntü vardı. Anlaşıldığı kadarıyla hayat boyu süren yalanlar arasında gerçek gibi ne çıkıyordu bu.

“Nicky kim?” diye sordum.

Annem gözlerini kırpıştırıp soluğunu bıraktı. “Taşıyıcı anne. Kendini “iki K ile Nikki” olarak tanıttı. Adını bu yüzden o kadar iyi hatırlıyorum. Adını o şekilde tarif ederek söyleyen birini daha tanımadım. Stoneridge’de oturuyordu ve tek bir kez karşılaştık. On yedi ya da on sekiz yaşında ancak vardı ve her şey erkek arkadaşı tarafından yapıldı. Değiş tokuştan sonra iki taraf bir daha hiç konuşmadı.”

“Değiş tokuş” lafı havaya yapışıp kaldı sanki. Pis bir iş için kulanılan pis bir deyiş. Parayla bir çocuğu değiş tokuş etmişlerdi. Beni.

Annem beklenmedik ve karakterine tamamen aykırı şekilde yerinden fırladı. Babamın ölümünden beri görmediğim kadar hızlı hareket ediyordu. Sert adımlarla yanımdan geçip babamın çeşitli gereçlerin el kitaplarını koyduğu dolaba gitti. Bunlara hiç bakmaz, bir çaresini bulana kadar aletlerin orasını burasını kurcalamayı tercih ederdi. Bir yerlerini yakar, keser, bazen de hiç kullanılmamış bir aleti bozardı. Ama el kitaplarını her şekilde saklardı.

Annem ekmecelerden birini atı, elini iine uzattı ve kahverengi bir zarftan kopartılmış kâğıt parçasını bana uzattı. Eski ve sert bir şeydi; biraz kapımın altından atılan gazete kupürünü andırıyordu ama onun kadar narin değildi.

“Bu ne?” diye sordum.

Annem ilkin cevap vermedi. Ayaklarını sürüyerek koltuğuna döndü, ben de verdiği şeye baktım. Arkasına babamın elyazısı ve kırmızı mürekkeple bir şey karalanmıştı. Basit bir şeydi bu; “Nikki” adının karşısında sadece bir telefon numarası vardı. Altı rakamlı, alan kodu olmayan bir sabit telefon numarasıydı bu. Çocukluğumdan hatırlıyordum o numaraları. Arkadaşların hepsinin ev numaraları birbirinde vardı ve birisiyle konuşmak için genellikle bunu telefonu açan ebeveyninden rica etmemiz gerekirdi.

Babam arkadaşlarının ya da aramak isteyeceği işyerlerinin telefon numaralarını daktiloyla bir kâğıda yazıp duvara asmıştı. Alan koduna ihtiyacımız olmazdı, çünkü bölge dışından kimseyi aramazdık. Annem bir konuda haklıydı: Dünya o zamanlar insana çok daha küçük geliyordu.

“Bunu neden sakladığımı bilmiyorum,” dedi.

“Bunu *nerede* sakladın?”

“Orada burada. Çekmecelerde falan. Unutmuştum ama sonra bir yerde karşıma çıkıverdi. Atmaya elim varmadı.”

Cumartesi gecesi üzerinden dumanlar tüten kâğıtları hatırladım ve annemin ortadan kaldırmaya elinin varmayacağına karar verdiği başka şeyler olup olmadığını merak ettim. Ve eğer sakladığı şey buysa yaktıkları neydi?

“Bana bir gün anlatacak mıydın?”

Annem suskundu ve bir süre cevap vermeyeceğini düşündüm. Aslında cevabı zaten biliyordum ama sonra alçak sesle, isteksizce geldi.

“Hayır,” dedi. “Özellikle de baban öldükten sonra hiç söylememeye karar verdim.”

Bunu hazmetmek için biraz duraladım. “Ne değişti o zaman?” diye sordum.

Yine göz teması kurmaktan kaçınıyor, bu sefer yerde bir noktaya bakıyordu. Sesi zayıftı. “Çünkü baban tüm bunları açıklamak için yanımda olmayacaktı. Neyin nasıl olduğunu ve bunu neden yaptığımızı anlamayı sağlamak için. Ona dair anıların bunun tarafından zehirlenmesini istemiyordum.”

Anlamamış olmayı isterdim ama anlıyordum. Oraya çağıldığımı düşünerek gelmiş, satın alındığımı öğrenmiştim. Hangisinin diğerinden iyi olduğunu derinlemesine idrak edemiyordum. Birinin diğerinden iyi olduğunu sanmıyordum. İkisi de korkunç geliyordu bana.

Annem sözünü henüz tamamlamamıştı. “Nikki çocuktan vazgeçmek istemedi,” dedi.

“Benden yani.”

Bunu duymazdan geldi. “Fikir değiştirdi. Bebeğe o kadar bağlanmıştı ki...”

“Bebek benim, anne!”

Annem bocaladı ve sustu. Gözlerini kırıştırdı, sonra ben bir şey söylememişim gibi devam etti:

“Bebeğe o kadar bağlanmıştı ki vermekten vazgeçti. Babanla ben polise gidip Nikki’yle kocasının paramızı aldığını söyleyemedik. Ne olduğunu anlayamamıştık. Para umurumuzda değıldi. Bebeği istiyorduk... Seni istiyorduk.”

“Sonra ne oldu?”

Önce soruyu duymamış gibi davrandı. Elini havada salladı. “Sanırım Bobby ya da Robbie babana telefon etti. Öyle bir şey oldu yani.”

“O kim?”

“Kocas1 ya da sevgilisi. Her neyiye iŖte. BaŖından beri onunla konuŖmuŖtuk. Telefonlar gidip gelmeye baŖladı.” Kafasını zarf parçasına doğru salladı. “Baban neredeyse her gece arıyordu. Bazen açıyorlardı telefonu, bazen amıyorlardı. Daha fazla para isteyeceklerini düşündük ama öyle olmadı. Bu Ŗantaj falan gibi bir Ŗeydi. Robbie, Nikki’nin sana bağlandığını ve vermek istemediğini söyledi. Bunu, hatta para meselesini de kabullenebildik ama adam sana ocuk bezi bile alamadıklarını söylüyordu. Mama alamadıklarını, çok hızlı büyüdüğünü ve giyecek bir Ŗeyler gerektiğini de. Hep bir Ŗeyler çıkıyordu. Çok üzülüyor ama ne yapacağımızı bilemiyorduk. Sürekli olarak seni görmeye geleceğimizi söylüyorduk. Onları konuŖarak ikna edebileceğimi dnmŖtm ama kabul etmiyorlardı. Sonunda, aradan altı ay geçerken, nihayet seni bize teslim ettiler. Onlardan bir daha haber almadık.”

Koltuğa biraz daha gömülüp gözlerimi ovuŖturdum. tesinin çok fazla geleceğini, birkaç gün boyunca gemiŖe dair gerçekler duymamanın en iyisi olduğunu hissediyordum.

Yine de, “İnsanlara ne söylediniz?” diye sordum.

“Ne zaman?”

“Ortaya birden bire altı aylık bir bebek çıktığında!”

O da gözlerini ovuŖturdu, sonra beni taklit ettiğini anlamıŖ gibi durdu. “Sürpriz bir doğum olduğunu, hamileliğimi çok geç fark ettiğimi söyledik. İri bir bebek olduğunu.” Duraladı. Gözlerini kırpıŖtırdı. “Bunlara inanmayan birileri olduysa bile kimse bir Ŗey söylemedi. O zamanlar daha olağandı bunlar sanki...”

Aralarında büyüdüğüm mutlu komŖular ve dostlar canlandı gözümde. Hepsine aynı yalan sylenmiŖti.

“Tüm bunları şimdi öğrendiğime inanamıyorum.”

Annem hâlâ yüzüme bakmıyordu. “Hepsi sevgiden kaynaklandı,” dedi.

“Otuz dört yıl oldu, anne.”

“Sevgiden. Seni gördüğümüz anda başka her şey yok oldu. Baban asla bana duyamayacağı bir sevgiyle bağlandı sana.”

Cenazesindeki kalabalığı düşününce boğazıma bir yumru saplandı. İnsanlar o gün sevgiden ne kadar çok söz etmişti...

Ayağa kalkıp kulağımın üstüne düşen kısa saç buklesini geriye ittim. Kafatasımın geriye çekildiğine yönelik o anlık his, o milisaniyelik acı tekrar ve tekrar yaşamak istediğim bir şeydi.

Annem başını kaldırıp nihayet bana tam olarak baktı. “Sevgiden kaynaklandı,” diye tekrarladı. “Hepsi.”

Duraladım ama bu sadece bir saniye sürdü. Annem kalkmak için davransa da o kadarı bana yetmişti. Hızla hole doğru yürüdüm ve çıkıp arabama bindim.

BİR SÜRE önce insanların en münasebetsiz zamanlarda güldükleri için yargılanmaması gerektiğini yazan bir makale okuduğumu hatırlıyordum. Ağırlıklı olarak çocukların azarlanmasını konu alıyor ama bazı insanların travmayla asabi gülüşlere yönelerek baş etmeye çalıştığı anlatılarak devam ediyordu. Babasının cenazesi boyunca kıkırdamalarını durduramayan, bu yüzden aile içinde ciddi karışıklığa yol açan bir kadınla yapılan söyleşi de vardı. Kadının ne olduğunu açıklayamadığını, bunun ailenin geri kalanını daha da fazla öfkeliendirdiğini anlattığı kısmı unutmamıştım. Kırsalda eve doğru yol alırken o zamana dek bir annem olduğu ama şimdi potansiyel bakımdan üç annem olabileceği gerçeği karşısında güldüğümü fark ettim. Hem iğrenç hem de gülünç derecede saçma bir şeydi bu ve nasıl baş edeceğim konusunda bir çıkış nokta bile yoktu. Aşağı Woolton'da çalışan Jenny'si olduğuma inanan Penny vardı. Yirmi dakikalık mesafede yaşayan ya da zamanında yaşamış olan ve annemin biyolo-

jik annem olabileceğini, beni kendisine sattığını söylediği Nikki adında biri vardı. Sonra bir de... Annem vardı. Beni büyüten kişi. İki veya üç günde bir ziyaret ettiğim kişi. Hayatım boyunca her gün en azından mesajlaşarak temasta olduğum kişi. Şimdi, o konuşmayı yaptıktan sonra bile onu “anne” haricinde bir şey olarak düşünmem mümkün değildi.

O zarfı açtığımdan beri aldığım her cevap karşıma daha fazla soru getirmişti. Nikki beni kaçırıp sonra satmış mıydı? Benim annemle babam sonuçta çocuk çalmış mı oluyordu? Penny kulağı kusurlu kızı olan bir yabancından mı ibaretti?

Ve tüm bunları tetikleyen gazete kupürünü kapımın altından kim atmıştı?

Yola devam ettim ve tabelalardan birinin Macklebury’yi, diğerinin Elwood’u, sonuncusunun Stoneridge’i işaret ettiği bir kavşağa geldim. Ebeveynlerimin bebeğı –yani *beni*– o kadar yakında oturan birinden satın alması bana olağan dışı görünüyordu. Hâlâ o kadar yakınlarda yaşıyor olabilecek birinden.

Telefonunum çaldı ve orta konsoldaki ekranda “Anne” kelimesi belirdi. Babamın öldüğü dönemde beni evinden çıktıktan az sonra arardı ve yol boyunca konuşurduk. Arabanın hoparlörleri her duraksamasını, her soluğunu etrafımda yankılanır hale getirecekti.

Meşgule atıp yola devam ettim ama birkaç saniye sonra tekrar aradı. “Anne” kelimesi konsolda üçüncü kez belirince arabayı kenara çekip park ettim. Duymak istemediğim bir, “Affedersin,” haricinde ne diyeceğini merak ederek cevap düğmesine basmanın eşiğine gelmişim. İnsanlar o sözü birine kazara çarptığında ya da bir şeyi elinden düşürdüğünde söyler. Yani bana yapılanı örtmeye yetecek kadar büyük değildi.

Çağrı kesildi ve ekran dördüncü kez aydınlanmadı.

Yol boş, her şey durağandı. İleride bir kavşak ve Stoneridge yönünü işaret eden bir de tabela vardı. Bu hem büyüdüğüm yer olan Elwood'dan, hem de yaşadığım yer olan Macklebury'den küçük bir köydü. Sadece Britanya'da rastlanabilen kartpostallara yaraşır yerlerden biriydi.

Araba yolun kenarında boşa çalışırken çantamın içini deşip annemin verdiği zarf parçasını buldum. Nikki'nin telefon numarası beş haneliydi ve bizimkinin de öyle olduğunu hatırlıyordum. Numarayı yerel bölge koduyla tuşlamayı denedim, sonra aynısını başına deneme yanılma yoluyla rakam koyarak yapmaya başladım. Tüm denemelerim bir dizi sinyal ve numaranın belirsiz olduğunu söyleyen bir kadın sesiyle sonuçlandı. Bu defalarca tekrarlandı, sonunda karşımdakinin bir ses kaydı olduğunu bilmeme rağmen kadına kendisinin de belirsiz olduğunu söyledim.

Galiba aklımı kaybediyordum.

Telefonu bırakıp arabayı vitesle taktım ve yola çıkardım.

Ani ve aptalca bir isteğe kapılarak yola eve doğru devam etmek yerine Stoneridge'e sapıp merkezine ulaşana dek durmadım.

Gökyüzü maviydi ve büyük bölümü boş olan ana caddede az sayıda insan rahat adımlarla dolaşıyordu. Dükkânlarda birinin camına elyazısıyla "SADECE müşteriler park edebilir" uyarısı karalanmış bir kâğıt yapıştırılmıştı. Öyle görünüyordu ki, bunca pandemi ve referandumun ortasında orada yaşayanlara ıstırap veren düşük seviyeli meseleler, araçların park edilmesi ve yeniyetmelerin kuytuda bira içmesinden ibaretti.

Ne yapmayı planladığımı tam bilemez halde arabadan indim ve cadde boyunca yürümeye başladım. Masaları kaldırımın büyük kısmını işgal eden bir İtalyan restoranının, birkaç bankanın,

bir kuaförün, bazı hayır dükkânlarının, bir unlu mamuller dükkânının, bir de WH Smith'in önünden geçtim. Kısa caddenin ucuna doğru bir yerde küçük bir yeşilliğin ortasına terk edilmiş sivri uçlu bir sütun vardı. O şeyin neden orada olduğunu bilmiyor ama her yaz çevresinde bir şenlik falan yapıldığını tahmin edebiliyordum.

Her şey çok huzurlu ve tanıdıktı.

Sonunda kendimi Black Horse adlı barın önünde buldum. Köhne varoş mekânıyla turist rehberinden fırlamış yer karışımıydı. Taş duvarları, alçak girişleri, şöminesi, bar boyunca sıralanmış bira sifonları vardı. Pazartesi öğleden sonraları bir yana, cuma geceleri bile ikisi bir fiyatına Tekila Sunrise satılan bir yere benzemiyordu.

Barın arkasındaki adam içeriye girince beni süzdü ve hafif bir baş hareketiyle selamladı.

"Sana ne vereyim?" diye sordu. "Ne istersin?"

Oraya neden girdiğimi ancak o zaman anladım. "Sana belki biraz garip gelecek ama Nikki diye birini tanıyıp tanımadığını sormak istiyordum," dedim.

Gözleri kısıldı. Dudaklarını büzdü. "Nicky diye bir adam tanımıyorum..."

"Bir kadın. Adı iki K ile yazılıyor. Nicola ya da Nicole'dur belki tam adı. Öyle bir şey olmalı."

Başını yavaşça iki yana salladı. "Buralarda öyle biri yok, tatlım."

"Başka nereye sorabilirim?"

Adam doğrulup bankodan çekilince boyu biraz daha uzadı sanki. Bana basıp gitmemi söyleyeceğini sandım ama arkada bir yere seslendi. Bir kadın çıktı ortaya ve ona adı iki K ile yazılan

Nikki diye birini tanıyıp tanımadığını sordu. Kadın başını olumsuz anlamda sallayınca bana dönüp başparmağını dışarıya doğru sallayarak, “Via’nın Yeri’ni dene bir de,” dedi; “Birkaç bina aşağıda bir kafe. Oradakiler herkesi tanır.”

Teşekkür edip tedirgin adımlarla kapıya yönelecektim ki, adam homurdanır gibi güldü ve bir şeyler sipariş vermek zorunda olmadığımı söyledi. “Hepsi servise dahil. Her zaman işimizin yarısını turizm danışmanın oluşturduğunu söylerim.”

Dışarıya çıkınca geldiğim yöne yürüdüm. Yaptığım şeyin ne kadar saçma olduğunu derinlerde bir yerde hissediyordum. Orada otuz yıldan uzun süre önce oturmuş olabilecek birini arıyordum ve hakkında tek bildiğim biraz alışılmadık şekilde yazılan adıydı. Yegâne dayanak noktam orada insanların pek taşınmadığı, bir yerlere gitseler bile fazla uzaklaşmadığı hissiydi. Mesela ben bir kasabadan az ötedeki başka birine taşınmıştım. Birlikte okula gittiğim insanlar arasında daha uzağa taşınanların sayısı sanırım tek haneli rakamlarla ifade edilebilecek kadardı. Bazısı oralardan üniversiteye gitmek için ayrılmış ama çoğu geri dönmüştü. Öyle küçük toplumlarda büyümeyen insanlara açıklanması zor bir çekimdi bu.

Via’nın Yeri, ülkedeki her ana caddede rastlanan türden bir kafeydi. Önde devasa pencereler ve kaldırıma serpiştirilmiş masalar vardı. İçerideki mönü panosunda çeşitli çaylar, kahveler, kahvaltılıklar ve soğuk içecekler sıralanmıştı. Yanlarında bebek arabaları olan kadınlar arka tarafta küçük bir grup oluşturmuş, kahvelerini içerken çocukların anlaşılmaz gevezelikleri ve bardak şingırtıları arasında sohbet ediyordu. Bankonun gerisinde kızıl saçlı, çilli, yirmili yaşlarında bir kız vardı ve kadınlardan biri kocasının terfi ettiğini biraz fazla yüksek perdeden söyleyince gözlerini devirdi. Beni bankoya yaklaştıkça kadar yan gözle süzerek espresso makinesinin borularını temizlemeye devam etti.

Karşısında durunca ancak bir doktorun hastasına kanser olduğunu söylerken gösterebileceği bir coşkuyla, “Bugün sebzeli panini özel fiyata,” dedi. “Ayrıca bir şey yiyeceksen yanında kahve sadece bir pound.” Bu alaycı tavır onu sevimli göstermişti.

“Az ilerideki bardan geliyorum,” dedim. “Nikki adında bir kadını arıyorum ve buraya sormamın daha iyi olacağını söylediler.”

Genç kadının alnı beni daha iyi inceler gibi hafifçe kırıştı. “Nicky, öyle mi?”

“İki K ile yazılıyor. Nicola ya da Nicole’ün kısaltılmış hali olabilir. Ellilerinin başında falan...”

“Buranın müşterisi miymiş?”

“Bilmiyorum ama sanırım bu civarda oturuyor.”

Biraz fazla esnek bir tarif olmuştu bu ama kız, birkaç saniye düşünmesine bakılırsa yeterince ciddiye almıştı. “Herkesin adını bilmiyorum,” dedi. “Buralarda oturanlarinkini bile. Bir fotoğrafı falan varsa bakabilirim ve...”

“Keşke olsaydı.”

Dostane sayılabilecek bir gülümsemeyle baktı bana ama belki bunun nedeni henüz öğle üzeri olmasına ve uykumu kaçıracağını bilmeme rağmen bir latte ısmarlamamdı. Latteyi getireceğini söyleyince boş caddeyi seyredebileceğim pencere yanındaki masalardan birine yürüdüm. Kahve makinesinin sesini dinlerken o yabancı kıza annemin bir saat önce beni oralarda oturan bir kadından satın aldıklarını söylediğini anlatmak geçiyordu aklımdan. Bunun ya sadece en yakın dostlarla paylaşabileceğim ya da beni hiç tanımayan birilerine anlatabileceğim kadar mahrem bir şey olduğunu hissediyordum.

Kız bir dakika kadar sonra içeceğimi getirip önüme koydu. Köpüğü kalp şeklindeydi, yanında küçük bir de bisküvi vardı.

“Yardımcı olamadığıma üzüldüm,” dedi ve sanki bunu söylerken içtendi. Teşekkür ettim ve bir süre telefona el atma dürtüsüne karşı mücadele vererek oturdum ama sonra teslim oldum.

Açarken bir sürü cevapsız çağrıyla, hatta belki sesli mesajla karşılaşmayı bekliyordum ama bir şey yoktu. Annemin aramayı kesmesi beni hem üzdü hem de sevindirdi. Bu düello hiç bitmeyecek gibiydi. Bir tarafım onunla artık hiç konuşmak istemezken diğeri kanepede yanına kıvrılıp her şeyin yoluna gireceğini söyleyişine kulak vermek istiyordu.

Tam gereksiz e-postaları silmeye başlamıştım ki telefon çaldı. Arayan annem değil, kayıtlı olmayan 07’li bir numaraydı. Çoğu insan öyle çağrılarını reddeder ama Stephen’in telefon kaybetme huyu vardı ve yeni hattından arardı. Bu neredeyse altı ayda bir yaşandığından yeşil tuşa bastım ve soru vurgusuyla, “Alo?” dedim.

Hattın diğer ucundan bir erkek öksürüğü geldi. Aksi ve insanın boğazını temizlerken çıkardığına benzemeyen bir sestti bu.

“Kiminle görüşüyorum?” dedim.

“Kyle.”

Bunu kim olduğunu hemen anlamam gerekirmiş gibi güvenle söylemişti. Yaratıcılar Kulübü’ne gelen çocuklardan birinin ebeveyni olabileceğini düşünerek hafızamı yokladım ama aklıma kimse gelmedi.

Bu duraksama kiminle konuştuğum hakkında en ufak fikrim olmadığını almasına yetmiş olmalı ki, “Kardeşin,” diye ekledi.

Onun Penny’nin üvey oğlu olduğunu hatırlamam da birkaç saniye aldı. Babası beni sorgularken holün duvarına yaslanmış halde dinliyordu. Ona numaramı vermemiştim, yani ya Penny’den almıştı ya da konuşmalarımıza kulak kabartmıştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordum.

“Akraba falan olduğumuza göre bir yoklayayım dedim...” Onunla geçirdiğim kısacık süre Kyle’ın bir şeylerin peşinde değilse insanları hatırlamak için arayacak türden biri olmadığını anlamama yetmişti. Ayrıca “akraba” olduğumuz da onun tahmininden ibaretti.

Cevap vermeyince devam etti. “Seni şöyle bir tarttım geçen sefer.”

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Elbette yapmıştı bunu. “Ne gördün?” diye sordum.

“Ne gördüğümü biliyorsun?”

“Hatırlat bana.”

Gülmeyle homurdanma arası bir ses çıkardı. Bu bir kelime değildi ama içindeki kibri görebiliyordum. Bir zorbanın özgüvenini. Ne diyeceğini biliyordum ama yüksek sesle söylendiğini duymak yine de bir şok oldu.

“Paradan haberim var.”

23

BİRİNİN “PARA meselesini açmasının uzun sürmeyeceğini sanırım derinlerde bir yerde biliyordum. İstesem de saklayamazdım o şeyi. Kyle büyük ihtimalle adımı Googlé’da aramış ve ikinci sırada, Amerikalı bir öğretim görevlisinin LinkedIn sayfasının hemen altında bulmuştu.

Sesimin özgüvenli çıkmasına gayret ederek, “Ne olmuş paraya?” dedim.

Kyle’in telefonu kapattığını sonunda idrak etmeme yetecek kadar uzun bir sessizlik oldu. Ekрана sabit gözlerle bakarken bunu kazara mı yaptığını, tekrar arayıp aramayacağını merak ediyordum. Aramayınca kasten kapattığını anladım. Soracak bir şeyi yoktu; sadece *bildiğini bilmemi* istemişti.

Telefonu hiç açmamış olmayı dileyerek masaya koydum. Servis yapan kız, az sonra bir şeylerin tam yolunda gitmediğini hissetmiş gibi masaya yanaştı ve benim için ne yapabileceğini sordu. Lattemin tazelenmesini isteyip istemediğini soruyordu

belki ama bir şey istemediğimi söyledikten sonra da birkaç saniye oyalandı.

Stoneridge fiyaskoyla sonuçlanmış gibi geliyordu artık bana. Ufak bir yerdi orası ama üç on yıl önce yörede yaşamış birini sadece ilk adıyla arayarak bulmak zor girişimlerin en zorlarından biriydi. Kahvemi bitirdim, tabağın altına biraz para sıkıştırdım, kızı neşeyle el salladıktan sonra çıkıp arabama yollandım.

O kısa yürüyüşte annemin bir aramasını daha kaçırmıştım. Sesli mesaj bırakabilirdi ama bu hiç yapmadığı bir şeydi. Telesekreterlerin olduğu dönemde bile kaydın devreye girdiğini duyunca telefonu kapatıverirdi. Telefonun kordonundan elektrik şoku gönderilmiş gibi davranırdı.

Arabaya binip yola çıktım ve Stoneridge tabelasını henüz geçmiştim ki tekrar aradı. Babam öldüğünde cevap veremediğim araması geldi aklıma. Stephen'la barda düzenlenen bir yarışma gecesine gitmiştik ve herkesin telefonunun kapalı olması gerekiyordu. Benimki kapalı değildi ama sessizdeydi. Aradığının ancak elli dakika sonra farkına vardım. Olabildiğince çabuk şekilde hastaneye gitmem gerektiğini söylediğinde bardan çıkmıştım. Bunu neden yapmam gerektiğini sormadım, çünkü cevabı sesinden anlamıştım.

Bundan kısa süre sonra onu telefonlarına mutlaka cevap verilecek öncelikli kişi konumuna geçirdim. Bir daha her çağrısına cevap vereceğime dair yemin ettim. Ama şimdi arayıp duruyordu ve açmıyordum.

Çağrı kesildi, neredeyse aynı anda orta konsoldaki ekran başka bir isimle aydınlandı. Konu telefonla aranmak olduğunda hiç o kadar popüler hale gelmemiştim. Arayan bu kez Bay Bonner'dı.

Açınca doğru kişiyi aradığından emin değilmiş gibi tereddütlerle adımı söyledi.

“Evet, ben Hope,” dedim.

“Eve dönmene çok var mı?”

“Yirmi dakika kadar falan.”

“Kapının önündeki basamaklarda biri oturuyor.”

Kollarımdaki tüyler bir kez daha ayaklandı. “Kim?”

“Geçen günkü kırmızı ceketli kadın. Yaklaşık kırk dakikadır orada. Gidip kim olduğunu sordum ama tek söylediği seni beklediği oldu. Arkadaşın mı olduğunu sordum, buna hiç cevap vermedi.”

“Adını sordunuz mu?”

“Söylemedi. Polisi aramamı ister misin?”

Gerek olmadığını söyleyince, “Sen eve dönene kadar gözümü üzerinde ayırmayacağım,” dedi.

Telefonu kapatınca arabayı yeni bir telaşla kullanmaya başladım. Gazete kupürünü kapının altından kimin attığını hâlâ bilmiyordum.

Benzin lambası yanıp sönmeye başladığında birkaç kilometrelik yolum kalmıştı. Normal şartlar altında evin yakınındaki benzin istasyonuna girerdim ama şimdi kapımın önünde oturan kim olduğunu öğrenene kadar durmaya niyetim yoktu.

Kadını garaj yoluna girmeden gördüm. Kırmızı ceketini griye çalan göğün ve krem rengi tuğlaların oluşturduğu fonun önünde hemen seçiliyordu. Bence teknik olarak haneye tecavüz vakasıydı bu. Saat olduğunu tahmin ettiğim bir şeye göz attı, sonra sokağın iki ucuna baktı ve arabamın yaklaştığını gördü. Yavaşladım, sinyal verdim ve garaj yoluna saptım.

Durunca camın ötesinden birbirimize baktık. El frenini çektim. Arabadan inip beş altı adım ötesinde dikildim ve birbirimizi

süzdük. Benden genç görünse de muhtemelen aramızda çok yaş farkı yoktu. Tahminen otuz yaşında falandı ama kesin bir yargıya varmak mümkün değildi, çünkü önceki geceyi çalı dibinde uyuyarak geçirmiş gibi görünüyordu. Koyu renk saçları kirliydi; keçeleşmiş bukleleri kulaklarının üstüne dökülüyordu. Sağ yanağında bir çamur lekesi vardı, sol gözü de hafifçe şişmişti. Tam olarak morarmamıştı ama buna az kalmıştı.

Ayaklarının dibinde insanların yazları festivallere giderken yanına aldığı ve sonunda akşamdan kalma halde taşınamayacak kadar büyük olduğu için geride bıraktığı türden bir sırt çantası vardı.

Kadın kollarını bedenine dolamıştı ve birbirimizi süzmeye devam ediyorduk.

“Hope...”

Adımı sorar gibi değil, kesin bir şeyi ifade edercesine söylemişti.

“Evet?”

Bakışları iki yana gidip geldi, sonra ağzını örtmekte azıcık gecikerek öksürdü. “Ben Stella, dedi; “Sanırım kardeşinim.”

STELLA BİR soluk almak için duraladı ama söylediği şeye verebileceğim herhangi bir cevap boğazıma takılmıştı.

“Eh, bir tür kardeş diyelim,” diye ekledi. “Tam kardeş değil ama öyle bir şey.”

“Ne demek bu?”

“Uzunca bir hikâye.” Başını evin kapısına doğru sallayıp kollarını bedenine biraz daha sıkı sardı. “İçeriye girebilir miyim diyordum...”

Yandaki eve göz attım ve Bay Bonner’ın her iki yönü de olabildiğince uzağa kadar görmek için öne eğilmiş halde bahçeye bakan pencerede durduğunu gördüm. Durumdan emin olmasam da ona her şeyin yolunda olduğunu ifade eder şekilde hafifçe el salladım. Camdaki yansıma yüzünden tam göremesem de sanırım başını salladı ve pencereden çekildi.

“Burası soğuk ve...”

Dönüp tekrar baktığımda Stella titriyordu ki bu şaşılacak bir şey değildi. Kırmızı ceket üstündeydi ama ince, şimdiki gibi bir ayaza değil sadece hafif esintilere karşı koruma sağlayacak bir şeydi. Beslenme düzensizliği olan insanları andırır şekilde zayıftı Stella; elmacık kemikleri çıkık ve kuruydu; gözlerinde boş bakışlar vardı.

Bir kez daha kapıya baktı ve elimi çantama daldırıp anahtarları aramaya başladım.

“Ne kadardır buradasın?” diye sordum.

“Herhalde bir saatten beri...”

Etrafını dolaşıp kapıyı açtım, içeriye girince alarmın kodunu tuşladım ve onun da girmesi için yana çekildim. Ceketimle ayakkabılarımı çıkardım. Stella da benim Penny’nin evinde gösterdiğim nezaketle aynısını yaptı. Ceketini çıkarırken bluzunun yenleri sıyrıldı ve kolundaki mora çalan kahverengi bereler gözüme çarptı. Bunları gördüğümü fark edince bluzun yenini yapabildiğince aşağıya çekip kollarını yine göğsünde kavuşturdu. Onu mutfığa yönelttim ve gözünün önünden ayırmamakta kararlı olduğu anlaşılan sırt çantasını da alarak o tarafa yürüdü. Ben masanın üstündeki gazete kupürünü elime alırken çantayı köşeye koydu.

“Bunu sen mi bıraktın?” diye sordum.

Stella bakışlarını kaçırdı, dudağının kenarını ısırdı ve aynı cevap sayılamayacak bir cevabı verdi: “Uzun bir hikâye.”

“Acelem yok.”

Birkaç saniye o şekilde karşılıklı durduk. Sonra Stephen’la dünyayı hale yola koyarken oturduğumuz taburelere yerleştik.

Gazete kupürünü bankoya koydum ve Stella ona bakarak derin bir nefes aldı. Bir süre söze benim başlamamı bekler gibi suskun kaldı ama sonunda konuştu.

Tereddütlü bir tavırla, “Bir adamla çıkıyordum,” dedi. “Adı Wayne’di ve sürekli içip sarhoş olurdu. Bir şeyler... Bazı şeyler oldu. Bir süre devam etti ama genellikle kontrol dışı yürüyen bir ilişkiydi.”

Stella, bluzunun örttüğü bereleri kaşıdı. Bunu yaptığını farkedince durdu.

“Sonunda çıkıp gittim. Bunu daha önce yapmam gerekirdi ama olay o kadar basit değildi...” Elini etrafı işaret eder gibi salladı. “Anlamışsındır demek istediğimi...” Anladığımı söylememi bekleyerek gözlerini kırıştırdı. Tüm belirtilerini gösterdiği türden istismarcı ilişkilere kayıtsız biri değilimdir ama *gerçekten* anlamış gibi de davranamazdım. Bir şeyler söylemek istiyor, ne diyeceğimi bilemiyordum. Sonunda konuşmaya devam etmek zorunda kaldı.

“Annemin evine geri taşındım. Utanç verici, değil mi? Neredeyse otuz yaşındayım ve çocukluktaki odamda yaşıyorum. Öyle olmasını istememiştim.”

Güler gibi bir ses çıkardı ve ellerini evimi gösterircesine kaldırdı. Neredeyse ebeveynlerimin evine dönmememi ya da istismarcı bir ilişki yaşamamamı mazur göstermem gerekirmiş gibi savunmacı bir tavra bürünecektim.

“Orayı çok çabuk terk etmiştim, yani eşyalarımın çoğu Wayne’in evinde kalmıştı. Bazılarını çantama tıktırmış ama giysilerimi, ayakkabılarımı falan geride bırakmak zorunda kalmıştım. Ona haber vermeden gitmiştim ve oraya geri dönmek istemiyordum ama her şeyi yerine koyacak param yoktu. Ne yapacağımı düşünürken eski eşyalarımın bazılarının hâlâ annemin evinin üst katındaki dolapta durduğunu hatırladım. Bunlar çoğunlukla ergenlik giysilerim ve başka bazı ıvr zıvırdan ibaretti.”

Sustu, ilk kez gülümsedi ve üstündeki bluzu çekiştirdi. “Sen ergenlikte nasıldın bilmem ama benim feci bir giyim tarzım vardı.”

Sadede gelmesini bekliyor olmasam ben de gülümserdim. Beli ve bilekleri lastikli bol kıyafetlerle dolaşan nesli az farkla ıskalamıştım ama o tarz şeyleri, açık mor ya da parlak turkuvaz giysileri gelmiş geçmiş en esaslı tasarımlar kabul ederek giymişliğim de vardı doğrusu.

Ben bu sohbet girişimine ayak uydurmayınca Stella bankonun üstünde duran kupüre dudaklarını büzerek ve zaten kuru olan yanaklarını emerek baktı. Kendimi bir köpek yavrusunu tekmelemiş gibi kötü hissettim.

“O dolabı açıp karıştırmaya başladım. Eski giysilerimin durduğu bir koli bulup nelerin işime yarayacağını, üstüme olacağını yoklamaya koyuldum. Wayne’in evine dönmememi sağlayacak her şey işime yarardı aslında.” Başparmağını hole doğru salladı. “Şu ceket o koliden çıktı mesela. On beş yaşında falan okula gidip gelirken giyerdim.”

Duralayıp saçını kulağının arkasına attı ve derin bir soluk daha aldı. “Biraz su ya da öyle bir şey alabilir miyim?”

Ürperdi, ardından çenesinden başlayıp bütün bedenine yayılan bir titremeye tutuldu. Su yerine çay isteyip istemediğini sordum, sonra elektrikli çaydanlığı doldurup düğmesine bastım. Stella mutfakta etrafına özlemle bakınıyor, ben de onun her şeyi inceleyişini seyrediyordum. Buzdolabı, tost makinesi, blender gibi basit eşyalara ilk kez görür gibi bakıyordu.

“Burada her şey çok temiz,” dedi.

İşte bu beni güldürdü ve sebebi kısmen her lekeyi görmem, kısmen de aslında hiç temizlik yapmamamdı. Stephen dalgın tavırlarla bir bez kapıp toz almaya, onu bunu ovalamaya girişirdi.

Mutfak temizliğinin ona terapi ya da kendi tabiriyle “zen” gibi geldiğini söylerdi. Bunu ilk duyduğumda beş dakika aralıksız gülmüştüm.

Otomatik olarak atana kadar kettle’ın yanında durdum. Stella çayına azıcık süt istedi. Çayları hazırlayıp yerime oturdum. Buharı üstünde tüten çayı yudumladı ve içini çekti. Tekrar konuşmaya başladığında sesi tereddütlüydü.

“Dolapta her türlü şey vardı. Şurası gibi değildi...” Mutfağın köşesine yerleştirilmiş, içinde tabakların, fincanların, tavaların durduğu çift kapaklı dolabı işaret ediyordu. Yüksekliği bel hizasında olan bir IKEA special daha.

“Annemin evindeki devasadır. Aslında “dolap”, o şeyi tarif etmek için doğru kelime olmayabilir. Belediyenin mülkiyetindeki eski ve büyük evlerden birinde oturuyor annem ve merdivenin tepesindeki o dolap neredeyse ufak bir oda ölçülerinde. Zamanında sanırım orada kalorifer kazanı falan gibi bir şey varmış ama sonra sökülüp götürülmüş. Annem de orayı atmaya kıyamadığı her şeyi tıkıştırmak için kullanmaya başlamış. Eski eşyalarımın yanı sıra telden yapılma elbise askılarıyla dolu bir torba, en az yirmi yıldan beri kurulmayan bir Noel ağacı, tozla kaplanmış bavullar, hatta tuşlarının yarısı olmayan eski bir Casio org bile vardı. Yani genelde çöp. Köşede tozlu, yanında muzlarla ilgili bir şeyler yazılı olan bir koli daha vardı. Süpermarket ya da manav kolisi falan olmalıydı.”

Annemin tavan arasındaki boş koli gelmişti aklıma.

“İçine neden baktığımı bilmiyorum,” diye devam etti Stella. “Gazeteler vardı. Bütün halde gazeteler ve kupürler.”

Bakışları bankonun üstünde durana kaydı.

“Bu da orada mıydı?” diye sordum.

Stella yavaşça başını salladı. “Sadece bu değil. Defterden kopartılmış, isimlerin ve karşılarında para miktarlarının yazılı olduğu bir sayfa vardı. Ayrıca bir bebeğin ilk tartı kaydı. Elle yazılıp imzalanmış, üstüne tarih atılmış bir de sözleşme.”

Çayını yudumladı. Konuşmadığı her an biraz daha sabırsızlanıp uçlarda gezinmeye başlamakta yol açıyordu.

“Sözleşmedeki tarih, doğumumdan yedi sene öncesine aitti. İlkini anlayamadım ama belki inanmak istemediğimdir bu. Sonunda isimlerin potansiyel ebeveynlere ait olduğunu idrak ettim. Meblağ ödedikleri parayı, bebek tartım belgesi de karşılığında satın aldıkları şeyi gösteriyordu.”

Kupayı tekrar eline alırken ona öylece bakıyordum.

“Anlamıyorum,” dedim. “Annenin bebeğini sattığını düşünüyorsun ama bana çalınan bir bebekle ilgili gazete kupürü verdin...”

Anlamadığımı söylesem de sanırım gayet iyi anlamıştım. Sadece kulağımla işitmek istiyordum.

Stella yutkundu. “Benim kavramam da biraz zaman aldı ama hepsi o kupürde ve belgelerde yazılıydı. Kâğıtlarda bir değil iki çiftin isimleri vardı. Annem bir bebek doğurmuş ama iki tane satmıştı...”

25

STELLA TİTRİYORDU ve çay kupanın kenarından eline döküldü. İrkilince kupayı da yere düşürdü. Kupa bir seramik ve kahverengi sıvı yağmuru oluşturarak patladı.

“Özür dilerim!”

Stella hemen yere eğildi ama kendim halledeceğimi söyleyip eviyenin altındaki dolaba gittim ve fırça, faraş, bez aldım. Seramik parçalarını süpürüp faraşla çöpe attıktan sonra yere paspas yaptım. Stella’nın başparmağının dibindeki deriyi emdiğini ancak işim bitince fark ettim. Ne olduğunu sorunca elini uzatıp parmağının avucuyla birleştiiği yerdeki kavisli kırmızı izi gösterdi.

“Yok bir şey,” dedi.

Yine de dondurucuya gidip mavi buz kesesini çıkardım, küçük bir havluya sararak ona verdim. Aldı ve eline bastırdı.

“Kupa için özür dilerim.”

“Dert etme. Geçen Noel’de bir arkadaşım vermişti. Komiklik yapıyordu aklı sıra.”

Stella söylediklerimden bir şey anlamayınca çöp kutusundan kırıkların en büyüğünü aldım ve görmesi için kaldırdım. Yanında kırmızı büyük harflerle “Stephen’dan esaslısını bulamazsın” yazıyordu.

Stella elimdeki şeye boş gözlerle baktı.

“Stephen benim arkadaşım,” dedim. “Uyurken giymem için üstünde “Stephen yatakta harikadır” yazan bir tişört de hediye etmişti.”

Espriyi anlamadığını görünce kırık kupa parçasını sıkılğan bir tavırla tekrar çöpe attım. Galiba sadece arkadaşlar bağlamında komik olan bir şeydi. Stephen’ın de orada olmasını isterdim.

Atmosfer değışmişti. Kırılan kupa uçlardan biraz uzaklaşmamı sağlamıştı. Yerime oturunca Stella devam etti:

“Kutudan çıkan sayfada iki çiftin adları yazılıydı. Önce annemin ikiz doğurduğunu ve bebeklerin ikisini de sattığını düşündüm. Ama şu gazete kupürü vardı ve annemin otuz yıl önce kaçırılan bir bebekle ilgili haberi neden sakladığını anlayamıyordum. Bizim kasabada yaşayan bir ocuk değıldi. Sonunda bulduklarımı anneme gösterdim ve ne anlama geldiklerini sordum. Ama galiba zaten biliyordum. Gereğı saklayacağını ya da o şeylerin kendisine ait olmadığını söyleyeceğini sanıyordum ama öyle yapmadı. Nihayet her şeyi öğrenmemi ister gibiydi.”

Artık orada olmayan kupasına uzarınca kendiminkini önüne doğru ittim. Üstünden içmemiştim ama içmiş olsam bile buna aldırır gibi değıldi. aydan birkaç yudum aldı, sonra dönüp evin arka tarafına baktı. Geçen gece parti yapanlar her kimse, oradan şimdi de zincirli testereyle ağaç kesiliyormuş gibi sesler geliyordu.

“Annenin adı ve?” diye sordum.

Stella tekrar bana dönüp kupayı bankoya koydu.

İç çeker gibi, “Nicola,” diye cevap verdi; “Ama herkes ona Nikki der.”

O ismi önceden bilmemin önemli olup olmadığını kestiremem de düz bir yüz ifadesi takınmaya çalıştım. Stella bende bir değişiklik sezdiyse bile bunu açık etmeden konuşmayı sürdürdü:

“Annem ben doğmadan çok önce, onlu yaşlarının sonundayken hamile kaldığını söyledi. Ailesi yoktu ve çocuğa bakabileceğini sanmıyormuş. Erkek arkadaşı bebeği satın alacak birilerinin çıkacağını düşünmüş. Onu evlatlık vermek istemiş ama galiba...” Düşüncelerini toparlamaya çalışır gibi duraladı. “Sanırım adamın fikrini kabul edip o yolda ilerledi. Ne olduğunu ya da neyin değiştiğini bilmiyorum; ayrıntıları konuşmak istemedi. Bence utanıyordu ama bir taraftan da içiyordu ve...”

Yine içini çekti. Bana bakmamaya özen göstererek saçını bir kez daha geriye itti. “Annemin bir alkol geçmişi var. Bunu bazen idare edebiliyor, bazen de edemiyor. Sevgilisinin sonunda bir değil iki çiftle anlaştığını söyledi. Ama onun sadece bir bebeği vardı.”

Bunların yüksek sesle sile getirilişini dinlemek çok gerçekdiydi. Stella olağan bir şeyden, birilerinin eBay’de yaptığı tasfiye satışından söz eder gibi anlatıyordu hepsini.

Bu sefer bende bir değişiklik sezmiş olmalı ki çabucak, “Karşısında öylece oturup ona tamam falan demedim elbette,” diye ekledi. “Yaptığı şeye inanmadığımı, bunun iğrenç olduğunu, onun iğrenç olduğunu söyledim. Beni bir erkek ya da kız kardeşten mahrum ettiğini, başkasının çocuğunu çalıp sattığını söyledim. Sürekli olarak kendisinin değil o adamın fikri olduğunu öne sürüyordu ama yüzüne bile bakamıyordum. Ötesini duymak istemiyordum.”

Suluk almak için duraladığında her şeyin tek seferde anlatıldığını ve bittiğini düşündüm.

“Yürüyüp çıktım oradan ve onu bir daha görmedim.”

Stella bunu büyük bir öfkeyle, hâlâ annesinin karşısında oturur gibi söylemişti.

“Ne kadar zaman önce oldu bu?” diye sordum.

Başını çevirdi, kolundaki bereleri kaşıdı. “Bir... Bir iki hafta kadar önce. Arkadaşlarımın yanında kalıyordum. Birkaç gece orada, birkaç gece burada. Kanepede, yerde ya da nereyi bulursam orada yatıyordum. Son kaldığım yerde üç yaşında bir çocukla bir de köpek vardı. Çocuk beni her sabah saat 4’te uyandırıyor ve köpeklerle de alerjim vardır. Wayne’in beni bulmasını istemediğimden sürekli yer değiştiriyordum.”

Az önceki manik enerji dinmişti. Taburesine yığılmış, bakışlarını bankoya sabitlemişti.

“Beni nasıl buldun?” diye sordum.

“O sayfadaki isimlerin ikisi Ged Taylor’a aitti. İnternette Ged Taylor’ın vefat ilanı vardı ve eşinin adının Barbara, kızınıninki-nin Hope olduğu yazıyordu. Birkaç kilometre ötede yaşadığınıza inanamadım. Bir fotoğrafın vardı... Ve bir de çalınan bebeğinki... Şey...”

Bakışları kulağıma kaydı, sonra hemen uzaklaştı. Yumuşak bir sesle mırıldanarak özür diledi ve bir süre huzursuz bir sessizlik içinde oturduk. İkimiz de ne diyeceğini bilemiyordu sanki.

Uzulca, “Ebeveynlerinin adları konusunda şanslıydım,” dedi. “Öteki bebeği aradım. Gerçek kız kardeşimi. Annemin doğurduğunu. Onunla ilgili isimden bir şey çıkaramadım. Çok yaygın BİR isimdi: John Smith. Makul bir sayıya daraltamayacağım kadar çok eşleşme vardı. Sahte isim vermiş ya da bebeği aldıktan

hemen sonra buralardan taşınmış olabilirler. Bilmiyorum. Sonra seni buldum ve bunun da bir şey olduğunu düşündüm.” Susacak gibi oldu ama hemen, “Yani öyle demek istemedim,” diye ekledi. “O isimleri görmek, senin yakınımda olabileceğini düşünmek beni mutlu etti.”

Yerinde hafifçe kıpırdandı, kollarını kavuşturdu ve içimde ansızın ona uzanıp sorun olmadığını söyleme dürtüsü belirdi. Görülen oydu ki, ikimiz de ebeveynlerimizin ihanetinin acısını çekiyorduk.

“Neden bu gazete kupürünü kapının altından gizlice attın? Neden doğruca bana gelip anlatmadın?”

Stella yüzüme bakınca onu anlamamı isteyen çaresizliği gördüm.

“Birbirimizi tanımıyoruz. Sokakta karşına dikildiğimi ve kardeş olduğumuzu ya da bebekken kaçırıldığını söylediğimi düşün. Ya da annenle babanın seni satın almış olabileceğini. Bana asla inanmazdın. Gazete parçasını olayı araştırabileceğini, sorular sorabileceğini düşündüğüm için kapının altından attım. Hatta belki annene bile sorardın.”

Burada cevap vermemeyi seçtiğim bir soru vardı. En azından henüz. Kendimi bitkin hissediyor, ne diyeceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyordum. Mesele sadece içselleştirilmesi gereken çok şey olmasında değil, her şeyin çok hızlı yaşanmasındaydı.

O şekilde biraz daha oturduk, sonra Stella kalkıp çantasının olduğu köşeye gitti ve onu yerden aldı. Arkasını dönünce boyunda daha önce farkına varmadığım bereler olduğunu gördüm.

“Gidiyor musun?” diye sordum.

Şaşkınlıkla gözlerini kırptırdı. “Hepsinin bu kadar olduğunu düşünüyorum. Sana şu kupür üzerinde düşünecek birkaç gün vermek istedim ve şimdi sen de benim bildiğim her şeyi biliyorsun.”

Başımı bankonun üstündeki kupaya doğru salladım. “Çayını bitirmelisin. Benim çayımı yani...”

Kupaya, sonra tekrar bana baktı. “Ben pek çay içmem aslında. Hayır demek istemedim sana.”

Yüzünden çok hafif bir gülümseme geçti ve aynı şekilde karşılık verdiğimi fark ettim. Beni sıcak içeceklere döndüren Stephen olmuştu, çünkü çay onun eroiniydi. Başka hiçbir şey için değilse bile sosyalleşmek namına onunla birlikte çay ve kahve içmeye başlamıştım.

“Nereye gideceksin?” diye sordum.

Stella kirli saçlarını bir kez daha geriye itti. “Sorduğun buysa, annemin evine değil.”

Hakarete uğramış gibiydi sesi ve ansızın içindeki tiksintinin derinliğini görmüştüm. O da annesine benim kendi anneme yönelik birbiriyle çelişen duyguları besliyordu.

“Demek istediğim o değildi,” diye cevap verdim. “Arkadaşlarında kaldığını ama bundan vazgeçmen gerektiğini söyledin. Bunun senin durumun özelinde ne anlama geldiğini bilmiyorum.”

Az kalsın barınacak yeri yokmuş gibi görüldüğünü söyleyecektim ama kendimi tuttum.

“Bir hostel biliyorum,” dedi. “Orada birkaç gece kalmaya yetecek param var.”

“Sonra ne olacak?”

Stella çantasını sırtına astı ve cevap vermedi.

“Kalmak ister misin?” Bunu kendimi bile şaşırtacak kadar hızlı söylemişim. Kelimeler ağızımdan sanki otomatik olarak çıkmıştı. “Bir misafir yatak odam var. Ve duş ve...”

Stella sırtı bana dönük halde kapıda durmuştu. O eve taşındığımdan beri Stephen arada sırada bende kalsa da tek başıma yaşamıştım. Az önceki teklifi yaptığım kadar hızla geri almayı arzulamanın eşiğindeydim.

“Biz kardeşiz,” dedim. “Bir tür kardeş sayılırız, değil mi? Öyle bir şey yani...”

Stella yüzünde hafif bir gülümsemeyle döndü. İlk karşılaştığımızda söylediklerinden alıntı yapmıştım.

“Emin misin?”

“Olmasam bunu teklif etmezdim.”

“Belki sadece bir geceliğine.”

26

Salı

ERTESİ SABAH aşığıya indiğıimde Stella'nın çantası hazırlanmış ve ön kapının yanına koyulmuştu. Kendisiyse mutfaktaydı ve havada kahvenin keskin kokusu vardı. Önceki gün oturduğu taburede buldum onu. Dönüp beni görünce kupayı sıkı sıkıya kavradı ve yerinde hafifçe büzüştü.

“Sakınca olup olmadığını bilemedim,” dedi. “Seni uyandırmak istemedim ve...”

“Malın iyisini bulabildin mi?” Kaşlarını çatır gibi olunca, “Buzdolabının üstünde kaliteli kahve var, ucuz olansa makinenin yanındaki dolapta.”

“Makinenin yanındakini kullandım.”

Tedirgin ve utanmış çıkıyordu sesi; şaka yaptığını anlamamıştı. Makinenin sürahisinden kendime kahve alıp yanına oturdum.

“Nasıl uyudun?” diye sordum.

Omuz silkince bir anneye dönüştüğümü fark ettim. Eğer benim gibi uyuduysa bu bol düşünce ve az uyku anlamına gelirdi.

Stella duşunu gece yatarken almıştı ve saçları şimdi kuruydu. Yağ ve kir gidince ortaya sandığımdan açık bir kumral ton çıkmıştı. Yüzündeki kirler de gitmişti ve ona dair her şey önceki geceye kıyasla daha parlak görünüyordu. Üstünde dizleri delik kot pantolonla aynı uzun kollu bluz vardı.

“Sanırım Nikki’yle tanışmak istiyorum,” dedim.

Cevap vermedi. En azından hemen cevap vermedi ve ben de gayet gereksiz bir, “Annenle tanışmak istiyorum yani,” ekledim.

“Bunu gerçekten istiyor musun?” diye sordu.

“Sen istemez miydin?”

Stella gözlerini kısarak baktı bana. “Ama seni çaldı. Seni *sattı*.”

“Ben de bu yüzden tanışmak istiyorum zaten onunla.”

Stella bir soluk aldı ve içinde tuttu. Gözlerini bir saniyeliğine yumup tekrar açtı. “Polise haber verecek misin?”

Hemen cevap verecek oldum, aynı anda da ne söyleyeceğimi bilmediğimi fark ettim. Gece boyu kafamdan geçen onca şey arasında polis düşüncesi yoktu. Stella’nın bu yüzden mi öylesine asabi olduğunu merak ettim. Tedirginliğinin sebebi tüm bunların çok çılgınca olması değil, sonuçlarından kaygılanması mıydı?

“Polise gideceğimi sanmıyorum,” dedim. “Ama ona sormak istediğim çok şey var.

“Hapse girebilir. Aramız iyi değil ama ne olursa olsun annem.”

Evde o fotoğraflarla ve babamın anılarıyla baş başa oturan kendi annemi düşündüm. Tüm o cevaplanmayan aramalarını. Ben ondan kaçınca benimle iletişime geçmeye çalışmamıştı. Beni satın alması da ayrıca yasadışıydı. Polise gidersem başı derde giren sadece Nikki olmayacaktı.

Düşüncesi bile çılgınca geliyordu. Ama bir anda gerçeklik kazanmıştı.

Olaylar o zarf kapımın altından atıldığından beri sürekli geliyordu. Mümkün olabileceği düşüncesi, sonra öyle olduğuna dönük sezi –korku– ve şimdi de kesinlikle öyle olduğu bilinci. Hâlâ bir sürü soru vardı ve fazla uzun süre beklersem sonunda kim olduğumu, tüm bunların ne anlama geldiğini öğrenmeye çalışmak zorunda kalacağımı hissediyordum.

Polise gitmek, bu soruların sorulması ve cevaplarının alınması işini başka birilerine bırakmak demekti. Bunun beni ne hale koyacağını bilmiyordum.

“Annelerimizden birinin hapse girmesini istediğimi sanmıyorum.”

Stella bir şey söyleyecek oldu ve hemen vazgeçti. Nedenini bilmem ama annemin *benim* annem olmadığını söyleyeceğinden emindim. Ya da belki beni engelleyen, nasıl başa çıkacağımı bilmediğim ana düşünce buydu.

“Annemle konuşmayı gerçekten istiyor musun?”

“Evet.”

Stella her zaman bankonun üstünde duran ama eve taşındığımdan beri fazla kullanılmayan not defteriyle kaleme uzandı. Tükenmez kalem ucunun açılması için sayfanın köşesini karaladı, sonra yazmaya başladı. Bitirince defteri bana doğru itti. Sayfada “Nikki” adı ve en altta “Stoneridge” yazılı bir adres vardı. Köyü iyi tanımadığımdan adresin bir gün önce dolaştığım merkeze ne yakınlıkta olduğunu bilmiyordum.

Stella kalemi bankoya koyup bana baktı. “Stoneridge’in nerede olduğunu biliyor musun?” diye sordu.

Az kalsın önceki gün orada olduğumu söyleyecektim. “Elwood’da büyüdüm,” dedim. “Okula orada gittim, ilk isim

oradaydı, ilk banka hesabımı orada açtım. Elwood'da herkes Stoneridge'in nerede olduğunu bilir.”

Başını salladı. “Gerçekten gidip onu görecek misin?”

“Evet.”

“Bugün mü?”

“Evet.”

Bir dakika kadar kahvelerimizi yudumlayarak sessizlik içinde oturduk. Onun varlığında rahatlatıcı bir yan hissediyordum. Açıklamak zordu ama sanırım bunun nedeni aynı zamanda benzer şeyler yaşıyor olmamızdı.

“Sen de gelmek ister misin?” diye sordum.

“Annemi görmeye mi?”

“Birlikte gidersek farklı olabileceğini düşündüm.”

Kupayı ağzının yakınında tutarak bunu düşündü. “Onu görmek istediğimi sanmıyorum,” dedi. “Belki başka bir zaman ama bugün olmaz.”

Stella kahvesini bitirdi, kupayı biraz fazla sert şekilde bankoya koydu ve hemen –gereksiz yere– özür diledi.

“Bugün ne yapacaksın?” diye sordum.

“Hostel’de yer bakacağım. Sonra da geçici işler ayarlayan bir ajansa gideceğim. İşsizim. Birçok farklı yerde yaşadığım için kalıcı iş bulamadım.”

Bakışlarını kaçırınca hayatının annesinin yanından ayrıldıktan sonra mı öyle zorlaştığını, önceki gün sözünü ettiği “arkadaşların” gerçekten var olup olmadığını merak ettim. Söylediklerinde kesin bir muğlaklık vardı.

Telefonunu çıkardı. Yeni bir şey değildi. Birkaç yıl öncenin ufak bir Samsung modeliydi ve kabı çiziklerle doluydu.

“Telefonumu değiştirmem gerekti,” dedi. “Wayne sabah akşam arayıp mesaj atıyordu ama bu numarayı bilmiyor.”

“şu hostel nerede?”

“Elwood’un hemen dışında. Otobüslere baktım. Saat 10.30’da bir tane var. Sonra saatte bir.”

“Ajansa burada oturduğunu söyle.”

İlkin tepki vermedi ve ben yine ikimizi de şaşırttığımı hissettim. Boynun alt kısmındaki bereler biraz silikleşmişti ama kollarındakileri hâlâ ovuşturuyordu.

“Maaş çekleri için adres olarak mı?” diye sordu.

“Burada kal. O oda boş ve hostel’dekinden iyidir.”

Stella burnundan bir soluk almanın haricinde tepki vermedi. Evin arka tarafından yine sesler gelince bakışları oradaki pencereye gidip geldi.

Kalmasını sadece onun için değil kendim için de istediğimi söylemek geldi içimden. Olan biten her şeyi konuşabileceğim tek kişi oymuş gibi hissettiğimi. Kardeş değildik... Ama bir anlamda öyleydik, çünkü annelerimizin ihanetinde birleşmiştik.

“Yük olmak istemiyorum.”

“Olmazsın.”

“Ama birbirimizi tanımıyoruz.”

“Bunu sen önemsemezsen ben de önemsemem.”

Stella’nın bakışları bu kez de evin ön tarafına kayınca bir an için çantasını alıp gideceğini sandım. Bunu yapmasını istemediğimi hissedince şaşırdım. Kalmasını gerçekten istiyordum.

“Gidip giyinecek ve çıkacağım,” dedim. “Döndüğümde seni burada bulursam çok sevineceğim. Oturup annenin söylediklerini konuşuruz.”

Başını bir kez daha salladı. “Ayağına dolaşmak istemiyorum.”

“Bu evi gördün, değil mi? Burada yaşayan tek kişi benim!”

Vereceği cevabı ağzından çıkmadan hemen önce anlamıştım. Omuzları gevşedi, sırtı azıcık dikleşti.

“Eğer sen bundan eminsen... Ve fazla uzun sürmemek kaydıyla. Belki bir veya iki gün.” Hemen, “Wi-Fi şifreni alabilir miyim?” diye ekledi. “O şekilde her şey daha kolay olacak. Annemin evinde internet felaketti. Durmadan çok yavaş olduğundan yakınıyordu ama...” Annesinden söz ettiği ya da onu düşündüğü için rahatsız olmuş gibi susmuştu.

Çekmeceleri karıştırarak şifrenin bildirildiği mektubu buldum, ona verip duş almak ve giyinmek için yukarıya çıktım. Döndüğümde Stella’nın sırt çantası kapının kenarından alınmış ve yine mutfağın köşesine koyulmuştu.

Mutfağa girince kendi kendine konuşur gibi alçak bir sesle, “Annem alkolü idare etme konusunda genellikle iyi değildir,” dedi. “Bazen bir şeyleri çok komik bulur, bazen eline geçirdiklerini oraya buraya fırlatır ve ağlar. İyi günündeysen sana bilmek istediğin her şeyi anlatacaktır. Ama eğer...” Bakışlarını kaçırdı. “Eğer öyle değilse en iyisi onu yalnız bırakmak olur.”

Yumuşak tonuna rağmen sesinde tekinsiz bir şeyler vardı. O berelere eski erkek arkadaşının mı yoksa annesinin mi yol açtığını veya bunların tamamen farklı bir yerde mi olduğunu merak etmeye başlamıştım. Bir de kollarındakiler ve boynundakilerin yanı sıra gizli yerlerde başkalarının da olup olmadığını.

“Buraya geldiğini bilen var mı?” diye sordum.

“Kim mesela?”

“Mesela eski erkek arkadaşın.”

“Wayne...” Stella bu ismi içini çeker gibi ve sanki özlemle söylemişti. Bunun ne anlama geldiğini kestirmek zordu. Birbirimizi daha iyi tanısak sorardım.”

“Bilmiyor,” dedi. “Senden başka bilen yok.”

“Öyleyse burada güvendesin.” Büyük bir mantık sıçraması yapmıştım ama Stella yanıldığımı söylemedi.

“Komşun biliyor,” dedi.

“Onunla konuşurum. Zaten bunu anlatacak bir sürü insan tanıdığı falan da yok.”

“Pencereden beni izliyordu.”

“Bana korumacı yaklaşır. Onu merak etme.”

Stella ikna olmuş gibiydi. Kabullenmiş bir tavırla gülümseyerek baktı bana. “Döndüğünde burada olacağım,” dedi.

Ona bir magnetle buzdolabının kapağına ilıştırılmış halde tuttuğum yedek anahtarı verip çantamı aldım ve çıktım. Ön kapıyı içeride birisinin olduğunu bilerek kilitlemek garipti. Epey zamandır yalnız yaşıyordum ve kapıyı kilitlemek, alarmı aktive etmek gibi şeyler rutinimin parçası olmuştu. Geri dönüp Stella’ya alarmın kodunu vermek, nasıl çalıştığını anlatmak geçti aklımdan ama sonra bunu gereksiz buldum. Eğer çıkar ve geri dönerse evin alarm olmadan da güvende kalacağını düşündüm. Macklebury’nin o bölgesi suç bakımından sıcak nokta falan oluşturmuyordu, alarm sistemi de ben taşındığımda vardı.

Ayağımı aradaki çitin üzerinden yan bahçeye atarken Bay Bonner’in kapısı açıldı. Beni beklediği belliydi ve dışarıya çıkarırken yüzünden kaygı okunuyordu. Kapısını önceki gün çalmadığım için pişmanlık duydum.

“İyi misin, aşkım?” dedi. “Yorgun görünüyorsun.”

Sanırım öyle görünüyordum. Sesimin neşeli çıkmasına gayret ederek, “Her şey yolunda,” diye cevap verdim. “Kırmızı ceketli kız akrabam. Adı Stella. Rastlaşırsanız ona merhaba diyebilirsiniz. Birkaç gece bende kalacak.

Bay Bonner’ın gözlerinden biri seğirince bunun her şeyin söylediğim kadar yolunda olmadığını bildiği anlamına gelebileceğini düşündüm. Eğer öyleyse bile bunu açık etmedi. “Önemli olan senin güvenliğin,” dedi.

Bir an öyle kaldık, sonra söyleyecek başka şey bulamayarak dönüp arabana gittim. Direksiyona geçerken Bay Bonner hâlâ yerinden kıpırdamamıştı. Bana hafifçe el salladı ve garaj yolundan geri geri çıkışımı izlemeye devam etti.

Yola koyulur koyulmaz benzin lambası önceki gün eve dönme telaşıyla kendisini görmezden geldiğimi bana hatırlattı. Beni Stoneridge’e ve Nikki’nin evine götürecek olan güzergâhtan sap-tım ve kasabanın biraz dışındaki benzin istasyonuna yöneldim. Birilerinin beni izlediğini ancak pompada ödeme kartımı bulmak için çantamı karıştırırken fark ettim.

Başımı kaldırıncı Angel’in iki pompa ileride kendi arabasının yanında durduğunu gördüm. Ondaki beklenebilecek şekilde farlarının üzerine kirpik çizilmiş pembe bir Mini Cooper’dı bu. Hatırladığım kadarıyla arka camında da “Bu kaltağın kafasını bozmayın” yazan bir sticker vardı.

Arabamın yan tarafındaki çizdiği neredeyse unutuyordum ama benzin kapağını açmak için öteki tarafa dolaşırken tüm belirginliğiyle karşıma çıkmıştı. Hâlâ bunu Angel’in yaptığını düşünüyordum.

Dönüp kartımı okutmaya odaklandım ama eski sevgilimin yeni sevgilisi durumun o şekilde geçirilmesine henüz hazır değildi.

Ansızın onu birkaç adım ötemde ve arabamın yan tarafını süzerken buldum. “Ne olmuş buna böyle?” diye sordu.

Bir an için onu duymazdan geldim ama sorudaki kibir tınısı öfkelenmeme yol açmıştı. Ona tekrar baktığımda elini kalçasına koymuş, başını çiziğe doğru sallıyordu.

“Sen mi yaptın?” diye sordum.

Üç kelimelik bir suydur bu ama Angel’ın fırlayıp tam karşıma dikilmesine yetmişti.

“Ne dedin sen?”

“Arbama anahtarı takıp çizenin sen mi olduğunu sordum.”

“Bunu yüzüme söylemeye cesaret ettin demek?”

Dönüp pompanın aparatını aldım, benzin deposuna sokup tetiğine bastım. “Hiç havamda değilim, Angel,” dedim.

“Benden iyi olduğunu düşünüyorsun, değil mi?” diye tısladı.

Ne kadar sinirleneceğini bildiğim için “evet” demek geldi içimden. Ama çenemi tutup pompanın aparatına odaklandım.

Angel yana doğru bir adım atarak tekrar görüş alanıma girdi. Birbirimizden bir adım uzaktaydık ve aramızda sadece benzin hortumu vardı.

“Beni görmezden mi geliyorsun?”

“Arabamı senin mi çizdiğini sordum. Yapmadığını söylemen yeterdi.”

“Söyledim.”

“Tam olarak...”

Angel cümlemi tamamlamamı beklemedi. Üzerime atılıp koluma yapıştı. Yüzümü buruşturarak refleksiyle geri çekilince o da aynısını yaptı. Bir saniye kadar o yaptığı şey karşısında şoka

uğramış, ben aklım karışmış gibi öylece kalakaldık. Uzun ve keskin tırnağı kolumu dirseğimin altından elime doğru yarmıştı. Kolumu görmesi için kaldırırken yarada ince bir kan çizgisi belirmişti.

“Neden yaptın bunu?”

Kolum acımıyordu ama yaradan kan damlamaya başlamıştı. Başka konular olmasa çok daha fazla öfkelenirdim. Angel’la yaşadığım dalaşma, son birkaç günde öğrendiklerime kıyasla çok alelade kalıyordu.

Angel’ın kapıldığı kararsızlığı görebiliyordum; tartışmaya devam etmek mi istediğini yoksa geri basması mı gerektiğini kestiremiyordu. Nedense kolumu kavramak istemişti ama niyeti yaralamak değildi.

Angel omuzunun üzerinden arkaya göz atarak birkaç adım geriledi. “Ondan uzak dur,” dedi.

“Ari’den *ben* ayrıldım. Onunla birlikte olmakla ilgilensem bunu yapmazdım.”

“Neyin peşinde olduğunu biliyorum.”

“Hayır, bilmiyorsun.”

Arabasına doğru gerilerken bakışlarını benden ayırmıyordu. Pembe garabetinin motoru kükreyerek çalıştı ve birkaç saniye sonra benzinlikten çıkıp gitti.

ARABAYI STONERIDGE'İN merkezinde, Via'nın Yeri'nin yakınlarında bir yere park edip ne tarafa gitmem gerektiğini anlamak için Google Maps'e baktım. Kolumda Angel'ın el sanatlarının ürünü olan yumuşak bir kabuk vardı ama o âna kadar yapmaya çalıştığım şeye devam ettim: Onu görmezden gelmek. Daha büyük sorunlarım vardı.

Nikki'nin evi Stoneridge'in tam kenarındaydı ve yola yaya devam ettikçe köyün başka bir yere, belki başka bir dünyaya ait olan ayrı bir bölümü bulunduğu açıkça anlaşılıyordu. Kartpostallara yaraşan Ana Cadde'den ve ulusal bahçecilik yarışması "Britain in Bloom" tabelalarından uzakta, ırmak üzerinde ve tepeye doğru bir toplu konut bölgesi vardı. Ana caddenin ucundan bakıldığında ağaç kümelerinden oluşmuş zümrüt bir tümsek gözüküyordu ama gerisinde kırmızı tuğlayla yapılmış iki katlı evler saklıydı.

Evlerin tesadüfen o noktada yapılmış olması mümkün değildi ve sosyal konut taleplerinin dayatıldığı planlama toplantılarını

gözümde canlandırabiliyordum. Konseydeki her işe burnunu sokan ve kendi mülklerinin değerini düşünen tipler bunun için köyün resmedilmeye değer idealinden uzak, tecrit edilmiş bir imar alanı ayrılması gerektiğini savunuyordu. O sosyal konutlar inşa edilebilirdi ama kimsenin görmek zorunda kalmaması kaydıyla.

Ağaçların hemen gerisindeki iki katlı evler dizisi çirkin ve bodurdu. Her tarafta doksan derecelik açılar, kirli oluklar. Birilerinin çaldığı akıllara zarar müzik başka birilerinin sürekli gaz verdiği motorun akıllara zarar gürültüsü tarafından bastırılıyordu. Bir garajın duvarına spreyci boyayla dev bir penis çizilmiş, ne olduğunun anlaşılmaması ihtimaline karşı altına “çük” yazılmıştı. Yürümeye devam ettim ve her adımda birkaç kilometre ötedeki kendi huzurlu dünyamdan biraz daha uzaklaştığımı hissettim.

İki dakika sonra bir dizi basık teras eve ulaştım. Hepsinin çift camlı pencereleri pisti, önlerinde çoğuna araç park edilmiş olan ufak bir bahçecik vardı.

Ve aradığım yeri buldum.

Kendi kendime bunun bir evin ön kapısından ibaret olduğunu söyledim. Kendi eviminkini binlerce kez açmıştım. Öyle kapıları defalarca tıklatmış ya da zillerini çalmıştım. Ama bunları yaparken öte tarafta neyle karşılaşacağımdan emin olmadığım zamanlar yok denecek kadar azdı.

Nikki'nin evinin kapısı zamanında beyazdı. Cama içten kısıtılmış bir kartın üstünde “İLAN YASAKTIR” yazıyordu, yanındaki daha ufak bir tanedeysse “SATICILAR GİREMEZ” uyarısı vardı.

Zil olmadığı için camı tıklatıp bekledim. Kalp atışlarımla hızlandığımı hissederek kolumdaki çizige bakıyordum. Sanki kapının açılmadığı her saniyeyi sayıyordum. Bir dakika geçti veya en azından bana öyle geldi. Ne kapı açıldı ne de içeride bir

hareket oldu; ben de tekrar çaldım. Bu neredeyse anında tepki gelmesini sağladı ve bir kadın sesi içeriden, “Bir şey satın almayacağım!” diye kükredi.

Satıcı olmadığımı söyleyerek cevap verdim ve bu kaz daha da aksi bir homurdanmayla iç çekiş geldi, ardından yaklaşan ayak sesleri duyuldu.

Kapı takılı olan zincirin izin verdiği kadar aralandı. Stella’nınkiyle benzerliğini hemen fark ettiğim bir suratın yarısı gözüktü. Kadının kulaklarının gerisine sıkıştırılmış yağlı uzun saçları ve iyi bir yemeğe muhtaçmış gibi görünen kuru yanakları vardı.

“Polis çağırırım,” dedi.

Cevap vermeye fırsat bulamadım, çünkü bunları söylerken kulağıma odaklandığını görmüştüm. Gözleri irileşti, iki kelime-den sonuncusu ağzından çıkar çıkmaz kapı sertçe yüzüme kapandı. Gürültünün yankıları sürerken yüzümde bir hava kıpırtısı sezer gibi oldum. Kapının öte yanından ayak sesi gelmiyordu ve onu göremesem de Nikki’nin dokunma mesafesinde olduğunu hissediyordum.

Çömelip basamağa oturdum ki bu, bacağımın durumu yüzünden eskisi kadar kolay yapabildiğim bir hareket değildi. Kapıdaki posta yarığının kapağını açtım, parmağımla içeridekini iteledim.

“Nikki?”

Anlık bir duralama oldu, sonra yakın ama göremediğim bir hareketin yarattığı sürtünme sesi duyuldu.

“Ben değildim,” dedi Nikki. Sesi çatlak çıkmıştı.

“Sen ne değildin?”

Buna cevap vermedi ama polisi yanımda getirip getirmediğini sordu.

“Öyle olmadığını biliyorsun,” diye cevap verdim. “İstersen pencereden bakıp kontrol et.”

Uzun bir iç çekiş geldi, bunu bir sessizlik izledi, sonunda, “Günün birinde beni bulacağını en başından beri biliyordum,” dedi. “O zaman kim bilir kaç yaşında olacaktın ama bunu yapacağını biliyordum.” Bir duralama daha. “Sana adresimi Stella mı verdi?”

Cevaplamadım bu soruyu. Kızının adını söylerken Nikki’nin sesi bir kayba uğramış gibi üzüntü doluydu. Belki de bir kayba uğramıştı.

“İçeriye girebilir miyim?”

Bu sefer de benim sorum cevapsız kaldı. Bunun da kendi içinde –muhtemelen beklenmesi gereken– bir cevap barındırdığını düşündüm ama sonra içeride başka bir hareket oldu ve kapı tıkırdadı.

Kalkıp kapının kolunu itince açıldı. Karanlık hole süzülürken gözlerimi kısarak etrafa bakınınca merdivenin ilk basamağında oturan Nikki’yi gördüm.

“Stella buldu seni, değil mi?” dedi. Cevabı zaten biliyordu. “Beni tanımayı reddeden kız.”

Kapıyı kapattım ve yerimizden kıpırdamadan karşı karşıya durduk. Çok fazla soru vardı aklımda ama hiçbirini ağzımdan çıkarmak istemiyordu.

Nikki birden fazla bakımdan paramparça olmuş görünüyordu. Uykusuzluktan, akşamdan kalma olduğundan perişan halde olabilirdi ama ayrıca kırılmıştı da. Kemikli omuzları çökmüş, başı dizlerine doğru eğilmişti.

“Stella sana ne anlattı?” diye sordu.

“Bazı gazete kupürleri ve kâğıtlar bulduğunu. Kaçırıldığını biliyorum. Satıldığını biliyorum.”

Öfkeli olmam gerekirdi. Öfkelenmek *istiyordum*. Ama ifade edilmesi zor başka bir şey de hissediyordum. Belki bu şeylerin yaşanmasına dönük bir tür üzüntü. Üç ailenin asla olmaması gereken hale dönüşmesine ve bir daha asla aynı olmayacağına duyulan bir üzüntü.

Nikki’ye bağarmaya başlayacağımı sanmıştım ama şimdi ona karşı herhangi bir şey hissettiğimden bile emin değildim.

Bir süre sonra içini tekrar çekti ve tırabzana tutunarak doğruldu. Aramızdaki mesafeyi koruyarak holü dolaştı ve uçtaki kapıya yöneldi. Onu izleyerek yetmişlerde ya da seksenlerde yapıldıktan sonra bir daha hiç dokunulmamış gibi görünen bir mutfığa girdim. Kirli formika bankolar, yerde yamalı muşamba vardı. Ocağın ızgarası kara, yanık temek taşkınlarıyla kaplıydı, neredeyse her duvarda kahverengi lekeler vardı.

“Çay ister misin?”

Etrafa göz gezdirmeyi bırakınca Nikki’nin bana baktığını fark ettim. Su ısıtıcıyı musluğun altına koymuş, eviyeinin yanında dikiliyordu.

“Hayır.”

Isıtıcıyı doldurup altlığına yerleştirdi ve düğmesine bastı. Ardından tekrar bana dönüp arka kapıya kayan bakışlarımı izledi.

“Kedi kapağı sıkıştı,” dedi. “Kapıyı açık bırakmazsam içeriye giremiyor hayvan.”

Sormak istediğim sorular için gerekli kelimeleri seçmeye çalışırken cevap vermedim.

Nikki yüzüne yapışmış yağlı saçlarının arasından beni izliyordu. Onları tekrar kulağının arkasına iteledi.

Stella sana ne anlattı?”

“Bu önemli değil. Senin ağzından duymak istiyorum o şeyle-
ri. Bunu bana borçlusun.”

Nikki bir an parmak uçlarında yükselecek gibi oldu ama sonra omuzlarını tekrar düşürdü ve kabullenerek başını hafifçe salladı.

“Gerçekten öğrenmek istiyor musun?”

“Sanırım bunun için yeterince bekledim.” Aslına bakılırsa sa-
dece birkaç gün olmuştu ama bana çok daha uzun geliyordu.

Bir iç çekiş daha. “Bana inanmayabilirsin ama hiçbirisi benim fikrim değildi. Harika bir durumda değildim. Gençtim, bağımlıydım ve ...”

Cümlesini yarıda bırakıp mutfağın karşısına yürüdü, çekme-
ceden bir ilaç kutusu çıkardı. Avucuna iki tablet alıp kuru kuruya
yuttu. Bir saniye hareketsiz kaldıktan sonra belki o arada çıkıp
gittiğimi umarak bana baktı.

“Hamile kaldım ama bununla başa çıkacak durumda değil-
dim,” dedi. “Robbie... Sevgilim yani... Bebekten biraz para ka-
zanabileceğimizi düşündüğünü söyledi. Hayır dedim ama...”

Nikki omuz silkip sırtını bana döndü ve ısıtıcının otomatik
olarak kapanmasını beklemeye koyuldu. Tekrar konuştuğunda
sesi alçak perdeden ve grip kapmış insanlarınki gibi boğuktu.

“Bebęimi satmak *istemedim*.”

“Ama sattın.”

“Robbie yaptı... Evet, öyle oldu. Yine de her şey o kadar basit
değil. İlk ultrason taramasında kısa bir görüntü çarptı gözüme ve
bebeklerin ikiz olduğunu düşündüm. Hastanedeki kadın bundan
emin değildi. Öyle olmayabileceğini söylediye de Robbie iki be-
bek olduğuna inanmıştı. Hastaneden daha sonra kesinlikle bir
bebek olduğunu söylemelerine rağmen diretti.”

Isıtıcı bir tükürtyla kapanınca birkaç saniye hareketsiz kaldı, sonra mutfakta dolaşarak çay hazırlamaya koyuldu. Kupayı doldurdu, içine bir çay poşeti sallandırdı, çıkarıp kaşıkla sıktı ve eviyenin içindeki en az beş tane kullanılmış poşetin üstüne attı. Kupanın kalanını sütle doldurduktan sonra bir çorba kaşığı şeker ekleyip öylesine karıştırdı.

İğrenç bir şey çıkmıştı ortaya.

“Robbie sürekli olarak iki misli para kazanmaktan söz ediyordu,” diye devam etti. “Tek bebek olduğunu anlatmaya çalıştım ama iki farklı çiftle çoktan anlaştığından haberim yoktu. Adamın biriyle barda tanışmış, diğeriyle de şantiyedeki biri aracılığıyla ilişki kurmuş.”

Omuz silkti ve ellerini, “O tip bir adamdı işte” der gibi iki yana açtı.

Söylediklerinin olayın önemini küçültecek şeyler olduğunu düşünmüyor, karşımdaki kadını tutup sarsarak bunun benim hayatım olduğunu söylemek istiyordum.

“Robbie masrafları tahsil edecekti. Her şeyden bu şekilde söz ediyordu. Bize para ödediklerini değil, masraflarımızı karşıladıklarını söylüyordu. Araba için paraya ihtiyacımız olduğunu, böylece iyi bir hastaneye gidebileceğimizi, sağlıklı kalmam için gerekli market alışverişini yapabileceğimizi anlatıyordu. Aklına gelen bunlara benzer her şeyi söylüyordu. Başlarda gerçekten bilmiyordum ama defterini buldum ve iki ayrı çiftten para aldığını gördüm. İki tarafa da bir bebek vadederek onları oyalıyordu... Oysa bir bebek doğacaktı. Bunun çaresine daha sonra bakacağını, herkesi mutlu edecek bir yol bulacağını söyledi. Nasıl yapacağını sormam gerekirdi ona ama artık doğum çok yaklaşmıştı ve sanırım...”

Cümle öylece tamamlandı ve ana fikir net şekilde anlaşılmış oldu. Bunu o kadar inanılır bulmam beni şaşırtmıştı. Robbie'nin kim olduğu ya da neye benzediği konusunda hiçbir fikrim olmamasına rağmen gözümde paranın kokusunu alabilen ve sonra hasılatı nasıl ikiye katlayacağını düşünmeye başlayan bir adam canlandırabiliyordum. Annemin doğumdan sonra bir süre oyalandıklarını anlatışını hatırlayınca Robbie'nin bir çözüm bulmaya çalışırken nasıl paniklediğini de tahmin ediyordum. Korkunç bir fikre erdiğini ve bunu kendini soktuğu açmazdan tek çıkış yolu olarak gördüğünü de.

Nikki gözlerini çayına dikmişti. "Yapmak istemedim o şeyi," dedi.

"Ama ona ayak uydurdun. Beni görür görmez tanıdığına bakılırsa bebeğin kulağının durumunu biliyordun. Robbie'nin bir bebek çaldığını ve onu sattığını biliyordun."

Birkaç saniye öne arkaya salındı. Gözlerini kırıştırdı. Sonra başını çok yavaş şekilde sallayarak kabullendi. "Onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun..."

Bunu söyleyiş şeklinde köpüren bir öfkenin içinde sıkışıp kaldığını ima eden bir yan vardı sanki.

"Her zaman suçluluk hissettim," dedi. "Telafl edilecek bir şey değildi bu, zaten sonra çok geç oldu."

"Robbie şimdi nerede?" Kendimi adam orada olabilecekmiş gibi giriş holüne bakarken buldum.

"On yıl kadar önce şantiyede iskeleden düştü. Sanırım zaten karaciğerinde de bir şey vardı. O zaman artık birlikte değildik. Her şey olup bittikten kısa süre sonra ayrılmıştık."

Söylediklerine inanmayı reddederek hole bakmaya devam ediyordum. Robbie hâlâ etraftaysa en azından öfkemi çıkaracak biri olurdu. Bunu kesinlikle hak etmiş biri.

“O belgeleri ve gazete kupürlerini neden sakladın?” diye sordum.

Omuz silkti. “Olanları hiçbir zaman aklımdan tam olarak atamadım. O yazıyı arada sırada okuyordum. Nedendir bilmem.”

“Onları görebilir miyim?”

Nikki çayını bırakıp başını iki yana salladı. “Stella bulduktan sonra her şeyi ortadan kaldırdım. Geçen haftanın çöprüyle birlikte gittiler.”

Stella’nın kupürü sakladığını bilip bilmediğini merak ettim. Bunun onun için önemli olup olmadığını da. Annemin barbekü başındaki halini hatırlayınca tüm bunlar yaşanmamış gibi davranmaya çalışırken orada neler yaktığını düşündüm.

Nikki görüldüğü kadarıyla hayatına devam etmişti. Söze tekrar başladığında kelimeler ağzından yeni bir hızla dökülüyordu.

“Her zaman bir kızım olmasını istedim,” dedi. “Özellikle de kendiminkini vermek zorunda kaldıktan sonra. Stella yedi yıl sonra geldi ve mükemmeldi. Hep istediğim gibiydi.” Başını kaldırıp gözlerimin içine baktı. “Robbie’den değil o.”

Babasının kim olduğunu sormak üzereyken bunun önemli olmadığını fark ettim. Adamı tanıma şansım nasılsa sıfırdı.

“Yüzüme gözüme bulaştırdım,” dedi Nikki. “Tüm bunları öğrendikten sonra beni bir daha görmek istemiyor. Yaptığım şeyi öğrendikten sonra. Telefonlarımı açmıyor ve sanırım numarasını da değiştirdi.”

Yüzüne bakıp bakmadığımı yokladı. Baktığımı görünce gözlerini yine kaçırdı.

“Senin için üzülmemi mi bekliyordun?” diye sordum.

Başını olumsuz anlamda salladı. “Hayır...” İçini çekip pis görünümüne eviyeye, ait olduğu yere döktü. “Torunumu hiçbir

zaman tanıyamayacağım. Ve başka kim var ki?" Ellerini kaldırarak evi, içinde olduğu yalıtılmışlığı gösterdi.

Bunun anlamını o özüne acıma hali içinde neredeyse kaçıracaktım.

"Stella hamile mi yani?"

Nikki başını salladı.

"Ne kadarlık?"

"Birkaç ay."

Stella'nın berelerini ve ayyaş sevgilisinden kurtulma hikâyesini hatırladım. O evden sırf annesinden tiksindiği için ayrıldıktan sonra barınacak yeri olmamasını düşündüm. Bana başka türlü asla edinemeyeceğim bir bilgiyi aktarmak için çok şeyi feda ettiği hissine kapıldım.

"Sattığınız öteki çocuğa ne oldu?" diye sordum. "Kendi bebeğine yani."

Nikki başını kaldırıp bu hiç beklemediği bir soruymuş gibi baktı bana. "Bilmiyorum."

"Kimse seninle temasa geçmedi mi?"

"Neden yapsınılardı ki bunu? Senin beni bulman da bu kadar zaman aldı." Sesinde bir keskinlik vardı ama toparlanıp daha yumuşak bir tonla devam etti. "Onu hiçbir zaman unutmadım. Robbie hep iyi bir yere gittiğini söyledi. Çok parası olan bir çifte. Bebeği aldıktan kısa zaman sonra buralardan taşınmışlar. Aramak istesem bile nereden başlayacağımı bilmiyordum. Zaten bunu yapmam doğru da olmazdı." Bakışları ayaklarına kaydı, sonra yine bana yöneldi. "Kimse için hakkaniyetli olmazdı."

Söylediğinde haklıydı. Ama onun ağzından çıkınca kulağa doğru gelmiyordu.

“Polise gitmeyeceksin, değil mi?” Ellerini kendini kucaklar gibi koltuk altlarına sokuşturmuş, bütün dikkatini bana yöneltmişti. “Ama gidersen bundan ötürü seni suçlayamam,” diye ekledi.

Konuyu polise taşıyıp taşımayacağımı Nikki de sormuştu bana Stella da ve şimdi de ilk kez belki öyle yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Ama mutfağa, o pislige ve dağınıklığa baktım. Sonra bakışlarımı koridordaki yağlı halıda, açılıp kapanmayan kedi kapısında, karşımdaki camın çatlağında dolaştırdım ve bunun neye yarayacağını düşündüm. Nikki ellili yaşlarının başlarında olmalıydı ama yetmişinde gibi görünüyordu. Yarım asırdan beri bu gezegenin üstündeydi ve öyle olduğunu gösterecek neredeyse hiçbir şeyi yoktu.

Her şey –tüm bunlar– çok anlamsız görünüyordu artık bana.

“Polise gideceğimi sanmıyorum,” dedim.

Başını bu kez teşekkür edercesine salladı. “Benden nefret ediyor musun?”

“Seni tanımıyorum.”

Ani bir gitme isteğine kapılarak ondan bir adım uzaklaştım. Daha fazla şey öğrenemezdim orada.

Nikki bunu fark etmiş olmalı ki bana biraz yaklaştı. “İyi büyütüldün mü?” diye sordu. “Yani annen ve baban sana olması gerektiği şekilde baktı mı? Dayak falan yemedin, değil mi?”

Tüm bunlar düzensiz bir kelimeler karışımı gibi çıkmıştı ağzından ama sesinde bir çaresizlik vardı. Travmalarla dolu bir çocukluk geçirdiğim yalanını söylesem kalbini paramparça edebilirdim sanki. Bakışları kolumdaki çizige kaydı.

“Bana karşı daima iyilerdi,” dedim.

Tekrar gerileyip eviyeye dayandı. “Ne tür insanların kaçırılmış bir çocuğu sahiplenmek isteyeceğini düşünerek hep çok kaygılandım.”

O arada hole doğru birkaç adım daha atmıştım ve söyledikleri benliğime olanca ağırlığıyla çöktü. Zihnime nüfuz etmeleri birkaç saniye gerektirdi.

“Bildiklerini mi söylüyorsun yani?” dedim.

“Kim neyi biliyormuş?”

“Annemle babamın benim çalıntı bebek olduğumu bildiğini mi söylüyorsun?”

Şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. “Kaçırılmanın kimin fikri olduğunu sanmıştın?”

28

EN AZ on beş dakikadan beri Stoneridge'in merkezindeki arabamın içinde oturuyordum. O gün köyde neredeyse kimseler yoktu ama güneş çıkmıştı ve arabanın ön camını hafiften yakıyordu. Annem orada olsa, dışarıda havanın hâlâ soğuk olsa da krem sürmezsem nasıl yanacağımı anlatırdı.

Gerçekten biliyor olabilir miydi o şeyi?

Beni büyüten kişinin sözü karşısında bir yabancınıninkine itibar ettiğimi hissetmek inanılmaz bir şeydi ama o insanlardan sadece biri bana otuz küsur yıl boyunca yalan söylemişti. Annem, Nikki doğumdan sonra bebeğinden ayrılmak istemediği için bir süre oyalandıklarını anlatmıştı. Nikki de sevgilisinin iki satış ayarladığını, ebeveynlerimin bunu bildiğini söylüyordu. Tek bebek olduğu açık şekilde anlaşılınca –ve Robbie, Nikki'nin çocuğunu öteki çifte verince– ikincinin nasıl bulunacağı fikri annemden çıkmıştı.

Bu konuda Nikki'ye inanmak istemiyordum ama söylediği diğer şeylere inanmıştım. Ayrıca gecenin ayazında barbekünün başında dikili belge yakan kişi o değildi.

Arabanın saati öğleni gösteriyordu artık ve anahtarı çevirip motoru çalıştırdım. Bundan sonra ne yapacağım aklıma gelivermişti.

Stoneridge'dan çıkıp Macklebury yoluna saptım, Angel'in kolumdan bir parça götürdüğü benzinliği geride bıraktım. Macklebury İlkokulu'nun sesini binayı görmeden duydum. Arabayı okulu çevreleyen parmaklıkların karşısına park ederken çocukların tiz bağırışları diğer tüm sesleri bastırıyordu.

Öğle yemeği saatiydi ve hava yağışlı olmadığı için çocuklar bahçedeydi. Arabayı kilitleyip yolun karşısına geçtim ve orada durarak hapishane parmaklıklarının arasından aşağıdaki asfalt alana baktım. Çocuklar kükreyerek oradan oraya koşturuyor, hep bir ağızdan tiz çığlıklarla bağırıyordu. Altında durduğum direğin tepesinde bir tane, oyun alanının karşısındaki ana kapının üzerinde başka bir tane daha kamera daha vardı. Güvenlik benim çocukluğumda olduğundan çok farklıydı. Eskiden ebeveynler evlerinden alışverişe giderken arkadaki sahayı kestirme yol olarak kullanırdı. O zamanlar kimsenin aklına başka bir şey gelmezdi ama şimdi herhalde hemen polis çağırılırdı.

Bu bağlamda düşününce orada olmamın ne kadar tehlikeli görüldüğünü fark ettim. Parmaklıklar arasından oyun alanını bakışlarımla çabucak taradım ve Stephen'ın yanında başka bir yetişkinle ana kapının önünde durduğunu gördüm. Beni göreceği umuduyla el sallamaya başladım ama sadece aynı şekilde karşılık veren bir kız grubunun dikkatini çekmeyi başardım.

Tam her şey gerçekten şüpheli görünmeye başlamıştı ki, Stephen nihayet başını kaldırdı ve olanların farkına vardı.

Meslektaşına bir şeyler söyleyip hızlı adımlarla oyun alanını geçti ve parmaklıkların diğer tarafında karşıma geldi.

“Polise haber vermek zorundayım,” dedi. “Yabancıların kapıya dayanıp çocukları el sallayarak ayartmaya çalışmasını görmezden gelemem.”

Gözlerimi devirdim. Onun gözünün kenarındaki morluk da sarıya dönmüştü. Başımı berelerine doğru sallayarak, “Yine altı yaşındaki bir çocuktan dayak yedin, değil mi?” dedim.

“Kız aslında yedi yaşındaydı ve büyüyünce boksör olmak istiyor.”

Güldüm ve çocuklara bakmak için başını çevirince kulağına konuşmak zorunda kaldım.

“Olaylar hızlı gelişti. Gazete kupürünü kapıma bırakan kişinin adı Stella. Annesinin ve eski sevgilisinin Jane’i kaçırap anemle babama sattığını öğrenmiş.”

Jane’i başka biriymiş gibi düşünmek ve ondan o şekilde söz etmek daha kolaydı.

Stephen dönüp bir kaşını kaldırarak yüzüme baktı. “Ne?”

“Ciddiyim. Bunların hepsini dün öğrendim. Beni satan kadını görmeye gittim.”

Stephen’in gözleri bunun çetrefilli bir şaka olup olmadığını anlamaya çalışırken irileşmişti. Onu birçok sebepten ötürü suçlayamazdım. Kendim de ancak hazmediyordum bunu.

“Seni çalan kadını *ziyarete* mi gittim?”

“Öyle gibi bir şey. Bunu o zamanki sevgilisinin yaptığını söylüyor.”

Stephen ceplerini yoklamaya başladı. “Bugün öğleden sonra yerime bakacak birini bulacağım, sonra da polise gideceğiz. Olmazsa saat 4’te işim nasılsa bitecek.”

Cevap vermemi beklemeden parmaklıklardan birkaç adım uzaklaştı. Anlaşıldığı kadarıyla herkesin ilk aklına gelen polisti. Ben hariç.

Seslenince durup bana döndü.

“Polise gitmek istemiyorum,” dedim.

“Şaka mı bu?” Yine ceplerini yoklamaya başladı.

“Dur!”

Bana doğru bir adım attı.

“Kadın acınası biri gibi göründü bana. Üzerinden otuz yıldan fazla zaman geçti ve artık ellilerinde. Tutuklanır ve itiraf ederse bile bunun ne anlamı olacak ki? Yaşananlar geri döndürülemez. Ya da itiraf etmez ve yargılanır, olay basına yansır ve benim tüm hayatım paramparça olur... Bir kez daha. Ayrıca annemin de başı derde girer ve Penny her şeyi bir kez daha yaşamak zorunda kalır.” Bir şey söylemeye hazırlandığını görünce çabucak, “Bunları istemiyorum,” diye ekledim.

Stephen bir şey söylemeye fırsat bulamadan bir oğlan koşarak geldi ve başka bir çocuğun ona taş attığını anlatmaya başladı. Stephen bezginlikle içini çekip bana beklememi söyledi ve oyun alanının öte ucuna yöneldi.

Orada sıkılğan görünümlü bir grup çocuğu paylarken otorite figürünün Stephen’a hiç uymadığını düşündüm. Bana “Stephen yatakta harikadır” yazılı tişört hediye eden ve birden fazla kez tuvaletimde sızın adamdı o. Birlikte birkaç şişe devirdikten sonra yataktan kalkıp banyoya gitme konusunda kendine güvenmediği zaman öyle yapardı.

Birkaç dakika sonra tekrar parmaklıkların önüne gelirken başını iki yana sallıyordu. “Taş değilmiş,” dedi. “Oğlanlardan biri diğerine bir avuç toprak savurmuş ve...” Başını bir kez daha sallayıp bana baktı. “Bu durumda ne yapacaksın?”

Oğlanı cezalandırmak için ne yapılması gerektiğine dair en ufak fikrim olmadığını söyleyecekken polise gitme konusundaki kararımdan söz ettiğini anladım.

“Bilmiyorum,” dedim. “Nikki annemle babamın her şeyi en başından beri bildiğini söyledi.”

“Çalındığını da mı?”

“Öyle dedi. Artık kimi “anne” diye anacağımı bilemiyorum.”

Ne söyleyeceğini kestiremez gibi dönüp tekrar oyun alanına bakmaya başladı, sonunda, “Neden inanasın ki ona?” diye sordu.

Oraya gelene kadar yol boyunca beynimi kurcalayan soru da buydu zaten. “Kime inanabilirim?” dedim. “Geçen gece annemi barbeküde bir şeyler yakarken yakaladım. Mutlak kesin olan bir şey varsa o da üç on yıl boyunca nereden geldiğim konusunda bana yalan söylediği.”

“Ama Nikki denen şu kadın bir bebeği çalıp sattı! Sana neden doğruyu söylesin?”

Kendi kendime sorduğum sorunun diğer yarısını da bu oluştuyordu ve sadece bir sonuca ulaşabilmiştim.

“Tersi de geçerli değil mi? Neden yalan söylesin? Sadece başını derde sokmaya yarar bu. Tutuklanabilir, hüküm giyebilir, hapse girebilir, falan filan. Gerçeği söylemek ona ne yarar sağlayacak? Üstelik tüm insanlar dururken bana.”

Stephen yine bir şey söyleyecekken vazgeçti.

Cevap bulamadığım bir diğer soruydu ve anlaşıldığı kadarıyla Stephen’in da buna verecek cevabı yoktu.

Oyun alanının karşı tarafından bir düdük sesi geldi ve bağırış çağırış curcunası anında kesildi. Düdüğü çalan kişi güç gösterisi yapma arzusunu esaslı şekilde tatmin etmiş olmalıydı. Çocuklar yavaşça okulun kapılarına doğru hareketlenirken Stephen olduğu yerde bana döndü.

“Öteki kadın nasıl anlamış?” diye sordu. “Gazete kupürünü kapının altından atan kadından söz ediyorum.”

“Stella. O şeyi annesinin dolabında bulmuş. Zarfa koyup bırakmak yerine neden doğruca anlatmadığını sorunca ona inanmayacağımı söyledi. Bence haklı. Annesiyle büyük bir tartışmaya tutuşmuş ve dün gece bende kalmasına izin verdim.”

Stephen’in gözleri duyduğu şeye inanamaz gibi irileşti. “Bir yabancıнын evinde kalmasına izin mi verdin?”

Bunu söyleyiş tarzı midemde bir şeylerin tutuşmasına yol açmıştı. Söylediğinde haklılık payı vardı ama sanki artık denk değildik ve azarı hak etmiştim.

Mantıklı davranır gibi görünmeye gayret ederek, “O kadar basit değil,” dedim. “O yabancı sayılmaz.”

“Ne zaman tanıştınız?”

“Mesele o değil. Onu görmedin. Bir deri bir kemik kalmış ve pislik içinde; ayrıca görünüşe bakılırsa sahip olduğu her şeyi sırt çantasında taşıyor. Kollarında ve boynunda bereler var. Sanırım kalacak yeri yok ve annesi de hamile olduğunu söyledi.”

Stephen bana sabit gözlerle bakmaya devam ediyor, bu da söylemek istediği şeyleri yeterince açık şekilde anlamamı sağlıyordu.

“Bana öyle bakma,” dedim.

“Nasıl?”

“Yaramazlık yaparken yakalayıp tek ayak üstünde cezaya koymaya hazırlandığın öğrencilerinden biri gibi.”

Omuzunun üzerinden son birkaç çocuğun da gözden kaybolmak üzere olduğu yere baktı. Öğrencilerin girmesi için kapıyı açık tutan öğretmende bize bakıyordu.

“Stella düşündüğünden farklı biri olabilir,” dedi.

“O olmasa bunların hiçbirini öğrenemeyecektim.”

“Biliyorum ama hepsini neden yaptı? Annesiyle arasının açıldığını, hayatını mahvettiğini söylüyorsun. Ne uğruna?”

“Doğru olanı yapma uğruna.”

Stephen içinden gelenleri söylememek için dudaklarını birbirine bastırdı. Onu çok iyi tanıyordum. Kaskatı duruşu ve yumruklarını sıkışı rahatsızlığını ortaya vuruyordu. Gerçekten de kumu savuran o çocuğa yaptığı gibi azarlamak istiyordu beni.

“Onu tanı mıyorsun,” dedim.

“Sen de tanı mıyorsun.”

Öteki öğretmen, “Bay Evans!” diye seslendi.

Stephen dönüp baktı, parmaklıklardan bir adım daha uzaklaşıırken, “Dikkatli ol,” dedi.

“Senin gibi mi yani?” Başımı moraran gözüne doğru salladım ve anında bunu yaptığımı pişman oldum. Dayak yemiş, üzerinden iki gün bile geçmeden ilkokul çocuklarına öğretmenlik yapmaya dönmüştü. Hiç gerçek anlamda tartışmamıştık ve bunu şimdi yapıyorduk.

Birbirimize öylece bakmaya devam ettik ve özür dilemem gerektiğini anladım. O da bunu yapmamı bekler gibiydi. Basit birkaç söz söyleyecektim ve hepsini geride bırakacaktık.

Bir saniye geçti. İki. Üç.

Dönüp okula doğru birkaç adım attı. Arkasından seslenerek durumu düzeltebilirdim ama yapmadım. Adımları büyüdü, temposu hızlandı ve tam ona seslenmeye hazır hale gelmiştim ki bunun için çok geç oldu, çünkü okulun kapısından girip gözden kaybolmuştu.

29

ARABADA OTURARAK biraz daha zaman geçirdim ama bu kez annemin sokağının ucundaydım. Günlerden Salı ve garaj yolu boş olduğu için evde olmadığını biliyordum. Facebook'ta tanıştığı ve her hafta yerel Costa'da toplanıp birinin seçtiği kitabı tartışan kadınların okuma grubuna gitmişti. Annem gizem kitaplarını severdi ve gruptan biri onun tabiriyle “aşklı meşkli” bir şey seçtiğinde mutlu olmazdı.

Bunlar aklımdan geçerken onu derinlerde hâlâ “annem” olarak andığımın farkına vardım. Rutini yaşanan her şeye rağmen benliğime kazınmış haldeydi. Onu annem haricinde bir şey olarak düşünmem mümkün değildi.

Ama beni satın almıştı.

Ve Nikki, beni çalma fikrinin onunla babamdan çıktığını söylüyordu.

Tüm bunlarla nasıl uzlaşacağımı hiç bilmiyordum.

Telefonumda Penny'nin adını buldum ve onu arayıp keşfettiğim şeyleri bilip bilmediğini yoklamayı düşündüm. Ama hepsini ona yüksek sesle aktarmaya henüz hazır değildim. Ayrıca üvey oğlunun münasebetsizce arayıp paramdan haberdar olduğunu söyleme meselesi de vardı ki, bunu neredeyse unutacaktım.

Arabadan inip sokakta hızlı adımlarla ilerledim ve annemin evine girdim. Seslendim ama cevap gelmedi; oturma odasındaki koltuğu da boştu. Arka kapıdan çıkıp dibinde hâlâ kara kâğıt kırpıntıları olan barbekünün yanına gittim. Her şeyi hortum tutarak mazgala gönderdiğine göre bunlar yeni olabilir miydi? Hâlâ saklamaya çalıştığı bir şeyler mi vardı?

Tekrar eve girdim ve kendimi aile fotoğraflarının önünde buldum. Karavan parkları ve sahiller. Eşek gezileri, yaz şenlikleri, vahşi yaşam ve su parkları. Alton Kuleleri. Edinburg.

Hepsinde çok mutluydum ama babam benden de mutlu görünüyordu. Yanımda durup bana ya da anneme ya da fotoğraflarımızı çekecek birini bulduysak ikimize de bakarken yüzünden gurur okunuyordu.

Babana tapıyordun. Onu farklı düşünmeyi gerçekten ister miydin?

Yaşanan zaman geçmişi yok mu etmişti? Tıpkı bir eşin değerinin başka biriyle ilişkisi olduğunu öğrenmesi gibi. Gerçeği bilmek daha önce yaşanan tüm iyi şeyleri silip atar mıydı? Annem haklı olabilir miydi? Hiç bilmesem belki daha mı iyi olurdu.

Kapı tıkırdadı, annem oflayarak, bir şeyler mırıldanarak içeriye girdiğinde bu düşüncelerin içinde kendimde değildim. Oturma odasının kapısının önünden beni fark etmeden geçti, holde yoluna devam etti ve gözden kaybolup mutfakta tekrar ortaya çıktı. Mutfağın oturma odasına açılan kapısına doğru yürüyüp eşikte durdum ve yumuşak bir sesle, "Anne," dedim. İrkilmesine sebep

olmamaya çalışıyordum ama hızla dönerken bir çığlık attı ve elini göğsüne bastırdı.

“Hope! Aman Tanrım! Bana kalp krizi geçirtmeye mi çalışıyorsun?”

Bir an için gardırobun içine saklanıp önümden geçerken dışarıya fırlayarak annemi korkuttuğum on yaşıma dönmüştüm. Babam anlattığım zaman bunu hep çok komik bulurdu.

Annem toparlandı ve ayağının dibinde duran alışveriş poşetine uzandı. Onu düşürdüğünü fark etmemiştim ama mağazanın kendi markası olan bir kutu mısır gevreği yerde duruyordu. Annem poşeti alıp her şey normalmiş gibi içindekileri bankoya dizmeye koyuldu.

Yine on yaşında, öyle masumiyet ve merak dolu olmak isterdim. Ebeveynlerimin her şeyi bildiğine ve iyiden öte bir şey yapamayacağına inandığım yaşlarda.

Annem dolabın kapağını açıp aldıklarını yerleştirmeye girişti. “Gelmene sevindim,” dedi.

Karşımda küçücüktü; babamın ölümünden o yana beş altı santim büyüttüğüne yemin edebilirdim. Benliğimin bir parçası bana sarılıp her şeyin yolunda olduğunu söylemesini istiyordu.

Ama bu, benliğimin en büyük parçası değildi.

“Biliyorum, anne,” dedim.

Başını bana doğru biraz çevirdi. “Neyi biliyorsun?”

“Önce nereden geldiğim konusunda yalan söyledin bana, sonra bir taşıyıcı anneye para verdiğinizi anlattın.”

Kaşları çatıldı. Annem her zaman gerekeni söyleyen, sonra lafa noktayı koyan biri olmuştu. Bana daha önce anlattıklarından sonra konunun tekrar açılmasını istemezdi.

“Hope...”

“Çalındım ben, anne. Jane Craven’ım ben. Nikki’yi buldum ve bana senin de bildiğin her şeyi anlattı.”

Annemin yüz ifadesinde ilkin değişiklik olmadı. Ağzı açık halde bir süre bana baktı, sonra gözü seğirmeye başladı.

“Ne anlattı?”

“Nikki iki bebek sattı ama bir tane doğurdu. İkincisi –yani ben– çalınmışım. Fikrin senden ve babamdan çıktığını söyledi.”

Gözü artık yüzünden fırlayıp çıkmak ister gibi sürekli seğiriyordu. Çenesi kıpırdadı ve cevap zor duyulan bir karga sesi gibi çıktı. “Bu doğru değil. Ben bilmiyordum.”

“Ya babam?”

“Hayır. Sevgilisi Nikki’nin bebeğini doğurduğunu ama onu verme konusunda tereddüt yaşadığını söyledi. O yüzden her şey gecikti.” Yutkunup biraz daha alçak sesle devam etti. “Sen şimdi... Şey olduğunu... *Kaçırıldığını* mı söylüyorsun yani?”

O kelimeyi o kadar isteksizce söylemişti ki, neredeyse dudaklarının arasından çıkmayacaktı.

Ne cevap vereceğimi bilmiyordum ama kolunu uzatarak bana doğru bir adım atınca gerileyip oturma odasına geçtim.

“Uyuyamıyorum,” dedi.

Bunu söyler söylemez gözlerinin etrafındaki koyu renk kırışıkları fark ettim. Bir seferinde bana boş yatakta uyumanın babamın yanında uyumak gibi olmadığını söylemişti. Şimdi aylardır uyumamış gibi görünüyordu.

“Bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum,” diye ekledi.

Benliğimin o parçası hâlâ onu rahatlatmak istiyordu ama hâlâ azınlıktaydı.

“Sen benim kızımsın ve...”

“Değilim. Hiç olmadım.”

Annem durdu. Gözlerinde şimdi yaş vardı. “Bilmiyordum.”

Arka bahçedeki barbeküye baktım. “Sana inanmıyorum.”

@novaebook

30

ARABAYI EVİMİN garaj yoluna park ettim ve Stella'yı görmek için heyecanlandığımı hissedince şaşırdım. Sanki bütün günü köprüleri yakarak geçirmiş ve henüz bir gündür tanımama rağmen çaresizce onunla bağlantı kurma arzusuna kapılmıştım.

Belki günümü düşünmeye aşırı dalmış olduğum için hızlı adımlarla üzerime yürüyen kadını arabadan iner inmez fark etmedim. Oliver'ın annesi olduğunu anlayana kadar parmağını yüzüme doğru sallayarak adımı seslenmişti. Olan biten onca şey arasında Yaratıcılar Kulübü'yle ilgili görevlerim her nasılsa unutulmuştu.

Kadının adını hatırlayamadım ama gözlerindeki yırtıcı parıltıyı unutmak mümkün değildi. Her parmağında en az iki yüzük vardı ve boynundan onu kambur etmemesine hayret edilecek kadar sahte altın sarkıyordu.

Elimle iteleyerek parmağını geçiştirdim ama tekrar uzattı.

“Sen kim olduğunu sanıyorsun?” diye bağırdı.

“Neden bahsediyorsun?”

“Sadakana ihtiyacımız yok.”

“Ne sadakası...”

“Senin gibileri bilirim. Herkesten iyi olduğunuzu sanırsınız. Bir tür aziz falan olduğunuzu düşünürsünüz.”

“Neden söz ettiğin konusunda en ufak fikrim yok.”

Oliver’ın annesi topuklarının üstünde dikildi ki, en az yedi sekiz santim yükseklikte oldukları düşünülürse bu epey etkileyiciydi. Böylece bir an için benden uzun olmuştu ve neden söz ettiğini ancak o anda anladım.

“Oliver’a o resim malzemelerini emaneten verdim,” dedim. Resim defteriyle kalemleri vermemin üzerinden uzun zaman geçmiş gibi geliyordu.

Kadın bunu yutmadı. “Kim emaneten kâğıt verir ki?”

“Kalemleri kastediyordum aslında.”

Yarım adım geriledi, kocaman çantasını karıştırdı ve birkaç gün önce oğluna verdiğim metal kalem kutusunu çıkardı. Fırlattığı kutu karnıma çarpıp yere düştü.

“Kalemlerin senin olsun,” dedi. “Oğlumu sen burnunu sokmadan da gayet iyi yetiştirebilirim.”

“Yapmak istediğim...”

“Yapmak istediğini biliyorum. Sırf şansın yaver gittiği için özel olduğunu sanıyorsun.”

Bedenim işaret ederek elini aşağıya yukarıya sallıyordu. Neden söz ettiğini bilmiyor olmak isterdim ama anlamıştım.

“Şanslı olduğumu nereden çıkardın acaba?”

“Biz köylülere efendilik taslarken bunu söylemek kolay. Ülkenin sorunu bu zaten: Çok fazla işgüzar hayırsever var.”

Kelimeleri iyilik yapmak ya da yapma girişiminde bulunmak kötü bir şeymiş gibi tükürürcesine söylüyordu. Konuşmasındaki zehir eve, içerisinde güvenliğine doğru bir adım gerilememe sebep oldu.

“Oğlumdan uzak dur!”

“Ben yapmak istediğim sadece...”

“Yapmak istediğin şey umurumda değil. Oğlumdan uzak durmazsan...” Elini beni yumruklayacakmış gibi kaldırarak üzerine doğru bir adım attı.

Başka bir şey yapmaya fırsat bulamadan arkamdaki kapı açıldı ve Stella yanı başımda belirdi. Birçok şey olabilirim ama bir insanın gözünü yıldırabilecek türden biri olmadığımı biliyorum. Atletik olmak bir yana, uzun ya da yapılı değilim. Bir şeyler bulacak birkaç saatim yoksa ağzım çok iyi laf da yapmaz.

Ama Stella’da etiketlenmesi güç bir yan vardı. Oliver’ın annesi de bunu fark etmişti, çünkü Stella yanımda dikildiği anda bir adım geriledi. Özgüveni gözlerimin önünde çekilirken adeta büzüşmüştü.

“Bir sorun mu var?”

Stella aslında bunu ne bana söylemişti ne de Oliver’ın annesine. Bir sorudan ziyade dayatmaydı onunki: Bardaki en iri kıym herif şişeyi bankonun kenarına vurarak kırmıştı ve etraftakilere tartışmak istediği mevzu olan birileri var mı diye soruyordu.

Oliver’ın annesi bana çabucak göz attı ama bakışları hemen tekrar Stella’ya odaklandı, sonra da bunun kesinlikle girmek istemeyeceği bir savaş olduğuna karar verdi.

Garaj yolunun ucuna doğru geriledi, güvenli mesafeye ulaşınca dönüp sokakta telaşla yürümeye başlamadan önce keskin bir, “Seninle işim bitmedi,” patlattı.

İkimiz birkaç saniye öylece durduk, sonra Stella çömelip yerdeki kalem kutusunu aldı ve bana uzattı.

“Neydi bu böyle?” diye sordu.

Kutuyu aldım. “Uzun hikâye. Özetle, oğluna yardım etmeye çalışıyordum ve bunu pek iyi karşılamadı.”

Dönüp evin sıcaklığına doğru yürüdük. İçeriye girer girmez Stella’nın çantasının kapıya yakın bir yerde durduğunu fark ettim. Dik yakalı kazakla kot pantolon giymişti. Ceketini askıda, ayakkabıları da altındaydı.

“Gitmiyorsun, değil mi?” dedim.

Cevap vermedi. Bunu her zaman yapan eski iki arkadaşmışız gibi birlikte mutfığa girdik. Önceki akşam oturduğumuz taburelere yerleştik. Her şeyi başlatan gazete kupürü hâlâ bankonun üstünde duruyordu.

“İş aradım,” dedi. “Bunun ne kadar zor olduğunu unutmuşum. Özgeçmişimi güncellemem gerekiyor ama bilgisayarım yok ve bunu telefonda yapmaya çalışmak kâbus gibi. Bir kütüphaneye gitmeyi düşündüm ama burada üyeliğim yok ve yerel adres olmadan kolaylıkla kayıt yaptırılıp yaptırılmadığını bilmiyorum.” Başını hole doğru salladı. “Çıkmaya hazırım ama veda etmeden gitmek istemedim. Ve sanırım biraz da şeyi merak ediyordum...”

“Annemi ziyaret ettim,” dedim.

“Ne dedi?”

“Senin anlattığın ve benim tahmin ettiğim bir sürü şey söyledi. Erkek arkadaşının sattığı iki bebekten söz etti. Benim çalışmadığımdan... Satıldığımdan...”

Bunları yüksek sesle dile getirmek asla kolaylaşmıyordu. Bana asla daha gerçek gelmiyordu.

Stella önce suskun kaldı, sonra is içtenlikle, “Çok üzülüyorum,” dedi. Benimle göz teması kurmaya çalıştı ama yüzüne bakamadım, çünkü boğazımdaki yumru giderek büyüyordu. “Polise gitmek istersen onlara bildiğim her şeyi anlatırım,” diye ekledi.

Polis konusu yine karşıma çıkmıştı ve artık bunu seçenekler arasında göremediğim için yanlışa düşenin ben olup olmadığımı sorgulamaya başlıyordum.

“Üzerime dikkat toplamak istemiyorum,” dedim. “Polisin, medyanın, sokaktaki insanın dikkatini. Bunların hiçbirini istemiyorum.”

Stella hak verircesine başını salladı ve bunun konuyu son açısı olacağını umdum. “Öyleyse şimdi ne olacak?”

“Hiç bilmiyorum.” Elimi kupürün üstüne koydum. “Penny’ye anlatacağım... Ama bugün olmaz.”

Bir kez daha başını salladı, hafifçe öksürerek boğazını temizledikten sonra konuyu değiştirdi. “Gerçici ikâmet için kasaba konseyiyle temasa geçtim. Dediler ki...”

“Annen hamile olduğunu söyledi.”

Stella duraladı, farkında olmadan elini karnına götürdü.

“Ne kadarlık?” diye sordum.

Bakışlarını kaçırıp mutfağın arkasındaki pencereye dikti. “Altı haftalık kadar.” Dudağını ısırıp ekledi: “Doğurmak istediğimden emin değilim. Babasını etrafımda istemiyorum ve planlı bir şey değildi.”

“Babası sözünü ettiğin şu Wayne mi? Terk ettiğin adam.”

Bunu hiç söylememiş olmamı tercih eder gibi isteksizce başını salladı.

“Yaralar var vücudunda. O mu yaptı?”

Rahatsız edici bir soruyu geçiştirme sırası Stella'daydı. Dönüp ön kapıya ve çantasına baktı. Fazla mı ileri gitmiştim? Kalkıp evi terk mi edecekti?

Soluksuz kalmış gibi, “Evet,” dedi.

“İstiyorsan burada kalabilirsin. Yukarıdaki o odanın bir yere gittiği yok. Wayne burada olduğunu bilmiyor. Benim varlığımdan bile haberdar değil.”

“Ben sadece...”

“Burada kalmanı istiyorum. Yapmak zorunda olmadığın çok şey yaptın.”

Stella çantasına bakmaya devam ediyordu ve Stephen'in onu tanımadığımla ilgili sözleri zihninde dolaşıyordu. Haklıydı elbette ama bana öyle değilmiş gibi geliyordu.

“Benim için bunu yapmak zorunda değilsin,” dedi Stella.

“Yapmak istiyorum.”

Biraz öne eğilip ellerini saçlarından geçirdi. “Arkadaşlarımda kalmayı bırakmamın sebebi sadece misafirliliği fazla uzatmak istemem değildi. Wayne çıkıp geliyordu ve... Bir şeyleri fırlatıyordu, bir sürü bağırışma oluyordu. Polise haber verilince gidiyordu. Hiç annemin evine gidip olay çıkarmadı –ondan korkardım– ama o evi terk edince tekrar peşime düşmekte sakınca olmadığına karar verdiğini tahmin ediyorum.”

“Onu en son ne zaman gördün?”

“Bir hafta kadar önce arkadaşlarımdan 'birinin evinde.’ Duralayıp ekledi: “Hamile olduğumu bilmiyor. Öğrenirse pekiyi karşılamaz bunu.”

“Nasıl?”

“Bebek için evlenmemiz gerektiğinde diretecektir. Öyle bir şeyin kesinlikle olmayacağını söylediğimde de bebeği kendisi büyütemeyecekse bunu başka birinin –özellikle de benim– yapmayacağıma karar verecektir.”

İçerisi buz gibi olmuştu şimdi. Stella’nın berelerinin üstü örtülüydü ama orada olduklarını ikimiz de biliyorduk. Eski sevgiliyle karşılaşmadığı bir hafta ya da on günlük sürede geçmeyecek kadar ciddi şeylerdi.

“Ama burada olduğunu bilmiyor, değil mi?”

Stella omuz silkti. “Nasıl yaptığını anlamıyorum ama istediği zaman zekidir.”

“Öyleyse mesele yok. Burada kal. Güvende olacaksın.”

Derin bir soluk aldı, sonra nihayet kabullenerek başını salladı. “Tamam.”

31

Çarşamba

HER ŞEYİN öyle hızlı şekilde yerli yerine oturması garipti. O gece ben dizüstü bilgisayarımı açıp oturma odasında Yaratıcılar Kulübü'yle ilgili bir şeyler yaparken Stella da bize peynirli tost yapıyordu. Ardından ebeveynleri tarafından eve kapatılmış onlu yaşlarında iki kız kardeşmişiz gibi birlikte film izledik. Olan biteni bir tarafa itip filmin büyük bölümüne odaklanmayı bile başardım. Günün neredeyse tamamını bir daha annemin yaptıklarından başka şey düşünemeyeceğime inanarak geçirmiştım ama akşam olunca her nasılsa zihnimi bir saatliğine falan bunlara kapatabildim.

Ertesi sabah tekrar oturma odasına indim ve Stella yanıma geldiğinde e-postalar yazarak sonraki ay için Yaratıcılar Kulübü'ne bir uzman ayarlamaya çalışıyordum. Stella'nın saçları ıslaktı ve kapımın önünde belirdiğinden beri ilk kez temiz bir şeyler giymişti.

“Hangi şampuanı kullanacağımı bilemedim,” dedi. “Birisi çok pahalı görünüyordu ve ben...”

“Neyi istiyorsan kullan. O banyoda dediğin kadar pahalı hiçbir şey yok.”

Gülümsedi ve aynı şekilde karşılık verdim. O gün giydiği bluz kısa kolluydu ve bereleri tamamen açıkta bırakıyordu. Renkleri ilk gördüğüm zamankine kıyasla daha solgundu ve benekli yeşilimtirak sarıya dönmüştü. Stella onlara baktığımı fark etti.

“Cildim hassastır,” dedi. “Hep öyleydi. Dolap kapaklarının kulplarına falan çarptığım için okula bacaklarımın ve baldırlarımın her tarafında izlerle giderdim. Bir seferinde öğretmenin evde istismara uğrayıp uğramadığımı sordu...”

Cümleyi gizemli denebilecek bir vurguyla sonlandırmıştı.

“Arkadaşım yakın zamanda saldırıya uğradı,” dedim. “Bir randevuya gitti ve üzerine çullandılar. Polis merkezinde...”

“Ben polise gitmeyeceğim.”

Neredeyse cevap verecektim ama son birkaç günde yeterince polis muhabbeti geçmişti ve konu başkalarına tavsiyede bulunmak olduğunda ikiyüzlünün tekiyimdir.

Stella kanepenin değer ucuna oturdu ve parmaklarını saçlarının arasından geçirmeye koyuldu. Polisten söz edilince bir rahatsızlık doğduysa bile bunu çabucak geride bırakmıştı. Başını dizüstü bilgisayarına doğru sallayarak, “İşinle mi ilgili?” diye sordu.

“Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş için çalışıyorum. Her hafta çarşamba ve cumartesi günleri, ayrıca yaz tatili boyunca çocuklar için yaratıcılık sınıfları düzenliyoruz.”

“Ne anlama geliyor bu?”

Gülümsedim. “Gençlere yazı, resim dersleri falan veriyor, o tür şeyler organize ediyoruz. Okulda sadece matematik, bilim, İngilizce öğretiyorlar onlara. Temel konular yani. Bu tamam ama çocukların hepsi derslerinde iyi değil. Bir şeyler yaratmak istiyorlar.” Duraladım. “Ben de öyleydim...”

Bunlara neden ihtiyaç olduğunu tam anladığından emin değildim ama başını salladı. O konuşmayı başka insanlarla da –zaman zaman yerel siyasetçilerle bile– yapmıştım ve çoğu bunun “gerçek” bir iş ya da elzem bir şey olduğunu idrak etmiş gibi görünmemişti bana.

“Patronun evden çalışmana izin veriyor mu?” diye sordu Stella.

“Bir bakıma kendi kendimin patronuyum. O organizasyonu ben kurdum ve başlangıç için gerekli fonu sağladım. Haftalık seansları planlamaktan arda kalan zamanımı katkı, bağış aramak için oraya buraya başvurular yaparak geçiriyorum. Konu çocuklar olduğundan bir sürü form, evrak işi falan çıkıyor karşıma.”

Bunların hepsi doğrudu ama o hafta çalışmaya fazla zaman ayırmamıştım.

Stella, biraz boş bakmasına ve çok da dinler gibi görünmemesine rağmen başını sallamaya devam ediyordu.

“Sadece iki dilim ekmek kaldığını söyledim mi sana?” dedi. Bu ani konu değişikliğine ayak uydurmam birkaç saniyemi aldı. “Tost yapacaktım ama ekmeği bitirmek istemedim.”

“Canın ne çekerse ye. Buzdolabının yanında bir not defteri var. Biteni oraya yazarsın, ben de çıktığımda alırım.”

Stella bu kez başını kabullenmekten ziyade akıl karışıklığı yansıttığı hissi veren bir tarzda salladı. Sanki hep söylemek istediği bir şeyler vardı ve buna tam hazır değildi.

Yerinde kıpırdanarak telefonunu cebinden çıkardı. “Ajanstan bazı e-postalar gelmiş.”

“Heyecan verici bir şeyler var mı?”

“Daha fazla bilgi istiyorlar. Başka bir şey yok henüz.”
Duralayınca yine söylenmedik bir şeyler olduğu hissine kapıldım.

Sonunda, “Bana anlatmak istediğin bir şey var mı?” dedim.

Dilini ağzının içinde dolaştırarak bunu düşündü. Sonra,
“Buna değer mi?” diye sordu.

“Ne neye değer mi?”

Ellerini evi, içindeki her şeyi gösterir gibi salladı. “O gazete kupürünü neredeyse kapının altından atmıyordum. Unutmak geçti aklımdan. Annemin yaptığı şeyi unutmaktan söz etmiyorum. Bilmek isteyeceğinden emin değildim. Kendimi, senin yerinde olsam hayatımın o şekilde altüst edilmesini isteyip istemeyeceğimi düşünmeye çalıştım.”

Birbirimize baktık ve ilkin ne diyeceğimi bilemedim.

“İster miydin?”

Stella usulca mırıldandı. “Bunun cevabını bildiğimi sanmıyorum.”

“Ama sen kendi hayatını benim için altüst ettin. Hamile olmana rağmen annenin evinden çıkıp gittin.”

Stella başını biraz öne eğdi ve bakışlarını kaçırdı. Bu konuyu geçiştirmesinden ötürü onu suçlayamazdım.

“Adını düşündün mü hiç?” diye sordu.

“Nasıl yani?”

“Makaledeki kızsan adın Jane olurdu.”

Haklıydı ve sanırım apaçık ortada olan bir noktaya değinmişti. Konun yasal düzenlemelerle ilgili yanını bilmiyordum. Pasaport, ehliyet çıkarırken kullandığım bir doğum belgem vardı. Ama o şeyin nereden geldiğini bilmiyordum. Bunun ebeveynleri-

min başka bir sahtekârlığını mı işaret ettiğini de. Annemle konuşurken sormayı akıl edemediğim bir şeydi bu.

Ama Jane'in bir doğum belgesi olmalıydı.

"Kendimi bir Jane gibi hissetmiyorum," dedim.

"Jane olmanın insana neler hissettireceğini nereden biliyorsun ki?" Usulca güldü. "Belki kendini Hope gibi hissetmek aslında Jane gibi hissetmektir."

O anda üzerinde kafa yorulmayacak kadar derin bir düşünce gelmişti bu bana ve ayrıca karşı karşıya olduğum meselelerin en büyüğü de değildi. Her şeyi şimdilik geçiştiriyordum ama annemin benim için ne ifade ettiği gerçeğiyle er veya geç yüzleşmek zorunda kalacaktım.

Stella bunu hissetmiş olacak ki konuyu kapattı. Ama kader idareyi bir kez ele geçirmişti. Kısa bir sessizliğin ardından kapının zili tüm evde yankılandı. Stella bana, ben de evin ön tarafına baktım.

Nasıl olduğunu açıklayamam ama gelenin kim olduğunu biliyordum. Kalkıp oturma odasını kat ederek hole geçtim. Kapı ikinci kez çalınmadan önce orada bir an duraladım.

Kapıyı açıp bir adım gerilerken, "Selam," dedim.

Ve sonra dünya yine değişti.

PENNY KAPININ EŞİNDE bana bakıyordu. “Selam,” dedi.

Hayatımda ilk kez annem haricinde “annem” diye anabileceğimi düşündüğüm biriyle karşı karşıyaydım.

Penny başını evin içine doğru sallayarak, “Girebilir miyim?” dedi ve yerimden kıpırdamadığımı fark ettim. “Seni görmek istedim,” diye ekledi. “Pazar gününden beri neredeyse aralıksız olarak seni düşünüyorum.”

Birbirimizi görüşümüzün üzerinden üç gün geçtiğine inanmak zordu. Ama olayların diziliminde inanılması hiç de kolay olmayan bir sürü şey vardı.

Gerileyip Penny’yi içeriye aldım ve talep etmememe rağmen hemen ayakkabılarını çıkardı. O arada Stella da oturma odasından geldi ve Penny başını kaldırıp varlığını fark edene dek kenarda durdu.

Birkaç saniyelik bir ne diyeceğini bilemem hali yaşandı, sonra herkesi tanıyan tek kişi olduğumu idrak ettim. Stella, Penny'nin adını biliyor olabilirdi ama ben, tam bir ifşaatta bulunmaya hazır olduğumu sanmıyordum.

Başımı Stella'ya doğru sallayarak "Bir arkadaşım," dedim.

Penny onu başıyla selamladı ama dikkati tamamen benim üzerimdeydi ve kendini tanıtmadı.

Stella'ya döndüm. "Bize birkaç dakika müsaade edebilir misin?"

Sinyali hemen almayınca merdiveni işaret ettim ve tereddütlü bir tavırla o yana hareketlendi, bir an duraladı ama sonra basamakları tırmanmaya başladı. Üst kat sahanlığında köşeyi dönüp misafir yatak odasının olduğu yerde gözden kaybolmadan önce çok kısa bir duralama daha oldu.

Penny holde etrafına bakındı, sonra mutfağa göz attı. "Kendine hoş bir hayat kurmuşsun," dedi.

Onun fotoğrafların ve anıların sıralandığı holünü hatırladım. Benim holümde de oradaki gibi fotoğraflar olduğunun her nasılsa ancak farkına varmıştım.

"Hoş bir ev. Hoş bir araba."

"Hoş" kelimesinin bu şekilde tekrarlanarak kullanılması karşısında yüzümü ekşitmemeyi başardım. Bunu bir övgü olarak söylediğini biliyordum ama Penny tüm o şeylere sahip olmak için neler yaşamam gerektiğini bilmiyordu. "Hoş" kelimesi birçok durumda hafiften belirsizlik ifade eder. "İyi", "harika", "güzel" ya da "zevкли" değil, sadece "hoş". Kabul edilebilir. Asgari düzeyde.

Penny yaklaşıp fotoğraflara baktı. "Şuradaki eşin mi?" diye sordu.

Tüm yaşananlara rağmen gülmek mümkün değildi. "O benim arkadaşım Stephen," dedim. "Kesinlikle evli falan değiliz. Birkaç yıl önce Birleşik Devletler'e gitmiştik."

Resimde Stephen'la birlikte ünlü "Muhteşem Las Vegas'a Hoş Geldiniz" tabelasının altında duruyorduk. Resimde görül-meyense, fotoğrafı çektmek için 40 derece sıcakta yirmi dakika kuyrukta bekleyişimizdi.

Penny'nin bakışları merdivene kaydı. "Haa, o senin... Acaba..."

"Hayır," dedim.

İkimizin de ne yapacağını bilemediği garip bir an daha yaşandı, sonra Penny'yi mutfağa yönelttim. Kupürü neden yaptığını bil-meden, sırf görmesini istemediğim için çabucak bankonun üstün-den aldım. Bir çekmeceye atıp su ısıtıcısına uzandım. Son birkaç günkü tüm önemli konuşmalar çay eşliğinde yapılmış gibi geli-yordu bana. Bu da en azından Britanyalı olduğumu kanıtlıyordu.

Penny çayını üç şekerli isteyince bunun irsiyetle geçen bir şey olmadığı anlaşıldı. Ben çayları hazırlarken o da önce mutfağa göz gezdirdi, sonra arka pencereye gidip bahçeye baktı.

"Hoş bir ev," dedi bir kez daha. "Seninle çok gurur duydum."

Bunu iyi niyetle söylediğini biliyordum ama yine de sinmeme neden olmuştu. Birbirimize yabancıydık ve aynı kanı paylaşıyor olsak –ve hatta öyle bir durum gerçekten varsa– bile bunu aşma-nın kolay bir yolu yoktu. Orada olmasını istediğimden de emin değildim ama kararı bana bırakmamıştı. Sanırım kızı olduğuma kesin şekilde inanmıştı ve hepsi o kadardı.

Penny genellikle benim oturduğum tabureye yerleşti ve bunu ona belirtme dürtüsüyle mücadele etmem gerekti. Her şey yanlış geliyordu bana.

"Konuşacak, birbirimize anlatacak çok şeyimiz var," dedi ne-şeyle. "Hakkında her şeyi öğrenmek istiyorum."

"Ben... Şey..."

“Brownie ya da Girl Guides sevip sevmediğini merak ediyorum mesela. Veya kızları hâlâ izci yapıp yapmadıklarını. Ben onlu yaşlarımdayken Brownie yapar ve daima kızımın da o şeyleri seveceğini düşünürdüm.”

Aklımdan geçen konuşma bu değildi. Nikki'nin sattığı iki bebekle ilgili anlattıklarını aktarabilirdim ona. Nikki'nin sevgilisini ve ebeveynlerini de. Ama tüm bunları yanlış değerlendiriyor da olabilirdim. Ayrıca ilk şok dağıldığına göre belki hiçbiri onun için önemli değildi ve tek istediği hiç sahip olamadığı kızıyla konuşmaktı.

Karşılıklı öyle bir yabancılık hissetmesek bunda sorun yoktu.

“Brownie'den, Guides'dan hiç hoşlanmadım ve izci de değildim,” dedim. Onu o şekilde susturduğum için kendimi kötü hissediyordum; hayal kırıklığına uğramış gibi anında dudağını ısırılmıştı.

“Kyle aradı beni,” dedim.

Birkaç saniye gözlerini kırpıştırarak baktı bana. “Bizin Kyle mı?”

“Evet. Ona numaramı vermemiştim.”

Sessiz bir bakışma daha. Sonra, “Ben de vermedim,” dedi. “Sanırım...” Devamını getirmeyip başını çevirdi. “Parayla ilgili bir şeyler söyledi. İnternette arama yapmış. O ve babası sanırım benim için kaygılanıyor. Sana söyledikleri o şeyler...”

Doğrudan özür dilememişti ama sesinde bunun tınısı vardı. Kocasından söz ederken bakışları adam orada olabilmemiş gibi ön kapıya kaymıştı.

“Durumunun kritik olduğuna dair bir gazete yazısı vardı,” dedi. “Bir çarpışmayla ilgili bazı şeyler... Ve sonra Kyle bana ödemeye ilgili haberi gösterdi...” Sustu, sonra ellerimi o kadar hızlı bir hareketle kavradı ki, istesem bile geri çekilmeye fırsat bulamadım.

“Gelmemin sebebi bu değil. Bir Şeylerin peşinde değilim.”

Adım Sarah Jones falan değil, yani Google’a yazıldığında binlerce sonuç çıkmaz. Ama insanlar internette arama yaparlarsa beni bulur ve sonra daha da kötüsü olur ve *hakkımda* bilgi edirirler. Beni araştırdıklarını daima anlarım. Gözlerinde neyin olduğunu bildiklerini ifade eden bir bakış vardır. Ünlü biri değilim ama tanınmış bir aktörün sokakta yürümesinin, insanların ona düşündükleri kişi olup olmadığını merak ederek bakmasının neler hissettirdiğini tahmin edebilirim. Bazıları beni tanıyınca dürüst davranır ve akıllarındaki soruları sorar. Başka kimleriyse gözlerini dikip bakar ve yanındaki kişiye bir Şeyler mırıldanır.

Beni ziyarete geliş nedeninin peşime düşmek olmadığını söylediğinde Penny’ye inanmamı sağlayan işte bu deneyim olmuştu.

“Bir teslimat kamyoneti çarptı bana,” dedim. “Bir süpermarkete aitti, her tarafı şirketin logolarıyla falan kaplıydı. Yeşil ışıktaki karşıdan karşıya geçiyordum ve sanırım sürücü bir şekilde devreleri kapatmıştı. Neden durmadığını hiç açıklayamadı. Kamera her şeyi kaydetmişti.”

Ayağımı kaldırdım ve pantolonumun paçasını protezin tamamını ortaya çıkacak şekilde yukarıya çektim. Penny’nin gözlerinin çizgi romanlardaki gibi yuvalarından fırlayacak kadar irileşmesini izledim. Bacağım dizimin biraz altında sona eriyor, o noktadan sonra protez başlıyordu. Bacağımdan kalan kısmın oturduğu yuvayla çorabın içinde olduğu için göremediği plastik ayak arasında metal bir çubuk vardı.

İnsanların üzerinde genellikle şok etkisi yapardı bu, çünkü hep pantolon giydiğim için normal birinden neredeyse hiç farklı görünmezdim.

Penny muhtemelen konuşamadığı için bir şey demedi.

“Uzun süre fizik tedavi gördüm. Yürümeyi yeniden öğrenmem gerekti. Dengemi sağlamayı. Ve daha birçok şeyi.”

Bakışlarını bacağımdan çekip tekrar yüzüme yöneltti. “Ama evime kadar birlikte yürüdük. İçeriye girince ayakkabılarını çıkarın. Merdivenden üst kata çıktık. Sonra aşağıya indik...”

Bunları yapabilmem karşısında hayrete düşmüştü ki, bacağımın kesilmiş olduğunu ilk kez öğrenenlerde görmeye alıştığım bir tepkiydi bu. Zamanında insanların “normal” olamayacağını düşünmesi, o kelimenin kendisine duyduğum nefret kadar rahatsız ederdi beni ama sanırım artık bunu aşmıştım.

“Durumu gayet iyi idare edebiliyorum,” dedim. “Hâlâ düzenli olarak fizik terapiye gidiyorum ama yakında artık buna da ihtiyacım kalmayacak. Hatta biraz koşabiliyorum bile.”

Penny uzanıp elini bacağımın protezle birleştiği yerin üzerinde tuttu. Başımı onaylayarak sallayınca usulca dokunup elini çekti.

“Süpermarketin sigorta şirketi bir milyon pounddan biraz fazla tazminat ödedi bana,” dedim. “Ayrıca masrafları da karşıladılar. Mahkemeye gitmeden anlaştık ve meblağ ifşa edilmedi ama birileri bunun “yedi rakamlı” olduğunu basına fısıldamış.”

“Va-aay!”

Bu ünlemi paranın miktarı karşısında mı yok yaşananlar için mi koyuverdiğini anlayamadım.

“Yürüyemeyeceğimi düşündükleri zamanlar oldu. Avukatım dava açarsak daha fazlasını alacağımızı söylüyordu ama bunu yapmak istemedim. Bir tür piyango falan kazanmış gibi olmak istemiyordum. O para bazı şeyleri bir daha hiç yapamayacağım için verildi bana.”

Penny irileşmiş gözlerle bakmaya devam ederken pantolonumun paçasını indirdim.

“Buraya para meselesini öğrendiğim için gelmediğime yemin ederim,” dedi. “Seni Pazar gününden beri haber alamadığım için görmek istedim.”

“Nerede oturduğumu nasıl öğrendin?”

“Seçmen kütüğünde kayıtlısın ve buna online erişim var. İletişime geçmek istedim... Ama kötü niyetle yapmadım.”

“Bana inanıyorsun, değil mi?” falan gibi bir şeyler eklemek istediğini ama kendisini tuttuğunu hissettim. Zaten inanıyordum ona.

Bacağıma birkaç saniye daha baktı, sonra başını kaldırdı. Durup dururken, “Hepsi *o kadının* kabahati,” dedi.

“Kimin?”

“Seni çalan *cadının*. Seni büyüten kadının. Çalınmasan bacağını da kaybetmezdin.”

Onu susturmak için elimi kaldırdım. Penny bir saniyede O’dan 100’e çıkmıştı ve alttaki kül bağlamaya yüz tutmuş köz, baş edemeyeceğim öfke yüzeye yükseliyordu.

Penny bunu anladı ve daha fazla öfkelenmeden kendine hâkim oldu.

Olabildiğince sakın bir sesle, “Şimdi değil,” dedim. Elimini usulca bacağıma vurdum. “Bununla sorunum yok. Ben seçmedim ama böyleyim artık. Paranın bir kısmını çocuklara sanat eğitimi veren bir kulüp kurmak için harcadım ve bunu başka şekilde yapmama imkân yoktu.”

Penny cevap vermedi ama bunun nedeninin hissettiği öfkenin sessizce, için için kaynamaya devam etmesi olduğundan şüpheleniyordum.

“Jane senden alındıktan sonra durumla nasıl başa çıktın?” diye sordum.

Söylediğimi anlaması birkaç saniye gerektirdi. Cevap vermesi de birkaç saniye aldı. “Başa çıkamadım. Uzun süre. Yaşamamı gerektirecek bir şey kalmadığı hissine kapıldığım zamanlar oldu ama sonra beni anlayan birinden destek gördüm. Sonunda durumdan tamamen sıyrılmama yardım eden sanırım Chris oldu.”

Sesi garipti ama kulağıma kötü gelse de gerçeği tüm çıplaklığıyla öğrenmek istediğimden emin değildim. Bunu kaldırabileceğimi sanmıyordum.

Ona Chris’i sormak istiyor, o gün holde konuşurken onun üzerinde kurduğunu hissettiğim gücü zihnimden atamıyordum. Adamın Penny’nin orada olduğunu bilmediğinden neredeyse emindim.

Daha ötesini sorma şansım olmadı, çünkü kapı çalıyordu. Genellikle Stephen’ın oturduğu tabureden bakınca holü ve kapının buzlu camını görebiliyordum.

Orada duranın kim olduğunu anlamıştım ve o şartlar altında gelebilecek en kötü kişiydi. Tedirginlik içeren bir durumu hepten düşmanlığa dönüştürebilecek kişi.

Zil ikinci kez çaldığında da yerimden kıpırdamadım.

Penny muhtemelen bir sebepten ötürü zili duymadığımı düşünerek yüzüme bakıyordu. Kapının öte tarafındaki kişinin çekip gideceğini umdum ama kilide bir anahtar sokuldu ve kapının kolu dönmeye başladı.

ANNEM İÇERİYE daldı ve kapıyı arkasından kapattı. Anlayamadığım bir şeyler mırıldandıktan sonra başını kaldırıp mutfak taburesinden kendisine baktığımı gördü. Sessiz bir “Aaa!” gönderirken çantasını karıştırdı.

“Arabanı gördüm ama kapıyı açan olmadı,” dedi. “İyi olduğunu anlamak için... Ve bir de geçen gün olanlardan sonra...”

Cümlesini tamamlamadı, çünkü Penny ayağa kalkıp biraz yana kaymıştı ve iki kadın şimdi bir kovboy filmindeki düello sahnesini çağrıştırır şekilde karşı karşıyaydı. Aralarında çamurlu bir yol, bellerinde çekilmeye hazır tabancalar olabilirdi ama hölümün iki ucunda duruyorlardı. Kimsenin bir şey söylemesine gerek kalmadan ikisi de diğerinin kim olduğunu anlamıştı.

İlk konuşan Penny oldu. “Kızımı çalan kadınsın sen.”

Çabucak kalkıp Penny’nin etrafından dolaştım ve ikisinin arasına girdim.

“Hayır,” dedi annem.

“*Kızımı* arabanın arkasında bırakmıştım ve şimdi, otuz yıl sonra onu senin *kızın* olarak buluyorum.”

Parmak uçlarında yükselerek ve kollarını havada savurarak bağırıyordu, annem de başını iki yana sallıyordu.

“Öyle değil...”

Durum yeterince kötü değilmiş gibi Stella da merdivenin tepesinde beliriverdi. Basamakları yarıya kadar inip durdu ve aşağıdaki sahneye baktı.

Hayatımdaki tüm unsurlar bir noktada o şekilde kesişince donup kalmıştım.

Annem önce Stella’ya, sonra bana baktı; anlaşıldığı kadarıyla yeni katılımcının kimliğinden emin olamamıştı. Bana odaklandı. “Seni çalmadığımı biliyorsun. Biliyor olmalısın.”

“Anne...”

Bu kelime ağızımdan çıkar çıkmaz Penny’nin arkamda dimdik olduğunu hissettim. Bakmak için dönerken onu soluğunu ensemden hissedecek kadar yakınımda bulmayı bekliyordum ama yerinden kıpırdamamıştı.

Annem henüz sözünü bitirmemişti. “Eğer çalındıysan da benim bundan haberim yoktu.”

Ben bir şey söyleyemeden Penny, “Ne demek *eğer*?” diye atıldı.

Ne yapacağımı bilemez halde bir ona bir diğerine dönüyordum. Annem kendisine inandığıma dair bir onaylama bekliyordu benden ama istesem de bunu yapamazdım. Kelimeler boğazıma takılıp kalmıştı.

“Bence gitmen gerek,” dedim sonunda. “Bunu başka zaman konuşuruz. Ama bugün ve şu anda olmaz.”

Annem omuzlarını düşürdü, dizleri bükülünce uzanıp ayakta kalmak için kapının kolunu tuttu. "Hope..."

Penny yine benden önce davrandı. “Onun adı Jane!”

Onları susturmak için ellerimi kaldırdım ve susup beni şaşırttılar.

“Gider misin lütfen?” Bunu anneme hitaben söylemiştim ama benliğimin büyük kısmı onu hâlâ anne kabul ettiğimden emin değildi.

Annem kendini topladı, sırtını dikleştirerek normal duruşuna döndü. Gözlerimin önünde yaşlanmıştı sanki. Kırılğanlaşmıştı. Bedenim kendiyile mücadele ediyordu. Hem onu teselli etmek istiyordum hem de gitmesini.

Penny'yi yok sayarak tekrar benimle konuşmaya başladı. “Ben hâlâ seni büyüten kişiyim. *Bilmiyordum*. Anlat ona.”

Penny'nin bir şeyler söylemeye hazırlandığını hissettim ve hemen dönüp bunu engelledim. "Beni o çalmadı," dedim.

“Ama öyle olduğunu biliyordu. Biliyordu ve buna rağmen seni büyüttü.”

Tekrar anneme döndüm ve bunun doğru olmadığına inanmamı çaresizce istediğini yüzünden okudum.

Gerçek şu ki bilmiyordum. Birisi yalan söylüyordu. Bunu yapan Nikki de olabilirdi, beni çocuğu yerine koyarak büyüten kadın da. Birini neredeyse hiç tanıımıyordum, diğeri tanıdığımı *düşündüğüm* ama bana hayat boyu yalan söyleyen kişiydi.

Önce anneme, sonra tekrar kapıya baktım. “Gider misin lütfen?”

"Ama..."

“Seni şu anda görebileceğimi sanmıyorum.”

Onu sonunda kıran bu oldu. Annemin yüzü düşmedi, dışa herhangi duygu yansıtmadı. Ama gözlerinde bir şey vardı. Ruhundan yükselip gelen bir üzüntüyü andırıyordu o şey. Parmakları kapının kolunu daha sıkı kavradı, el eklemleri beyazlaştı, sonra kapıyı kendine doğru çekip dışarıya adım attı.

“O hiçbir zaman senin olmadı!”

Penny'nin sözleri holde patlamıştı. Ona susmasını söylemek istedim ama artık çok geçti. Annem saniyenin kesri kadar kısa bir süre duraladı, sonra eşiği geçti. Başka tek kelime etmeden kapıyı arkasından çekti ve buzlu camdaki silueti sonunda nokta hakini alana dek küçüldü. Hemen ardından da bir motor sesi duyuldu. Gitmişti.

Peşinden gitmem gerekip gerekmediğini düşünerek kapıya bakıyor ama bunu yapmayacağımı biliyordum. Gözlerimi, tekrar açtığımda her şeyin yok olacağını umarak yumdum.

Açtığımda her şey olduğu halindeydi.

“Üzgünüm...”

Penny arkamda yumuşak bir sesle söylemişti bunu ve ses tonu içtenmiş gibi olmasına rağmen üzgün olmadığını biliyordum.

“Belki benim de gitmem gerekiyor...”

Sanırım gitmesine gerek olmadığını söylememi bekliyordu ama bunu yapamadım.

Anlık bir sessizliğin ardından Penny etrafımdan dolaşip kapıya gitti ve ayakkabılarını giymeye koyuldu.

“Aslında belki hiç gelmemeliydim,” dedi.

“Seni görmekle ilgili bir sıkıntım yok ama tüm bunlar... Çok fazla geldi.”

Cevap vermeyip ayakkabısının diğer tekini giymeye odaklandı. Bunu bitirince doğrularak bir metre kadar uzağımda durdu;

ikimiz de kucaklaşmak ya da o tür bir şey için ilk hareketi yapmadık.

“İletişim halinde kalabilir miyiz?” diye sordu. “İstemezsen her gün konuşmayız ama... Bilmiyorum. İyi olduğun haberini almak isterim.”

“Öyle yaparız.”

Penny telefonunu bir an kaldırdı, sonra vazgeçti. “Böyle bir şey yaşanmasını istemedim. Bunu düşünerek gelmemiştim buraya. Ama benim için zor bir durumdu.”

“Biliyorum.”

“Başka bir gün belki tekrar deneriz.”

“Belki.”

Kapının eşiğinde tıpkı annemin birkaç dakika önce yaptığı gibi duraladı. Söylenecek çok şey vardı ama hiçbirini yakın zamanda ağızdan çıkacak gibi görünmüyordu.

Penny tekrar özür diledi ve çıktı. Onun silüetinin gözden kayboluşunu da izledim, sonra dışarıdan bir motor sesi daha geldi.

Stella tüm bunları merdivenin ortasında oturduğu basamaktan izliyordu. Yüzünde cılız bir gülümsemeyle baktı bana. “İyi misin?”

“Herkes bana yalan söylüyormuş gibi bir hisse kapılıyorum. Annem çalındığımı bilmediğini, senin annense bildiğini öne sürüyor.”

Stella başını sallayarak doğruladı. “Benimki yalan söyleyebilen biridir.”

“Ama yalanlarının kaçını otuz yıl sürdürebildi?”

GÜNLERDEN ÇARŞAMBA olması bir nebze rahatlatıcıydı. Yaratıcılar Kulübü keyifli bir uğraş olmanın ötesine geçmişti ama hâlâ işimdi ve içe doğru patlama yapan hayatımın geri kalanıyla bağlantılı olmayan tek şeydi.

Ortamı düzenlemek için halkevine erken gittim ve birkaç dakika sonra annemi, Penny'yi ya da Nikki'yi düşünmediğimi fark ettim.

Ve sonraki on beş dakikada çocukları karşılamaya hazır hale gelmiştim ki kapı açıldı. Yüzünde rahat bir gülümseme olan Stephen uzun adımlarla içeriye girdi. Yaşadığımız tartışmadan beri konuşmamıştık ve o gün gelip gelmeyeceğini merak ediyordum.

Öylesine uydurulmuş aptalca bir kelime her şeyin yolunda olduğunu anlamama yetti.

“Tralom!” diye bağırdı ve bu söz boş salonda yankılandı.

Onun düğün, benim doğum günümde ve güneşli Bahamalar'da ellimizde kokteyllerle otururken piyango kazandığımızı haber vermişçesine heyecanlandım.

“Dalga geçiyorsun!” dedim.

Stephen telefonunu çıkardı, bana uzatmadan önce ekranda bir şeylere dokundu. Fotoğrafta kot pantolon, kot kumaşından yapılmış gömlek ve kot ceketle alışveriş arabası iten bir kadın vardı.

“Bunun olduğuna inanamıyorum,” dedim.

Tralom, Birleşik Devletler'de çıktığımız tur sırasında başlattığımız aptalca bir oyundu. İkimizden biri üstünde kot kumaşından yapılmış iki parça giysi olan birini görürse diğerinden önce, “KK!” diye bağıracaktı. İki kot kumaşı bir puan demekti ama rastlanması güç bir “KKK” on puana denk geliyordu.

İkimiz de yıllardır skor tutmamıştık ve İngiltere'de tam Tranom'a rastlamak çok daha zor olduğundan oyun tamamlanmamıştı.

Stephen, “Yemeğe çıkmak falan değerinde bu,” dedi. “Tesco'nun reyonlarında mutlulukla yürüyordum ki... Bam! Kutsal Kâse tam önümdeydi. Instagram kuşağının efsanevi Loch Ness Canavarı. TikTok tayfasının Koca Ayak'ı.”

“Bu dünya klasmanında bir Tralom,” diye cevap verdim.

Stephen telefonu alıp kolunu omuzuma attı. Beni yüzümü göğsüne yapıştıracak şekilde kendine çekip hafifçe eğilerek kulağıma, “Dün için özür dilerim,” diye fısıldadı. “Sabah saatleri sıkıntılı geçmişti ve...”

“Özür dilemene gerek yok. Bunu asıl ben yapmalıyım.”

Bir adım uzaklaşınca yüzündeki berenin iyice solup teninin rengine yaklaştığını gördüm. Olayın yaşandığını bilmesem fark etmeyebilirdim.

“Polisten bir şey çıktı mı?” diye sordum.

“Ne gibi bir şey?”

“Bunu yapanları bulmuş olabilirler mesela.”

Başını iki yana salladı. “Onlardan bir daha haber alacağımızı hiç sanmıyorum. Şu bildiğin vakalardan biri olarak kalacak. Suç istatistiklerinden biriyim artık.”

Yanlış düşündüğünü söylemek istiyordum ama öyle olduğundan emin değilim. Süpermarket kamyoneti çarptığında polisin tutumu çok iyiydi ama bu olayda koşullar farklıydı.

“Sanırım ben de unutmak istiyorum o şeyi,” diye ekledi Stephen. “Bildiğin olaylardan biri daha işte. En fazla bir güvenlik dersi. Senden ve annenden ne haber? Ya da *annelerinden*.”

Sırıttım. Bunun içten bir sırıtış olduğunu hissetmek güzeldi. Yine dost olduğumuzu bilmek harikaydı. “Sanırım ben de o şeyi unutmak istiyorum.”

Aynı şekilde gülümsedi ve dünyanın önemli bir kısmı tekrar yerli yerine oturdu.

“Bir anneyi unutmak zordur ama...”

“Karşılaştılar.”

Stephen’in gözleri irileşti ve evde olup bitenleri kısaca anlatınca bunu “holdeki arbede” adını bahsederek kutsadı. Başka biri bu konuyla dalga geçse bunu iyi karşılamazdım ama ona serbestti.

“Şimdi ne yapacaksın?” diye sordu Stephen.

“Hiç bilmiyorum. Hayat devam ediyor ve kim olduğum gerçeği değişmiyor.”

“Yani gıcığın teki olarak kalacaksın, öyle mi?”

Ben bir dirsek attım, o bir kahkaha.

Kapı açılınca dikkatimiz o tarafa yöneldi. Konuk olarak ayarladığım şair gelmişti ve tanışma faslından sonra çocukları içeriye aldık.

Yeni başlayanlar sadece hafta sonları gelme eğilimindeydi ve o geceki grup neyle uğraşmak, ne yapmak istediğini bilenlerden oluşuyordu. Bir süre şairi izledim. Uçmayı öğrenmek isteyen bir tavşanla ilgili komik bir şiir okudu, dakikalar içinde çocukların ilgisini başka yere kaymayacak şekilde üzerinde toplamayı başardı. Okumayı bitirince onlardan şiirin son bölümünü kendi başlarına yazmalarını istedi.

Oliver gelmemişti ve hatırladığım kadarıyla bu, kaçırdığı ilk dersti. Resim bölümü hâlâ kalabalıktı ama onaylamamı ve teşvik etmemi bekleyerek yüzüme bakan bir Oliver olmadan sanki her zamanki gibi değildi.

Saatler tüm kulüp seanslarına benzer şekilde akıp gitti. Bitirirken salonun başka etkinliklere ayrıldığı hafta sonlarından biri olduğu için Cumartesi günü toplanmayacağımızı hatırlattım. Bu, yılda birkaç kez, özellikle de kasaba konseyi projelerinden biri için daha geniş toplantı mekânına ihtiyaç duyduğunda olurdu.

Herkes gidince Stephen’la birlikte etrafı toplamaya koyulduk. Bir ara alçak sesle, “Oliver gelmedi, değil mi?” dedi.

“Annesiyle bir ağız dalaşı yaşadık. Evime geldi ve bağırmaya başladı.”

“Oliver’a verdiğin hediyeler yüzünden mi?”

“*Emaneten* verdiğim şeyler. Ama evet, sebep oydu. Bana kendi işime bakmamı söyledi.”

Yüzünde bilgiççe bir “sana söylemiştim” ifadesi belirdi ama bunu yüksek sesle dile getirmedi. “Görünüşe bakılırsa şu sıra bir sürü dost ediniyorsun.” Parmağıyla kolumdaki çiziyi işaret etti. “Bu nasıl oldu?”

“Aki’nin yeni kız arkadaşı. Benzin istasyonunda karşılaştık. Sana anlatmadım galiba ama geçen gün birisi anahtarla arabamı

boydan boya çizmiş ve kıza bunu sordum. İnkâr etti, sonunda tırnağıyla koluma bunu yaptı.” Duraladım. “Bence kazara oldu.”

Stephen şaşırmıştı. “Birisi arabayı çizdi, öyle mi? Bu ara şansın da pek yaver gitmiyor anlaşılır.”

“Gerçekten bu kadar itici miyim?”

Sırıttı. “Bunu söyleyen ben olmak istemezdim.”

Toparlanmayı tamamladık ve masaları salonun dibine taşıdık. Bu rutine alışmıştık artık. Hafta sonları temizlikçiler geliyor ama çarşamba geceleri her şeyi bizim yapmamız gerekiyordu.

Tam işimizi bitirmiştik ki bir şeyler değişir gibi oldu. Stephen kendine has olmayan bir yürüyüşle ayaklarını sürüyerek kapıya yöneldi. Oraya ulaştığımızda alarmı kurmak için uzanırken, “Birkaç dakikan var mı?” diye sordu.

“Elbette var.”

Başını kapıya doğru salladı ve alarmı kurup kilitledim. Aşağıya inip binanın önündeki basamakların başına geldiğimizde yan yana durduk. Dışarıda ayaz vardı ve ısınmak ister gibi birbirimize sokulmuştuk.

“Bacağına olanlardan sonra buna yol açan sürücüyle hiç karışlaştın mı?” diye sordu.

Durup dururken ortaya atılmış bir soruydu bu. Stephen’la kazadan sonra arkadaş olmuştuk ve bir sürü şeyden söz etmemize rağmen bu konu hiç açılmamıştı.

İleri geri hafif hafif salınırken iki parmağıyla şakaklarını ovdu.

“Neden sorun bunu?”

“Öfkenle nasıl başa çıktığını bilmiyorum,” dedi. Eliyle hâlâ biraz mor olan gözünü işaret etti, sonra yumruklarını sıktı. “Berelere katlanabilirim ama öfke... Hayatımda hiç kendimi böyle hissetmedim. Bazen içimden bir şeylere vurmak geliyor.”

Yumruk halindeki ellerine baktım. Kenetlenmiş dişlerinin arasından konuşuyordu ve onu o halde hiç görmemiştim. Şiddet yansıtan tavra bürünmek bir yana, öfkesini bile nadiren dışa vururdu.

“Minibüsün sürücüsü araç kullanmaktan men edildi,” dedim. “Mahkemeye bile gitmeme gerek kalmadı, çünkü kapalı devre kayıt yapan bir sistemleri vardı. Doktor raporları çıkarıldı, ayrıca adam suçunu kabul etti. Her şey gayet açıktı ama sigorta şirketi tazminat konusunda direndi. Bir ara olay mahkemeye kalacak gibi bir görüntü çıktı ortaya. Onunla yüzleşeceğimi sandım ama duruşmadan bir hafta önce anlaşmaya varıldı. Bir hafta sonra da avukatımdan bir not geldi. Sürücü kendi avukatı vasıtasıyla onunla temasa geçmiş ve benimle bir araya gelmek istediğini iletmiş. Şahsen özür dilemek istiyor ama reddedersem bunu anlayışla karşılayacağını söylüyordu.”

“Ne cevap verdin?”

“Bütün hafta sonu bunu düşündüm. Reddedecektim, çünkü bunda bir yarar göremiyordum. Bacağımı kaybetmiştim ve dünyanın artık nasıl olacağını hayal bile edemiyordum. Bacağıma tam uymayan bir geçici protez takıyor, o şeyle yürüyemiyordum. Doğru dürüst ayakta bile duramıyordum. Fizyoterapi faslı bundan sonraydı. Annem ve babamla yaşıyor, oturma odasında uyuyor, televizyon seyredip kendime acımdan başka şey yapmıyordum. Benliğimin bir parçası sırf hayatımı nasıl mahvettiğini yüzüne söylemek için sürücüyle buluşmak istiyordu. Yani ben de öfkeliydim.”

Göğsüm daralmıştı. Bunu yüksek sesle ifade etmek bir yana, düşünmeyi bile uzun zaman olmuştu.

“Öfke konusunda ne yaptın?”

“Babam yardım etti.”

Gözlerimi yumup güzel havalarda benimle bahçede oturuşunu düşündüm. Bulutsuz göğün maviliğini, havadaki yaz kokusunu. Güneşin kollarımda ve yüzümdeki sıcaklığını.

“Ne yaptı baban?” diye sordu Stephen.

“O gıcırtılı, eski tekerlekli sandalyeye mahkûmdum. Sefil haldeydim ve babam bir portatif sandalyeyi her yere taşıyıp yanımda oturuyordu. Bir gün benim yaşlarımdayken çalıştığı şantiyeye ilgili hikâyeyi anlattı. Forklift kullanan adam hastaymış ve şantiyede bunun eğitimini almış başka kimse yokmuş. Patronu babama hiç anlamadığı o işi yapmasını söylemiş. Sigortalı değilmiş ve ne yapacağını bilemiyormuş ama işe ihtiyacı olduğu için söyleneni yapmış. Tipik tavrıyla diğerlerine hava atmak da istiyordu ama sonunda forklifti ileri yerine geri vitesle hareket ettirmiş.”

Soluk almak için duraladım ve gözlerimi açınca Stephen’ın bakışlarını yüzüme sabitlemiş, beni dikkatle dinlediğini gördüm. Babamın bir şeyleri şakaya vurmanın sadece birkaç kelime uzatmış hissi veren sesini zihnimde duyabiliyordum.

“Babam geri geri giderken yerleri süpüren bir adama çarpmış. Üstünden geçtiği adamın iki bacağı da kırılmış. Patron olayı kapatmak için elinden geleni yapmış. Tazminat ödenince adam olayı mahkemeye, basına falan aksettirmemiş. Her neyse. Babam bunu kazaların olabileceğini vurgulamak için anlatmıştı bana. Çiğnediği adamla sonra arkadaş olmuş. Birlikte maçlara gidiyorlardı.”

Stephen söylediklerimi içselleştirmek için birkaç saniye sessiz kaldı. Cadde durağan, ay beyaz ve parlaktı. Binaların arasından bir esinti geçince onun omuzuna iyice sokuldum.

“Sonunda sürücüyle buluştun mu?” diye sordu.

“Tek bir kez. Ana yoldaki göbekli kavşağın kenarında bir kafede. LittleChef falandı galiba adı. Oraya önce babamla ben gittik ve bir masaya oturduk. Yüzüm kapıya dönük halde bekliyordum ve içeriye girdiğini gördüğüm anda onu affettiğimi anladım. Kırık bir kabuktan ibaretti. Yüzü solgundu ve giysileri o şey olduğundan beri bir şey yememiş gibi üstünden sarkıyordu. Başında saçlarını avuç avuç yolduğu hissi veren kellikler vardı. Karşıma oturdu ve on dakika boyunca ne kadar üzgün olduğunu, mümkün olsa bunu geriye döndürmeyi ne kadar istediğini anlattı. Kendi bacağını kaybetmeyi o duruma tercih edeceğini söyledi. Dinledim, sonra onu affettiğimi söyledim. Beş dakika falan aralıksız ağlamış olmalı. Babam kolunu omuzuna dolayarak son verdi buna.”

Hepsi bir yana, babamın anısının taşıyıp getirdiği yaşları engellemek için gözlerimi kırıştırdım. Sonra onu hâlâ *babam* olarak düşündüğümün farkına vardım. Onu başka şekilde düşüneceğimi hiç sanmıyordum.

“Bunları hiç bilmiyordum,” dedi Stephen.

Önce cevap veremedim ama sonunda kelimeler ağzımdan döküldü. “Öfkemle böyle baş ettim işte. Sana başka ne diyeceğimi bilemiyorum. Ama bunları konuşabileceğin insanlar var. Profesyoneller.”

Stephen başını öne eğdi. Ne söyleyeceğini biliyordum. “Bunun bana göre olmadığını düşünüyorum.”

Elini tuttum ve parmaklarımı onunkilere kenetledim. “Sen onların hepsinden makbul birisin,” dedim.

Elimi sıktı. “Adamlardan biriyle sokakta karşılaştıysam ne yapacağımı bilmiyorum.”

“Polisi ararsın.”

Stephen cevap vermedi ve elimi bırakırken yine bir şeylerin değiştiği hissi doğdu içimde. Bir saniye sonra sırtını dikleştirdi ve hafifçe öksürdü.

“Sana bir şey daha söyleyebilir miyim?”

“Elbette.”

“Sadece bir düşünce. Öfkeye kapılma sakın. Eğer çalınıp satıldıysan Stoneridge’deki kadın bundan iyi para kazanmış olmalı.”

“Nikki mi?”

“Evet. O ve sevgilisi. Öyleyse neden işi orada bıraksınlar?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kadının bir bebek doğurduğunu ama iki tane sattığını söyledin. İki misli para kazandılar. Neden iki satışla yetinsinler? O çılgınlığa ermişlerdi bir kez; inanılmaz bir tezgâh kurup paçayı kurtarmışlardı. Şu gerçek yaşam suç belgesellerini izlersen insanların işi ilk seferde bırakmadığını görürsün. Paraya bağımlı hale gelirler. İlk seferden çok şey öğrenir ve sonrakiler için bilenirler.”

Bunları hazmetmem birkaç saniyemi aldı. “Yani birden fazla çocuk çalmış olabileceklerini mi söylüyorsun?”

Stephen kollarını kaldırdı. “Bilmiyorum. Sadece bir düşünceydi.”

Dünya beynimdeki dişli çarkların harekete geçmesini beklemiş gibi bir an için her şey durdu.

İlkin aklıma geleni kendime saklayacağımı sandım ama sonra bunu yapamadım. Stephen’dan ziyade kendime sorar gibi, “Ne kadar?” dedim.

“Ne ne kadar?”

“Benim için kaç para ödediler acaba?”

Ve beynimi kurcalayan bir şey daha olduğunu fark ettim. Penny’nin mutfakta söylediği bir şeyi atlamıştım. Şimdi bana önemli gelen bir şeyi.

Stephen bunu yüzümden okumuş olmalıydı ki, “Başka şeyler de mi var?” diye sordu.

“Önemli değil muhtemelen,” dedim. “Ama birisini aramam gerek.”

STEPHEN BENİ EVE bıraktı ve arabama binip kucığımda telefonla bir süre oturdum. Stella'nın o konuşmayı kasten ya da kazara duymasını istemiyordum.

Saat ilerlemişti ama arama yapılmaması gerekecek kadar geç değildi. Planlanmamış aramalar için gayrı resmi saat sınırı 10'du ve buna hâlâ 40 dakika vardı.

Tuşa bastım ve telefonun birkaç kez çaldıktan sonra sesli mesajı düşüşünü dinledim. Tam mesaj bırakacakken ne söyleyeceğimi bilmediğimin farkına vardım ve telefonu kapattım.

Arabadan inerken yandaki evin kapısında bir hareket olduğu dikkatimi çekti. Bay Bonner ayağında terlik, üstünde tüylü rop-döşambr ve başında şapkayla loşluğa adım attı.

"Bu gece hava soğuk, değil mi?" dedi.

Çiti aşp birkaç adım ötesinde durdum. "Günleri de havanın durumunu karıştırdım bu ara."

“Meşguliyet iyidir.” Gülümsedi ama gerileyip içeriye girmek yerine başını benim evime doğru salladı. “Her şey yolunda mı?”

“Bildiğim kadarıyla yolunda. Ben yokken ortalık sakın mıydı?”

Başını salladı. “Gözlenen bir durum yok, aşkım. Çarşamba geceleri dönüşünü bekliyorum. Çocuklarla çalıştığını biliyor ve sen güvenli şekilde gelmeden yukarıya çıkmıyorum.”

Göğsümün içinde bir şey yükseldi. Kalbim bir an duracak gibi oldu ve kendimi bir gözyaşı damlasını geçiştirmeye çalışır halde buldum.

“Bunu yapmanız gerekmiyor,” dedim.

“Biliyorum, aşkım. Ama gerekmemesi beni yapmaktan alıkoymuyor.”

Buna hıçkırıklara boğulmadan cevap vermem mümkün değildi. Stephen’la o basamaklarda durup babamı düşünmek beni bir şeylerin kıyısına taşımıştı ve Bay Bonner’in ebeveyn vekilliği bana fazla gelmişti.

“Teşekkür ederim,” demeyi başardım.

İkimiz de başka şey söylemeye fırsat bulamadan telefonum çalmaya başladı. Ekranı göz attım, komşuma çabucak veda ettim ve gerisin geri arabama dönüp kapıyı kapattım. Bay Bonner telefona neden evde cevap vermediğimi merak edecekti ama o anda bununla ilgilenecek zamanım yoktu.

Yeşil tuşa basınca ilkin kapandığını sandım ama karşıda birisi vardı. Boğuk fısıltıyı andıran bir kadın sesi geldi.

“Ben Penny. Yetişemedim az önce.”

Aklımdan iyi olup olmadığını sormak geçti, çünkü mırıldanmayı andıran sesi bir dolabın içinde saklanmış gibi yankıdan yoksundu.

“Ekranada adını görünce çok sevindim,” dedi. “Seni düşünüp duruyordum. Öyle bir sahneye sebep olmak değildi niyetim; sadece biraz sohbet etmek istemiştim. Duruma yenik düştüm ve nasıl özür dileyeyeceğimi bilemiyorum.”

Çatlak ses tonu duygu yüklüydü ve sanki ağlamanın eşiğindedi. Herkes için ağlama akşamıydı anlaşılan.

“Anlıyorum,” dedim. “Hepimiz için zordu.”

“Benimle bir daha konuşmayacağını düşündüm. Çok üzuldüm. Evinden çıktığından beri kafamda dolaşıp duruyor bu. Her şeye cevap bulmak için öylesine bir çaresizlik içindeyim ki, şimdilerde neler yaşandığını unutmanın ötesine geçmişim. Arayacağını ya da mesaj atacağını umuyordum, çünkü sana her şeyi bir yana bırakmamın belki mümkün olabileceğini söylemek istiyordum. Seni şimdiki halinle tanımak ve onca yıl önce yaşananları dert etmeyi bırakmak istediğimi.”

Sesine hafif bir hıçkırık karışınca boğazımdaki yumrunun büyüdüğünü hissettim. Yapmayı planladığım konuşma bu değildi. Çok muazzam bir şey vadediyordu Penny. Belki geçmişin günahlarını affetmeyi değil ama unutmayı. Yaşadığı onca şeyden sonra istesem de azımsayamazdım bunu.

“Bence de böylesi daha iyi olur,” dedim dikkatle. “Belki önümüzdeki hafta bir yerde buluşuruz. Bir kafede falan. Her şey biraz yerli yerine oturduktan sonra.”

Penny duyabildiğim bir rahatlama soluğu koyuverdi. Yakarıya yakın bir tonla, “Senden haber bekleyeceğim,” dedi.

Sustuk ve tam veda edecektim ki, onu ilk benim aradığımı ve nedeninin bunları konuşmak olmadığını hatırladım. “Bugün bir şey söyledin. O sırada tam anlayamadım ama kafama takıldı. O zorluklardan nasıl çıktığını sorduğumda neler hissettiğini

anlayan birinin yardımından söz ettin. Başka bir insanın öyle bir konuda nasıl duygudaşlık kurabildiğini merak ettim.”

Hattın öteki ucunda bir hışırtı oldu ve tekrar konuştuğunda Penny'nin sesinde biraz tereddüt vardı. “Haa... Sanırım o konuyu bilmen şart değil aslında. Tanrım, çok zaman geçti üzerinden. Başka bir hayatta kaldı sanki.”

Sesi zayıfladı, sonra ensemdeki tüylerin diken diken olmasına yol açan bir şey söyledi:

“Yaşadığım yörede çalınan tek çocuk sen değildin.”

36

PENNY KONUŞMAYA devam ediyordu ve bu iyiydi, çünkü ben söyleyecek söz bulamaz haldeydim.

“Küçük bir oğlan vardı,” dedi. “Senin götürülmenden bir yıl kadar önce Yukarı Woolton’da kayboldu. Henüz dört aylıktı ve arka bahçedeki beşiğinden alınmıştı. Annesiyle arkadaş oldum, çünkü beni anlayan tek kişi oydu.”

“Başkası da vardı yani...”

Penny, o isim beynini yakar gibi anında cevap verdi. “William Fletcher. Annesinin adı Emma’ydı. Aslında geleneksel manada arkadaş değildik herhalde. Birbirimizin evine gider, çay içerek saatlerce oturur ve neredeyse hiç konuşmazdık. Söyleyecek bir şey yoktu ama mesele bu değildi. Ona bir şeyler diyemesem de yakınında olmak yetiyordu bana. Bunda bir teselli vardı. O olmasa ilk yılı atlatamazdım. Sanırım...”

Boğuk bir gürültü olmuş ve Penny cümleyi yarım bırakmıştı. Birkaç saniye sonra ses yine geldi. “Kapatmam gerek,” dedi

aceleyle. “Geç oldu ve...” Bir gürültü daha duyuldu, sonra telaşlı birkaç veda sözcüğüyle birlikte telefon kapandı.

Belki yanıliyordum ama Penny’nin beni Chris’in suçlayan bakışlarına maruz kalmadan aramak için banyoya ya da bir dolaba saklandığını canlandırmıştım gözümde. Annemle babamın beni hayatımla ilgili her şeyi yapabileceğimi düşünmeye teşvik edişigeldi aklıma. Başıma en kötüsü geldiğinde bile parçaları toplayıp yeni bir şey bulmama yardım etmişlerdi. Babam Yaratıcılar Kulübü’nün ilk seansına gelip bir köşede izleyerek durmuştu. Kendi kabahati olmasa da Penny’nin kocasının karşısında sinmesi ve muhtemelen korkması çarpıcı bir karşıtlık oluşturuyordu. İki farklı hayat. Ona yardım etmek için ne yapabileceğimi düşünemiyordum.

Arabadan çıkıp kapıyı kilitledim ve eve girdim. Oturma odasından hafif sesler geliyordu. İçeriye girince Stella’nın çıplak ayakla kanepeye oturmuş televizyonda bir reality programı izlediğini gördüm. Başka birinin evimde rahatça davrandığını görmekte kopuk bir yan vardı. Bu onun hatasından kaynaklanmıyordu elbette; kalmasını isteyen bendim ama Stella uzaktan kumandayı alıp sesi kapatınca garip bir sahibiyet duygusuna kapılmıştım.

“Nasıl gitti?” diye sordu.

“İyi idi.”

Koltuğa oturdum ve birbirimize bir an ne diyeceğimizi ya da yapacağımızı bilemeden baktık. Sanırım kalmasını isterken hâlâ birer yabancı olduğumuzu ve gerçek anlamda akrabalığımızın olmadığını unutmuşum.

“Bugün bir şey düşündüm,” dedi Stella. “Biraz aptalca...”

“Ne?”

“Bankaların annelerinin kızlık soyadını sorduğunu bilirsin. Güvenlik sorularından biridir bu ve şimdi sorsalar hangisini vereceğini merak ettim.”

Vurgusuz bir tonla, şaka yapar gibi konuşuyordu. Bununla bir şey kastettiğini sanmıyordum ama söylediğinde komik bir yan da yoktu.

Cevap vermeyince yüzünü hafifçe buruşturdu. “Özür dilerim.”

“Önemli değil.”

“Birden aklıma geliverdi. Annemin kızlık soyadı Crowley ve bunu bir forma yazmam gerekti. Seni düşündüm o sırada.”

“Tamam.”

William Fletcher’ı ve onu araştırmam gerektiğini düşünüyordum. Stella tedirgin bir şekilde gülümsedi ve bakışlarını tekrar sesi hâlâ kısık olan televizyona çevirdi.

“Ben çıkıp yatacağım,” dedim.

Ayağa kalkınca Stella bana şaşırmış gibi baktı. “Ah... Özür dilerim. Bir şey düşünerek söylemedim. Senin gitmen gerekmiyor...”

“Senden kaynaklanan bir şey değil,” dedim. “Yorucu bir gün oldu.”

Başını salladı. “Tamam... İyi geceler öyleyse.”

Merdiveni yarılamaştım ki televizyonun sesi tekrar açıldı ve açıklayamadığım bir nedenden ötürü tek başıma olmak istediğimi hissettim.

37

Perşembe

ERTESİ SABAH erken uyandım. Protez uzmanları mümkün olmadığını söylese de bazen yorucu bir günün ertesinde sabah yataktan kalkarken bacağım sızlıyordu. Fizyoterapist bunun psikolojik olduğunu söylemişti ve kibarca ifade etmesine rağmen bunun fazla yardımı olmamıştı doğrusu.

Ve işte yine sızlıyordu.

Komodinin üstünden birkaç parasetamol tableti alıp yuttum, sonra yatakta yana devrilip protezin yumuşak ara parçasını bacağıma yerleştirdim. İlk kullanmaya başladığımda protezin yerine takılması işkence kabilindendi. Uzman bana her şeyin nasıl yapılacağını göstermişti ve kuramsal olarak zor bir yanı yoktu. Ama her şeyi ayakta durmanın güvenli olduğunu hissedeceğim şekilde yerli yerine koymak neredeyse on dakikamı alıyordu. Eğer ara parça çok gevşek ya da sıkı olursa her şeye yeniden başlıyordum.

Şimdi hepsini yapmayı en fazla bir dakikaya indirmiştim. Hatta acelem varsa sadece saniyeler alıyordu.

Tırabzana tutunarak aşağıya inip boş mutfağa geçtim ve kahve makinesini çalıştırdım. William Fletcher'ı önceki gece araştırabilirdim ama yukarıya çıkarken dizüstü bilgisayarı yanıma almayı unutmuştum. Bunu telefonla yapmak zaten zordu ve durmadan çıkıp gelen reklamlar yüzünden azap halini alıyordu.

Bilgisayarı açıp "William Fletcher"+kayıp+"Yukarı Woolton" yazdım. Arşivlenmiş haberlerin yanı sıra Jane Craven'ı araştırırken rastladıklarıma benzeyen çözülmemiş gizemlere dair makaleleri de içeren bir dizi sonuç çıktı. William Fletcher sıcak bir yaz günü arka bahçede beşiğine koyulmuştu. Annesi biberonunu doldurmak için en fazla bir dakikalığına eve girmişti. Bahçeye döndüğünde beşik boştu. Arkada dar bir yol vardı. Bu patıkayı sadece evlerde oturanlar arka bahçelerine dışarıdan daha hızlı erişim sağlamak için kullanıyordu. Mülklerin arasından oraya geçiş yoktu. William'ın annesi yolu kontrol ettiğinde çevrede kimseyi görememişti. Komşuları da etrafta yabancı araca ya da kişiye rastlamamıştı. William sanki buhar olmuştu. Yazılarda belirtilen tarihler biraz müphemdi ve zaman zaman birbirleriyle çelişiyor ana ayrıntılar Penny'nin söylediğiyle örtüşüyordu: Olay Jane'in kayboluşundan yaklaşık bir yıl önce gerçekleşmişti.

Yukarı ya da Aşağı Woolton'la çevresinde aynı dönemde yaşanan başka kaybolma olaylarıyla ilgili haberlere baktım. Yerleri ve yılları kullanarak değişik kombinasyonlar denedim ama kaçırılan sadece iki çocuğa rastladım: William ve Jane.

William ve ben.

Biri dört, diğeri altı aylık iki bebek.

Yalılardan birinde William'ın annesi Emma'yla yapılan söyleşi vardı. Gazete altı yıl kadar önce çözülmemiş vakaları ele aldığı anda yapılmıştı bu. Fotoğraflardan birinde Emma, bebeğinin si-

yah-beyaz eski bir fotoğrafını kucagında tutuyordu. Bakışlarında bir donukluk vardı. Otuz yıllık acı, söylenecek her şey, bir ens-tantanede özetlenmişti. Biraz Penny'yi andırır şekilde o da başka çocuk sahibi olmamıştı. Bir tane doğurmuş, o da ondan alınmıştı.

Emma Fletcher ve Yukarı Woolton adlarını birlikte yazarak arama yapınca karşıma başka sonuçlar da çıktı.

Emma, gazetenin çözülmeyen vakalar yazı dizisinden bir yık kadar sonra ölmüştü. Ayrıntıları özetleyen ufak bir ölüm ilanıyla cenazenin anlatıldığı biraz daha uzun bir haber vardı. Bir komşusu Emma'nın kırık kalbi hiç iyileşmediği için öldüğünü söylemişti.

Merdivenden ayak sesleri gelince yerimde sıçradım ve evdeki tek kişinin artık kendim olmadığını hatırlamam birkaç saniyemi aldı. Stella mutfığa girerken bilgisayarı kapattım. Bir esnemeyi eliyle geçiştirerek eviyeye yöneldi ve içindeki kupalardan birini aldı.

“Dolapta temiz kupalar var,” dedim.

Gözlerini kol yeniyle ovuşturup temiz kupayı aldı, eviyeden su doldurduktan sonra bankoya yaslanıp bir esnemeyi daha geçiştirmeye çalıştı. Tanışmamızdan o yana geçen iki günde görün-tüsü neredeyse tamamen değişmişti. Bunda aldığı birkaç düşün payı vardı herhalde ama değişim gerçekten hızlıydı. Boynundaki izler büyük ölçüde kaybolmuştu ve üstünde ısıltılı denebilecek tenini ortada bırakan bir yelek vardı.

“Çok iyi uyudum,” dedi. “O odadaki yatak sihirli.”

“Arkadaşım Stephen da ne zaman burada kalsa aynısını söy-ler... Ama bunun nedeni belki sadece içkiyi fazla kaçırdığında yatıya kalmasıdır.” Stella tepki vermedi. “İş arama nasıl gidiyor?” diye sordum.

“Birkaç yerden geri dönüş bekliyorum. Dün bir sürü form doldurdum.” Bunu dile getiriş tarzında tanıştığımızdan beri

söylediği onca şey arasında ilk kez net bir yalanla karşı karşıya olduğum hissine kapılmama yol açan bir yan vardı. Bunun sebebi belki konuşurken üst dudağını kaşınması ya da sesindeki geçiştirmenin sınırında dolaşan tondur. Yemeğin sonunda müşterilere iyi akşamlar dileyen ama öyle olup olmamasını zerre kadar umursamadığı açıkça anlaşılan bir restoran garsonunun tavrına benziyordu bu.

Bundan ne çıkarmam gerektiğini bilememiştim.

“Annen hiç aradı mı?” diye sordum.

Soru Stella’yı şaşırtmıştı. Kupayı biraz daha sıkı kavradı. “Bir haftadır, hatta daha uzun zamandan beri aramadı,” dedi.

“Sence ben tek miydim?”

Dönüp bana bakarken Stella’nın alnı kırıştı. “Tek neydin?”

“Nikki bana Robbie’nin bir bebek çalmayı para kazanma yolu olarak gördüğünü söyledi. Öyleyse neden bir tanede dursunlardı? Belki benden sonra bir çocuk daha çalındı. Ya da belki ben ikinciydim. Veya üçüncü...”

Stella’nın burnu kötü bir koku almış gibi hafifçe seğirdi. “Neden öyle düşündün?”

“Arkadaşımın aklına geldi bu ve bence mantıklı bir kuşku. Annen her şeyi Robbie’nin yaptığını ve meselenin tamamen parayla ilgili olduğunu anlattı. Öyle kârlı bir işse neden tek seferde dursun ki?”

“Çok riskli olurdu.”

“Ama en başından riskliydi. Birinciden para kazandı ve yakayı sıyırdıysa —ki öyle oldu— neden tek seferle sınırlı kalsındı?”

Stella afallamış görünüyordu ve bunu yadırgayamazdım. O anın şartları içinde bu şimdi normal bir sohbet konusu gibi gelse

de bir hafta önce olağandışı kabul edilirdi. Anlaşılan yeni normal buydu.

“O gazete kupürünü bulduğun yerde kayıp çocuklarla ilgili başka şeyler var mıydı?” diye sordum.

Stella çabucak, “Olduğunu sanmıyorum,” diye cevap verdi. “Bir şey mi oldu?”

Olmadığını söyledim ama bilgisayarımın ve William’la ilgili yazıların çekimini hissediyordum.

Stella konuyu değiştirdi. “Bir iş görüşmem var. Sonuca ulaşmazsa diye daha önce söylemek istemedim.”

Birkaç dakika önce dediğiyle çelişiyordu bu ve hızlı bir değişimdi ama gerekçesi olduğuna göre onu suçlayamazdım.

“Çok iyi,” dedim.

Hafifçe gülümsedi ve hoşlandığı oğlanın yakınındaki tedirgin mektep kızı gibi bakışlarını kaçırdı. “Sana çok fazla yük olmak istemiyorum. Görüşmenin iyi sonuçlanacağını bir yerlerde kendime oda tutabileceğimi umuyorum.”

“Gitmek zorunda değilsin.”

“Gitmek istiyorum.” Konuyu bir kez daha değiştirdi. “Dün gece hemen uyudun mu?”

“Öyle gibi. Neden sordun?”

Yüzünü hafifçe buruşturup evin ön tarafına baktı. “Yatmaya çıkınca perdeleri çekerken... Bir şey gördüğümü sandım.”

“Ne?”

Derin bir soluk alıp kafasını kaşıdı. “Belki... Bilemiyorum.” Duraladı. “Gölge falan da olabilir ama... *Wayne* olduğunu sandım.”

İsmi hemen hatırlayamadım, bir saniye sonra eski sevgilisinden söz ettiğini anladım. O yaralara sebep olan adam. Telefonunu değiştirmesine, annesinin evine taşınmasına sebep olan adam.

“Emin misin?” diye sordum.

Stella omuz silkip bakışlarını bir kez daha kaçırdı. “Değilim. Bilmiyorum. Ama birisi vardı.”

“Seni nasıl bulmuş olabilir? Burada olduğunu kimse bilmiyor, değil mi?” Farkında olmadan bunu vurgulu bir soru yöneltir gibi söylemişim.

Stella başını iki yana salladı. “İş bulma kurumundaki görevli ve ajanslardaki birkaç kişi haricinde kimseye söylemedim. Hiçbiri Wayne’ı tanıyor olamaz.” Yine duraladı. “Ama onun nasıl biri olduğunu bilmiyorsun. Akıllıdır. Beni daha önce de buldu. Bunu nasıl yaptığını hiç anlayamadım.”

Ön kapıya göz attı. Bakışlarını takip ederken buzlu camda bir gölge görmeyi bekliyordum ama öyle bir şey yoktu.

“Burada güvendesin,” dedim.

Stella başını salladı ama cevap vermedi, bu da beni haklı olduğumu ummaya sevk etti.

STEPHEN YİNE okul bahçesinde öğle nöbetindeydi. Her yöne koşuşturan çocukların çığlıklarının karıştığı bildik kaos hakimdi oyun alanına ve gürültü o kadar tizdi ki, kulaklarımın kanamaya başlayacağını zannettim.

Parmaklıkları iki tarafında karşı karşıya duruyorduk. Sesimi duyurma çabasıyla bağırmanın çalışıyordum.

“Bunu her gün nasıl yaptığını anlayamıyorum,” dedim.

“Seninle arkadaşlık etmeyi mi?”

“Şu çığlıklardan söz ediyorum!”

Yüzü tam bana dönük değildi ama o gülümseme gözümde kaçmadı. Şeytani bir edayla, “Senin de bazı durumlarda çığlık atmayı sevdiğini işittim,” dedi.

“Ciddi olmaya çalışıyorum.”

Gözlerini devirdi ve bana döndü. “Seni kaçıran kadının evine hırsız gibi girmek için yardımımı istediğini söylediğinde şaka yaptığını sanmıştım.”

“Hırsız deyişini kullanmasak daha iyi olur. *Girmek* yeterli.”

“Öyleyse kapıyı çalıp ona ne istediğini söyle.” Yüzüne kaşlarını kaldırarak bakınca yaramaz öğrencilerinden biriyle konuşur gibi devam etti. “Yakalanırsan ne olacak?”

“Ne olur yakalanırsam? Tüm olan bitenden sonra polis mi çağırır? Yakalanırsam ve polise Nikki’nin evinde ne yaptığımı anlatırsam olacakları hayal et.”

Stephen tekrar oyun alanına döndü. Vurgulamak istediğim şeyi anladığının ifadesiydi bu.

“Ya bacağı?”

“Anlamadım?”

“Seni seviyorum –ve birçok şey olabilirsin– ama fazla çevik sayılmazsın.”

Bunu sevgiyle söylediğini belli etmek için yan gözle bir bakış gönderdi bana.

“Sen etrafta değilken balerin gibiyimdir.”

Aynı dalga boyundaydık onunla ve bunun bir şaka olduğunu biliyordu. Gülmedi. “Bunun iyi bir fikir olduğunu hiç sanmıyorum,” dedi. “Kadının evine nasıl gireceksin?”

“Arka kapıyı kedi için açık bırakıyor. Kedi kapağının bozuk olduğunu söyledi. Yürüyüp kapıdan gireceğim.”

“Ya kilitlerse?”

“O zaman girmem herhalde. Ve eve döneriz.”

Stephen, kızlardan oluşan ufak bir grup yanına gelip beni işaret edince duraladı. Hiçbirini tanıımıyordum ama en uzun boylu olana dikkat edilmesi gerektiğini anlamıştım.

“Eşiniz mi?” diye sordu Stephen’a.

Stephen haince sırtarak baktı bana, sonra tekrar kıza döndü.

“Can atıyor bunun için ama olmaz.”

Şimdi de uzun boylu kız bakıyordu bana. “Adınız ne?” diye sordu.

“Beyoncé.”

“Gerçekten mi?”

“Öyle. Bu ismi önce ben aldım ve emaneten ona verdim.”

Çocukların bir yetişkinin yalan söyleyip söylemediğinden emin olamadığı zaman yaptığı gibi kaşlarını çattı.

“Bay Evans’ı seviyor musunuz?” diye sordu bu kez.

İntikam almaya hazırlanarak baktım Stephen’a. “Yok be,” dedim. “Sırtı bir ayınunki kadar kıllıdır ve ayı gibi de kokar.”

Kız havayı kokladı, sonra Stephen’dan yarım adım uzaklaştı. “Bir ayı nasıl kokar ki?”

“Sifonu çekmeden önceki tuvalet gibi. Ona Bay Tuvalet diyorum.”

Grup topluca bir, “Öğg!” ünlemi koyuvererek geriledi.

Uzun boylu kız, “Ben de size Bay Tuvalet diyebilir miyim?” diye sordu.

“Hayır, diyemezsin.”

Bu cevap, kızların dönüp bir ağızdan, “Bay Tuvalet!” diye bağıarak koşması için sinyal yerine geçti.

Stephen yüzünü ekşiterek bana döndü. “Teşekkürler, Beyoncé.”

“Teşekküre değmez. Biz kızlar birbirimizi kollarız.”

Kızlar hâlâ aynı lafı bağıarak oyun alanının öte ucuna koşarken içini çekti. “Yalnız yaşadığını nereden biliyorsun?”

Nikki'den söz ettiğini anlamam bir saniyemi aldı. “Stella gidince yalnız kaldığını söyledi. Ayrıca evde başka kimseyi görmedim.”

Oyun alanındaki, “Bay Tuvalet!” bağırışları arttı. Birisi bu lafı bestelemişti bile.

Stephen, “Bunun neye yarayacağını anlamış değilim,” dedi.

“Stella merdivenin tepesindeki dolapta belgeler bulduğunu söyledi. Kapımın altından attığı gazete parçası da oradan çıkmış. İnternette aynı bölgeden kabaca aynı zamanlarda çalınan başka bir çocukla ilgili yazılara rastladım ve o dolapta onunla da ilgili bir şeyler olup olmadığı an bakmak istiyorum.”

Nikki'nin kızı yaptığı şeyi öğrendikten sonra belgeleri ortadan kaldırdığını söylediğinden bahsetmeye gerek duymamıştım. Üzerinde düşündükçe bu dediğine daha az inanıyordum. O şeyleri her zaman yok edebilirdi. Öyleyse neden onca yıl beklemişti?

“Başka isimler olsa Stella bunu sana söylemez miydi?” dedi Stephen.

“Doğru dürüst aradığını sanmıyorum.”

“Annesinin evine gidip oraya tekrar bakmasını isteyebilirsin.”

“Annesiyle konuşmuyor ve ondan böyle bir şey isteyemem. Hakkaniyetli olmaz.”

Stephen'ın bakışından Stella konusunda hâlâ ikna olmadığı ve ona güvenmemem gerektiğini düşündüğü belliydi. Ama bunu dile getirmedi. Ayrıca karşıma koyduğu her engel için bir cevap bulmamdan da mutlu değildi. “O dolabın tam yerini biliyor musun ki?” diye sordu.

“Stella üst kata çıkan merdivenin ucunda olduğunu söyledi. Sadece biraz zamana ihtiyacım var ve orada devreye sen gireceksin.”

Başını iki yana salladı. O arada oyun alanının yarısı “Bay Tuvalet” şarkısını söylemeye başlamıştı. Bu lafı “Happy Birthday” bestesine uyarlamışlardı.

İşe yarayacağını bilerek, “Ben her şekilde gideceğim,” dedim.

İçini çekti ama bunun sebebinin söylediğim şey mi yoksa şarkı mı olduğu belli değildi.

“Tamam,” dedi. “Ama sonra uyarmadın deme.”

NIKKI'NİN EVİNİN arkasındaki sokak pis ve çirkindi. Yerde parke taşları ve aralarda serildiğinden beri bakım gördüğünü sanmadığım asfalt yamaları vardı.

Nikki'ninkine komşu olan evin arkasındaki aşırı büyümüş çalı çitin altına sinmiştim ve kendimi Emma Fletcher'ı düşünmekten alamıyordum. William da arkasında şimdi benim saklandığım berbat yere benzeyen bir sokak olan bahçeden alınmıştı. Yol boyunca mısır gevreği torbaları ve çikolata kâğıtları uçuşuyordu.

Görünürde kimse yoktu ama uzaklardan bir köpek havlaması ve önceki gelişimde duyduğum müzik sesi geliyordu. Sanki hiçbir zaman tam anlamıyla sükûnet bulmayan bir yerdi.

Çevrede kimsenin dolaşmadığından emin olmak için bir kez daha iki yanımı kontrol ettim. Doğrulup oradan tesadüfen geçer gibi rahat adımlarla yürümeye başladım, Nikki'nin evinin arkasından geçerken yavaşladım ve kapının aralık olduğunu gördüm. Evin diğer yanındaki başka bir çalı çitin arkasına gelene dek yü-

rümeye devam.ettim. Telefonumu çıkarıp Stephen'a bir başparmak yukarıda emoji'si attım.

Durumun beni heyecanlandırmadığını, kalbimin atışını hızlandırmadığını söylesem yalan olur. Hayatım rutine binmişti. Tek yaptığım haftada iki kez kulüp seanslarına gitmek ve bunlarla ilgili hazırlıklarla uğraşmak, yani meclis üyelerine, öğretmenlere, yaratıcılığa sahip tiplere e-posta atmaktı. Ve bağış başvuruları yapmak, vergi formları doldurmak. Birilerinin beni ya da Stephen'ı dinleyip dinlemediğine bağlı olarak düşük düzeyli aksiyon kahramanı ve/veya süzme aptal gibi davranmak anlamına gelmiyordu elbette bu.

Elliye kadar saydım ve çitin kenarını takip ederek Nikki'nin evinin arkasına yaklaştım. Mutfak penceresindeki ışık yansıması içeride birisinin olup olmadığını anlamamı imkânsız kıldığından işi şansa bırakıp demir kapıdan geçerek tozlu arka bahçeye süzıldüm.

Yere bir süpürge atılmıştı ve etrafta çimen falan olmamasına rağmen duvara paslı bir çim biçme makinesi dayalıydı. Etrafa alüminyum ve metal parçaları saçılmıştı ve zemine birileri yakın zamanda bir motorun üzerinde çalışmış gibi pis bir yağ bulaşmıştı. Eve doğru birkaç adım atmıştım ki, içeriden kapı ziline sesi geldi. Bunu hemen alçak perdeden bir homurtu ve kapının açılma tıkırtısı izledi. Eve yaklaşıp Stephen'ın derinden gelen sesine kulak kabarttım. Söylediği her şeyi duyamıyor ama internetin düzeltilmesinden söz ettiğini seçebiliyordum. Nikki'yle Stephen arasında bir konuşma geçti, sonra ayak sesleri geldi, kapı kapandı ve başka bir kapının açılıp kapandığını duydum. Ve telefonum titreşti. Stephen'ın gönderdiği başparmak yukarı emoji'si beklediğim sinyaldi.

Çabucak arka kapıdan içeriye süzölüp mutfığa girdim. Oturma odasından konuşmalar geliyordu. Stephen, kararlaştırdığımız gibi Nikki'ye internet bağlantısının hızlandırılmasıyla ilgili bir şeyler anlatıyor olmalıydı. Bağlantının çok kötü olduğunu, annesinin bundan sürekli şikâyet ettiğini Stella söylemişti bana. Stephen servis sağlayıcı şirketin teknisyeni numarası yapacak, modemi birkaç kez kapatıp açacak, birkaç kabloyu söküp takacak ve o arada Nikki'yi oturma odasında tutacaktı.

Merdivendeki halı delik deşikti ve yer yer alttaki ahşabı ortada bırakıyordu. Kaplı kısımlara basmaya ve olabildiğince az ses çıkarmaya çalışıyordum.

Zihnim oraya önceki gelişimden daha açıktı. O sefer duygularım yüksekti ve yaşananlardan ne çıkarmam gerektiğini bilemiyordum. Duvarlara ve halılara sinmiş olan kenevir kokusunu da muhtemelen o yüzden fark etmemiştim. Arada sırada ot içmenin yaratacağı bir şey değildi bu; Nikki yıllardan beri kullanıyor olmalıydı o şeyi. Sigara içme yaşağının geldiği günlerde her tarafın hâlâ tütün koktuğu, duvarları kahverengiye dönmüş bir bara girmeye benziyordu bu.

Üst sahanlığa ulaşır ulaşmaz Stella'nın bahsettiği dolabı gördüm. Karşımda iki kapı vardı ve aralık durandan içerideki beyaz lavabo gözüküyordu. Diğerinin kulpu öteki kapılarınkinden farklıydı ve içeriye değil dışarıya açılıyordu.

Aşağıdan gelen hafif mırıltılara bir saniye kulak kabartıp kapıyı açtım.

Stella zamanında orada kazan durduğunu söylerken haklıydı. İçerisi karanlık ve rutubetliydi; tavanda ışık yoktu ve yağmurlu havada dışarıda bırakılmış ayakkabı gibi kokuyordu. Dolaptan ziyade ufak bir hol gibiydi. Duvarlardan sarı yalıtım malzemesi düşmüş ve kümeler halinde yere saçılmıştı.

Duvarların birine kocaman torbası yandan delik olan kırmızı bir dikey süpürge yaslanmıştı. Yetmişlerden kalma, en az iki on yıl önce çöpü boylamış olması gereken bir şeydi. Öteki duvarın dibi aşağı yukarı Stella'nın anlattığı gibiydi ve birkaç koli duruyordu. Arşivleme için kullanılan dikdörtgen kolilerle karşılaşmayı bekliyordum, çünkü annemin tavan arasındakiler o türdendi. Ama karşımda üstleri kesilmiş eski mısır gevreği kolileri vardı. İlkini çektim. İç i sadece kâğıt dolu olduğundan hafifti.

Aşağıdan sesler gelmeye devam ederken kolinin içini yokladım ama elime sayfalar değil ortadan yırtılmış zarflar, defterlerden kopartılmış yapraklar geldi. Çoğunda "Gordon" ya da "Mick" gibi tek bir kelime ve karşısında da telefon numaraları vardı. Eski tarz bir telefon fihristinden kopartılmış yapraklar, bazı pullar, sadece "Sütçü" yazan bir not ve bunlara benzer sürüyle şey.

O kâğıt parçalarını ayıklayarak saatler geçirebilirdim ama zamanım yoktu.

İkinci gevrek kutusu ilkinden daha düzenliydi. Kırpıntılar yerine üst üste koyulmuş sayfalar vardı içinde. Hepsini birlikte çekip çıkardım ve en üstteki sayfayı gözden geçirmem sadece birkaç saniyemi aldı, çünkü neredeyse fazlasıyla kusursuzdu. Stella'nın sözünü ettiği kâğıtlar bunlardı. Nikki'nin ortadan kaldırdığını öne sürdüğü kâğıtlar.

Kahverengine çalan sarımtırak çizgili sayfa birkaç kere ıslanıp kurutulmuş gibi gevrekleşmişti. Üst köşede solmuş mor mürekkeple "SMİTH" yazılıydı ve diğer köşede otuz dört yıl öncesine ait bir tarih vardı.

Stella bana annesinin gerçek çocuğunu satın alan çiftin soyadının Smith olduğunu söylemişti.

Alt köşeye “3.000 pound” yazılmıştı ve bunun üzerinde de çeşitli meblağlar vardı. 50 pound, 100 pound gibi rakamlara rastlanıyordu ve en yüksek ödeme 200 pounddu.

Bu Nikki’yle sevgilisi Robbie’nin bebek için aldığı ödemelerin listesiydi. Her birinin yanında “R” harfi ve tik işareti vardı. Kayıtların bir arabanın masrafları için nakit ödeme yapılırcasına düzenli ve titizlikle tutulmuş olması inanılmazdı.

Sonraki de ilk sayfayla neredeyse aynıydı ama üst köşede iri harflerle “TAYLOR” yazılıydı. Meblağlar genellikle daha küçüktü, 20 pounda kadar iniyor ve 140 poundun üzerine çıkmıyordu. En altta yine aynı rakam vardı: 3.000 pound.

Rakam tutarlıydı. Yakın zamanda 80’lerin ortasındaki 1 poundun şimdi 3 pounda denk olduğunu okumuştum. Eğer bu doğruysa, ebeveynlerim benim için güncel parayla 9.000 pound ödemişti. Ve bir de masraflar tabii.

Varlıklı insanlar değillerdi ve bu onlar için muazzam paraydı. Ama bir yandan da bana hiç gibi görünüyordu.

Herkesin bedeli olduğuna dair bir klişe vardır ve ben şimdi kendiminkini biliyordum.

Dokuz bin pound.

Bu düşünce içinde kaybolup gidebilirdim ama aşağıdan bir gürültü geldi ve kapının açılıp kapanma sesiyle olduğum yerde donup kaldım. Sonra Nikki’nin sesi daha yüksek perdeden duyulmaya başladı. Anlamadığına dair bir şeyler söylüyordu ama Stephen arkasından seslenerek “duvar bağlantısını” sordu. Kapı kapandı, sesleri tekrar boğuklaştı.

Tüm bunların ne kadar saçma olduğunu söylediğinde Stephen’a kulak vermeliydim. Bana ne olduğunu anlamıyordum... Gerçeğe ulaşma arzusuna kapılmanın dışında. Ya da belki tehlikeye atılma arzusunun.

Farkına vardığım diğer bir şey de Nikki'nin sesinde internet bağlantısını düzelttiğini düşündüğü insanla konuşur gibi neşeli bir ton olduğuydu. Benimle konuşurken her şeyin üzeri kara bir bulutla kaplıydı sanki. Ama şimdi içi çok rahat gibiydi.

Ebeveynlerimle ilgili sayfa bir bakıma ilginçti ama bana halihazırda bilmediğim bir şey söylemiyordu. Bedelim haricinde.

Koliyi karıştırmaya devam ettim ve bir araba, bir kalorifer kazanı, tesisat işçiliği ve "oluk yapımı" diye bir şey için kesilen faturalar buldum. Tarihler 80'lerden başlayıp önceki yıla kadar uzanıyor, bu da Nikki'nin tüm o kâğıtların evinde olduğunu bildiğini gösteriyordu.

Kutunun diplerine doğru Stella'nın doğum belgesiyle Nikki'nin ve Robbie'nin evlilik cüzdanını buldum. İkincinin tarihinden anlaşıldığına göre beni sattıktan iki yıl sonra izdivaç yemini etmişlerdi. Köşeleri kesilmiş iki de pasaport vardı ve Nikki'nin adına düzenlenmişlerdi.

Sonra, neredeyse dibe ulaşmışım ki, elime tanıdık görünümlü bir sayfa geçti. Bu da rengi kahverengiye çalan sarımtırak bir kâğıttı ve sağ üst köşesine yine aynı mor mürekkeple "DON HIPKISS" yazılmıştı. Diğer tarafta otuz beş yıl öncesine ait bir tarih, altta da yine ödemeler listesi vardı. Rakamlar 40 poundla 250 pound arasındaydı, en alttaki rakamsa 3.000 pounddu.

Öylece bakakaldım kâğıda.

Nikki'yle Robbie iki değil üç bebek satmıştı. İlki benim çalınmamdan bir yıl önceye, yani William Fletcher'ın kaybolmasıyla aynı zamana rastlıyordu.

Stella'nın bunu nasıl gözden kaçırdığını merak ettim. Bana iki taneden söz etmişti ama üçüncü de oradaydı işte. Kolinin dibine kadar bakmamış olabilirdi ya da belki Jane Craven adının

geçtiği gazete kupürüne odaklanmıştı. İlk koliye doğru dürüst bakmamıştım ve orada başka, hatta belki William Fletcher adının olduğu gazete parçaları da olabilirdi.

Bunu kontrol etmeye zaman bulamadım, çünkü aşağıdan bir gürültü daha gelmişti. Öncekinin aksine kütürtüyü andıran bir sestir bu ve sonra da yüksek perdeden bir tıkırtı geldi.

Her şey göz açıp kapayana kadar oldu; evin ön kapısına bakmak için sahanlığa sürünüp köşeden başımı uzatmıştım ki o kapı yavaşça ve dehşet verici şekilde açıldı.

KÖŞEDEN ÇEKİLİP görüş alanından çıkarken koyu renk saçlı adamı bir an için görebildim. Dolapta saklanacak yer yoktu ve merdivene yönelecek olursa beni görmesi kaçınılmazdı.

“Nik?”

Sesleniştikten ziyade öksürük gibi çıkan kaba sesi evin her tarafında yankılanmıştı. Soluğumu tutup ayak sesi gelmesini dehşet içinde bekledim ama bunun yerine keyifsiz bir, “Buradayım...” cevabı duyuldu, ardından oturma odasının kapısı açılıp neredeyse anında tekrar kapandı.

Kolileri yerine itip hızla dolaptan çıktım. Bunu yaparken bir an aklımdan oraya tekrar girip üç hesap dökümünü almak geçti ama son sözü aklıselimin sesi söyledi.

Merdivenden halının yırtık olduğu yerlere basmadan ve olabildiğince çabuk şekilde indim. Hiç oyalanmadan hâlâ açık duran arka kapıdan çıktım, ardından çiti oturma odasına uzak

taraftan izleyerek bahçeden dışarıya süzülmem sadece saniyeler aldı. Sonra geldiğim yerdeki çalı çitin arkasına çömeldim.

Hâlâ peşimden ayak sesleri ya da bir, "Hey, sen!" çağrısı gelmesini bekliyordum ama öyle bir şey olmadı. Oradan uzaklaşmaya çalışırken göğsüm aşırı adrenalin yüzünden sıkışıyordu. Stephen her konuda haklı olabilirdi ama bir şekilde paçayı kurtarmıştım işte.

Soluğumu düzene koymaya çalışırken sorun olmadığını bilmeme rağmen protezin bağlantılarını yoklayarak elimi bacağında dolaştırdım. Telefonumu çıkarıp Stephen'a aynı emojiyi bir kez daha gönderdim. Sonra yolu takip ederek ilerledim, sağa saptım ve az sonra Nikki'min evinin olduğu sokağın ucuna ulaşarak beklemeye koyuldum. İki çocuk bir konserve kutusunu tekmeleyerek önümden geçti ama ikisi de bana bakmadı.

On dakika kadar sonra Stephen'ın arabası önümde durdu. Popomu koltuğa koyduğum anda yavaşça ilerlemeye başladı. Arkada bir araba emniyet kemerini bağlama hızıma isyan ederek korna çaldı.

"Kadının yalnız yaşadığını söylemiştin galiba." Stephen mutlu değildi ve onu bundan ötürü suçlayamazdım.

"Öyle olduğunu sanıyordum," diye cevap verdim. "Kimdi o adam?"

"Sormadım ama sevgili ya da eş falan olmalı. Nikki internet bağlantısını düzelttiğimi söyleyince sevindi. Artık bunun zamanının geldiğini homurdanıp duruyordu."

"Yani birlikte yaşıyorlar."

Stephen yan gözle ters ters baktı bana. "Öyle mi diyorsun?"

Ben Stella'nın anlattıklarını kafamdan geçirir ve annesinin evinde başka birinin daha olduğunu bana neden söylemediğini

merak ederken bir dakika kadar konuşmadık. O eve döndüğünü söylemişti ama ötesini hatırlamıyordum. Gizemli adam üvey babası ya da annesinin sevgilisi olabilirdi. Bu belki önemli değildi ama anlattığı diğer şeyler hesaba katıldığında bir anlamı olabileceği hissi yaratıyordu.

Suskunluğu bozan Stephen oldu. Bana göz attıktan sonra dikkatini tekrar yola yöneltti. “Aradığın şeyi buldun mu?”

“Bir şey almadım ama Stella’nın sözünü ettiği dolabı araştırdım.”

“Ne buldun?”

“Aşağı yukarı orada olduğunu söylediği şeyleri. Üstünde soyadımızın yazılı olduğu bir hesap özeti. Onu sakladıklarına inanamıyorum. Annemle babam 3 bin pound ödemiş benim için. Ayrıca otuz pound şu zaman, yetmiş pound bu zaman. Masraflarım için herhalde. Eski günlerdeki kataloglardan bir şey alır gibi.”

Stephen önce cevap vermedi ama sonra, “Kazıklanmışlar,” dedi.

Kıs kıs güldüm. “İnterneti onardın mı?”

“Ön belleği temizleyip modem yazılımını güncelledim. Hız testi yaptım ve kadıncağız mutlu oldu. Ayrıca casus yazılım önleme programı da yükledim. Seni kollamakla fazlasıyla meşgul olmasam servis ücreti alabilirdim.” Bir virajı dönerken duraladı, sonra, “Böyle bir şeyi asla tekrar yapmam,” diye ekledi. “Sahte kimliğimi nasıl dikkatle incelediğini görmeliydin.”

Stephen bilgisayarda bir fotoğrafının yanına British Telecom’un logosunu koymuş, altına uydurduğu ismi yazıp çıktısını almıştı. Bunu PVC kaplatıp okul kimliği için kullandığı iple boynuna asınca ortaya inandırıcı sayılabilecek bir görüntü

çıkmişti. En azından bana öyle gelmişti. Stephen hoş görünüşlü biridir ve birçok şeyi kolayca halletmesini sağlayan doğal özgüvene sahiptir. Bir seferinde biletleri tükenen bir konsere gitmiştik ve kapıdaki görevliyi sırf Wikipedia'da okuduklarını anlatarak davulcunun kardeşi olduğuna inandırmıştı.

Şimdi yaptığı şeyin ciddiyetini geç kavıyordum. Durum bir şekilde ortaya çıkarsa tutuklanabilirdi. İşini, kariyerini kaybedebilirdi. Ama sadece ben istedim diye bunu yapmıştı.

İstememem gerekirdi.

Yolculuğun geri kalanı genellikle radyonun arka plandaki mırıltıları eşliğinde geçti. Stephen da ben de diğerinin ruh halini hissetmekte daima iyiydik. Bazı şeylerin şimdilik dile getirilmemesi daha iyiydi ve William Fletcher meselesi üzerine konuşmak istediğimden emin değildim.

Stephen evimin önüne geldiğimizde arabayı dırdırdı ama kontağı kapatmadı. Ben yerimden kıpırdamayınca dönüp yüzüme baktı. "Ne oldu?"

"Bir ya da birkaç içki içmek için gelmek istemez misin?"

"Yarın okul var ve eve kadar araba kullanmam gerekiyor."

"Taksi çağırırım sana."

"Yine de yarın okul olacak."

"Sanki bir gece öncesinde hiç içmedin de."

Yüzünden hafif bir gülümseme geçti, sonra el frenini çekip kontağı kapattı. "Senin uğruna hiçbir şey yapmadığımı söylersin şimdi."

"Kolunu geriye doğru *bu kadar* sert bükmem mi gerekiyordu razı olman için?"

O adamın Nikki'nin evine öyle rahat tavırlarla girdiğini gördüğüm anda Stella'yla ilgili bir şeylerin değiştiğini ona söylemem gerekmiyordu. Stella yalan söylememiştii belki ama belirtilmesi gereken bir şeyi savsaklamış gibi geliyordu bana. Stephen haklı olabilir miydi? Açık şekilde ifade etmese de Stella'ya bende kalabileceğini söylerken akılcı düşünmek yerine duygusal bir karar vermiştim.

Eve girdik ve Stella oturma odasından neşeyle, "Buradayım!" diye seslendi. Stephen'ın yüzünden geçen anlık kaygı ifadesini yakaladım. Gelmesini neden istediğimi anlamıştı belki.

Stella ayaklarını altına toplamış halde kanepede oturuyordu ve telefonu elindeydi. Ama oradakinin o olduğunu anlamam birkaç saniyemi aldı. O sabah evden çıkarken saçı koyu renk ve uzundu, şimdiyse hem rengi biraz açılmıştı hem de kısalmıştı.

İkisi birbirini süzerken, "Bu Stephen," dedim. Havada insanın bir yere girince konuşmaların alelacele kesildiğini fark ettiği zamankine benzer bir gerginlik doğuvermişti. O kadar vahim değildi belki ama yine de bir şey vardı.

Stephen başını sallayarak selamladı, Stella da aynı şekilde karşılık verdi.

"Saçlar iyi olmuş," dedim.

Stella elini başına götürüp bir bukleyi kulağının arkasına attı. "İş görüşmesi için biraz düzelttirmem gerekiyordu. Gerçi param yoktu ama bir arkadaşımın arkadaşı..."

Nedendir bilmem, ona inanmıyordum. Yüzüme bakarak güvenle konuşsa da her söylediğine kulak vermekten her şeyi sorgulama noktasına geçmiştim. Bunu belki de iki gün önce yapmalıydım.

"Görüşme nasıl gitti?" dedim.

“İyiymi sanırım. Nasıl olduğunu bilirsin. Her şeyin harika gittiğini düşünürsün ama bir daha onlardan haber almazsın.”

Bakışları bir an için varlığını sorgularcasına Stephen’a kaydı.

Başımı mutfığa doğru salladım. “Bir şarap açacağız.”

Stella da yavaşça başını salladı ama biz holde gözden kaybolurken bir şey söylemedi. Mutfığa girince Stephen kapıyı arkamızdan kapattı ki, bu uzun zamandan beri olan bir şey değildi.

Bana biraz yaklaşıp sesini alçaltarak, “Saçını bugün mü kestirdi?” diye sordu.

“Sabah uzundu. Neden?”

Bir adım geriledi. Gözleri kısıldı ve tam bir şey söyleyeceken vazgeçti. Sonra silkinip, “Sadece...” dedi; “Seninkinin aynısı yapmış saçını.”

Bunu ikiyle ikinin toplamın dört ettiğini belirtir gibi bir tonla söylemişti, ben de haklı olduğunu ancak o zaman anlamıştım. Alenen belliydi ama benim gözümünden kaçmıştı.

“Zaten sana biraz benziyor,” diye ekledi.

“Hayır, benzemiyor.”

Stephen kaşlarını kaldırdı ama bir şey söylemesine gerek yoktu, çünkü ikimiz de öyle olduğunu biliyorduk.

HATIRLADIĞIM KADARIYLA ilk kez Stephen'la bir şişe şarabı mutfak yerine oturma odasında paylaşıyorduk. Yerlerimize rahatça gömülmüştük, etrafımız ev ortamına yaraşır bir halıyla çevriliydi ve bunu daha önce yapmamış olmamız bana garip görünüyordu. Mutfağın neden dedikodu üssümüze ve mini barımıza dönüştüğünün bir açıklaması yoktu ama öyle olmuştu.

Stephen, Stella'yla ilgili yeni edinilmiş kaygılarımı anlatmış olmasam da sanki hissetmişti veya kendisi de zihninde bir sürü kaygı barındırıyordu. Stella'nın hamile olduğunu ona söylememiştim ve bir bardak şarap teklif ettiğinde Stella bunu geçiştirmişti.

Sonra hep birlikte oturma odasına yerleşmiştik. Benim sormam gereken soruları yöneltmeyi Stephen üstlendi. Rolünü çok iyi oynuyor, Stella'ya bluzunu beğendiğini söylüyor, iş görüşmesini soruyordu. Bize kendi yaşadığı feci bir iş görüşmesini anlattı. Ofisin dışında bir su birikintisine basmış ve silkelemek için sal-

larken bağıcsız ayakkabı fırlayıp bir adamın göğsüne çarpmış, o da görüşmeye geldiği kişi çıkmıştı.

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordum ama Stella'yı gülmsetmişti. O gevşeyince Stephen asıl meselelere girdi.

“Buralarda mı büyüdün?” diye sordu. Tavrı barda yeni biriyle tanışmış gibiydi ama ben gerisindeki niyeti sezebiliyordum. Stella'nın söylediği her şeyi analiz edecekti.

“Stoneridge’de,” dedi Stella. O da Stephen'ın tonuyla, sohbe hevesli olmayan ama cevap vermeyi reddetmeyen birinin tavrıyla söylemişti bunu.

“Haaa!” Stephen şaşırmış ve ilgilenmişti. “Hangi okula gittin?”

“Önce Stoneridge İlkokulu’na, ardından St.Catherine’e.”

“Sahi mi? Kuzenim de St. Catherine’e gitti. Lucy Evans’ı tanıyor muydun?”

Eğer Stephen'ın Lucy adında bir kuzeni varsa bunu ilk kez duyuyordum.

Stella kanepenin kolçağında duran telefonuna çalmasını ister gibi baktı. Gözü seğirerek duraladı. “Hiç duymadım adını,” dedi. “Farklı yıllarda gittik okula herhalde.”

Stephen bana dönerek okulda popüler olup olmadığını sordu. İsmimin herhangi bir grupta anılmadığını ama onun tiyatro kolundaki koridorlarda şarkı söyleyerek dolaşan gıcık oğlanlardan biri olduğuna dair bahse girebileceğimi söyledim. Stephen bunu inkâr etmeyince Stella'nın yüzünden bir gülümseme belirtisi daha geçti.

Ona baktıkça kısa saçla bana gerçekten benzediğini daha iyi anlıyordum. Hemen hemen aynı boydaydık ve o benden zayıf olsa da bu, benzerliği azaltmıyordu. Giyecek seçimleriyle sakla-

namayacak bir şey değildi. O seçime kasten mi yöneldiğini, yoksa bunun birkaç gündür aynı evde olduğumuz için bilinçaltından kaynaklanan bir şey mi olduğunu merak ediyordum.

“Ne tür bir iş arıyorsun?”

Stephen hiç zorlanmadan konuşmayı tekrar Stella’ya çevirmişti. Bu onu o kadar şaşırttı ki, cevap vermeden önce yutkunma gereği hissetti.

“İdari her iş olabilir.”

“Daha önce o tür işlerde mi çalıştın?”

“Aşağı yukarı öyle.”

“Nerede mesela?”

Stella kendisini cevap vermekten kurtarmamı ister gibi bana göz attıktan sonra tekrar Stephen’a döndü. Soğuk bir edayla, “Genellikle ajanslardan bulduğum işlerde,” dedi. “Doğum iznine falan ayrılan elemanların yerine bakmam için çeşitli şirketlere gönderiyorlardı beni. Bazen birkaç hafta, bazen de birkaç ay sürüyordu. Nereye gönderirlerse orada çalışıyordum.”

Müphem ama akla yakındı. Stella muhtemelen soruların sırf merak sebebiyle yöneltilmediğini hissederek bana bir kez daha göz attı. Veya belki hamile olduğu için “doğum” lafının geçmesiyle bunun nedeni.

Stephen, “Her şey çok hızlı gelişti,” diye devam etti. “O gazete kupürü kapının altından atıldı ve hemen ardından...” Ellerini havaya kaldırdı. “İşte buradayız. Yepyeni bir dünya.”

Stella başını sallayarak doğruladı bunu. “Olayların nasıl sonuç vereceğini bilmiyordum.”

“Kupürü bırakmaya karar vermek zor olmuştur herhalde.”

Stella destek için yine bana baktı. “Sokakta yanına yaklaşıp söylesem bana inanmayacağını düşündüm.”

“Muhtemelen haklı,” dedim. “Öyle bir konuda yabancıнын tekine inanacağımı sanmıyorum. Kupür bazı şeyleri araştırmaya yöneltti beni.”

Stephen şarabından bir yudum alıp kayıtsız görünmeye özem göstererek, “Ama Hope’u nasıl buldun?” diye sordu.

Bir an Stella’nın buna cevap vermeyeceğini sandım. Yine telefonuna bakarak yerinde kıpırdandı. “Annemin evinde bulduğum kâğıtta ebeveynlerinin adı vardı. İnternette arayınca babasının adı çıktı. Yazıda Hope’dan da söz ediliyordu. Fazla zamanımı almadı.”

Bana anlattığı da buydu ve Stephen tatmin olmuş gibi arkasına yaslandı. Birbirimize kaçamak bakışlar gönderince soracak başka şeyi olmadığını anladım. Bunun nedeni belki geçen gün benim de kapıldığım hissin tatmin edilmesiydi. Stella o bilgiyi edinmem için çok şeyden vazgeçmişti.

Sonra garip bir şey oldu; üçümüzün de dili çözüldü. Stephen biraz alkolle her zaman en karizmatik haline kavuşurdu ve ben ne olduğunu anlamadan ters giden randevularla ilgili hikâyeler anlatmaya başladı. Hepsini daha önce duymuştum ama bana hâlâ komik geliyordu ve az sonra Stella da gülmeye başladı.

Stephen bardaklarımızı doldurdu, herkes birbirini yıllardır tanıyormuş gibi sohbete devam ettik.

İçkiyi fazla kaçırdığının farkına ancak tuvalete gitmek için kalktığımda vardım. Başım dönünce toparlanmak için koltuğun arkılığına tutundum. Kapının yanında ne zaman boşaldığını hatırlamadığım üç şişe duruyordu.

Stephen kolumu tuttu ve o tür şeyler için artık fazla yaşlı olduğuma dair bir şaka yaptı. Ona iyi olduğumu söyleyip bir adım attım ama dünya tekrar dönmeye başladı.

Stella'yla Stephen tedirgin bir tavırla güldü ve tam anlamadığım bir şeyler konuştu. Stephen beni koltuk altımdan tutarak artık yatma zamanının geldiğini söyledi. Alenen belli olanla mücadele etmenin anlamı yoktu ve merdiveni tırmanmama yardım etmesine izin verdim ki, bu ilk defa olan bir şey değildi. Yatak odasının kapısını açtı ve ışığı yakarken gözlerimi yummamı söyledi. Sonra beni yatağa götürüp kenarına oturttu. Gözlerim hâlâ kapalıydı.

Çatlak bir sesle, “Çok içtim,” dedim.

“Uzun bir hafta oldu ve çok şey yaşadın.”

Sırtımı ovuşturdu ve çok kısa sürmesine rağmen bu temas beni rahatlattı.

“Gitmem gerek,” dedi.

“Kal.”

“Öteki odada Stella kalıyor.”

“Burada yat.” Elimi yatağın her zaman uyuduğum kısmının tersine koymak istedim ama ıskaladım ve neredeyse dengemi kaybedip devriliyordum.

“Çok horluyorsun,” dedi Stephen. “Öyle bir gürültüde uymak istesem havaalanının yanına taşınurdım.”

İkimiz de gülmedik ama ben şahsen bunu hafiften sallandığım için yapamamıştım. Stephen'ın yardımıyla uzanıp başımı yastığa koydum.

“Lütfen kal,” dedim.

Anlık bir sessizlik oldu, sonra bacağımdaki bağları çekiştirerek çözdüm ve protez yere düştü. Ardından gelecek olanı biliyordum.

“Aşağıdaki kanepede yatarım,” dedi Stephen. “Alarmı kurar, işten önce eve gidip duş alırım.”

Ona uzandım ama yine ıskalayınca kendimi beceriksizce havayı yoklar halde buldum. “Ona güveniyor musun?” dedim.

Gözlerimi açtığımda oda, merkezinde Stephen’ın belirsiz silüetinin olduğu donuk bir geriliğe bürünmüştü. Yatağın kenarında oturuyor gibi geldi bana ama elimle hamle edince uzaklaştı ve kapıya doğru kaydı. Başını uzatarak merdivenden aşağıya, oturma odasına doğru baktı, sonra geri çekilip bana yaklaştı. Konuştuğunda sesi ancak benim duyabileceğim kadar alçaktı.

“Belki...” dedi; “Sana daha fazla güveniyorum.”

Havada bir kıpırtı oldu ve yanıma uzandı. Gözümün üstündeki saçları geriye itip elini omuzuma koydu.

“Sanırım önemli bir şeyi unuttum,” dedim.

“Ne gibi bir şey?”

Akşam boyunca söylenen her şeyi filtre etmek için beynimi zorladıysam da kumda çabalayarak yürümeye benziyordu bu. Ya Stephen ya da Stella bana önemli gibi gelen bir şey söylemişti ama her şeyin birbiriyle nasıl ilintilendirileceğini kestiremiyordum.

“Uyu,” dedi Stephen. “Sabah hatırlarsın.”

Hafızamı zorlamaya çalışınca bacaklarım kumda daha derinlere gömüldü, kendimi o çekime teslim ettim.

“Teşekkür ederim,” dedim. Ve sonra boşluğa gömüldüm.

42

Cuma

SONRASINDA İLK bilincine vardığım şey birisinin omuzumu tutup sarstığı oldu. Gri bulanıklık keskin renklere dönüştü ve Stephen'ın yanımda diz çöktüğünü gördüm. Bir günlük sakalı çenesinde koyu bir gölge oluşturmuştu ve genellikle düzgün olan saçları her yöne açılar yaparak dikilmişti.

“Bütün gece debelenmiş gibi görünmüyorsun,” diye fısıldadı.

Nefesi kulağımı gıdıklıyordu. Önce yuvarlanarak sırtüstü döndüm, sonra doğrulup oturdum ve sırtımı yatağın arkalığına dayadım.

“Saat kaç?”

“Altıya beş var.”

“Uhhh! Bu kadar erken...”

“İşten önce eve gitmem gerek.”

Sırtımı biraz dikleştirdim ve görüş alanımı daraltan ince sisi dağıtmak için gözlerimi kırıştırdım.

“Başın nasıl?” diye sordu Stephen.

“Şaşılacak kadar iyi. Ne kadar içtim?”

“Bir buçuk şişeden biraz fazla.”

Uzun bir soluk koyuverdim. “Beni durdurmalıydın.”

“Kararlarını kendin verebilecek kadar büyüdüğünü düşündüm.”

Bunu şaka tonuyla söylemişti ama içinde gerçeklik de barındırıyordu. Kendi evimde şarap içmemi engellemek onun görevi değildi.

“Gitmem gerek,” dedi.

Onu geçireceğimi söyledim ve ayağa kalkıp protezimin bağlarıyla uğraşmamı izledi. Hazır olunca dengemi kontrol etti ve odadan çıkıp aşağıya indik. Beni kucakladı, gelip gece kaldığı için teşekkür ettim. Ona evde neden ihtiyaç duyduğumu bilemiyordum ama oradaydı işte. Yürüyüp arabasına binişini izledikten sonra kapıyı kapattım. Oturma odasında da mutfakta da Stella’dan iz yoktu.

Birisi –muhtemelen Stephen– gece yatmadan önce ortalığı toparlamıştı. Üç boş şişe arka kapının yanındaki çöp kutusuna düzgünce koyulmuş, kullandığımız bardaklar yıkanıp eviyenin damlalığına baş aşağı yerleştirilmişti.

Kahve makinesini çalıştırıp her zamanki tabureme çöktüm ve gözlerimi nihayetinde on dakikayı bulacak bir dakika için yumdum. Tekrar açtığımda zihnim daha berraktı. Dizüstü bilgisayarım bankonun üstündeydi ve onu görünce yapmam gereken şeyi hatırlayıverdim. Kahvemi alıp işe koyuldum.

Nikki’nin evinde bulduğum kâğıdın üst köşesindeki isim “Don Hipkiss” idi ve eğer Google’da bulduğum kişiye aitse adam

ülkenin öte ucunda yaşayan bir belediye meclisi üyesiydi. Diğer potansiyel Don ya da Donald Hipkisse'leri araştırdım ama en-der rastlanan bir isimdi ve uyuşan diğer sonuçlar Birleşik Krallık dışındaydı.

Don'un eşi Valerie de aynı bölgenin eski meclis üyelerinden-di. Kadından genellikle "Val" olarak söz ediliyordu ve o da eşi de kırk yılı aşkın süre toplumsal hizmet çalışmalarında yer al-mıştı. İnternette çifte dair bolca bilginin yanı sıra birçok söyleşi ve fotoğraf vardı. Don ile Val dört yıl kadar önce birlikte emekli olmuş ve bu, yerel gazetelerde geniş şekilde yer bulmuştu.

O zaman otuz bir yaşına basan oğulları Thomas'a haberleri incelerken rastladım. Jane'den bir hafta önce annesinin arka bah-çesinden kaçırılmasa William Fletcher'ın olacağı yaşıyordu.

Arama sonuçlarına göz gezdirmeye devam ettim ve bu kez de Don Hipkiss'in ölüm ilanıya karşılaştım. Emekliliğini kutladık-tan bir sene sonra "kısa bir hastalık dönemi" olarak tarif edilen rahatsızlığın sonunda ölmüştü. Kariyerinin uzunluğu düşünülür-se internette yer alan taziye ve övgülerin sayısı şaşırtıcı değildi.

Val Hipkiss de eşinden bir ay sonra ölmüştü. Buna dair haber-leri tararken Thomas Hipkiss'in Cambridge Üniversitesi mezunu olduğunun ve annesiyle babasının meclis üyeliği yaptığı yerde bir kitabevi açmayı planladığının anlatıldığı bir yazıya rastladım. "Ebeveynlerinin sevdiği topluma bir şeyler katmak" istediğini söylemişti ve yazıya elinde kitaplarla küçük bir dükkânın önünde gururla dururken çekilmiş fotoğrafı da eklenmişti.

Sıradışı derecede sıradan birisiydi. Tesco reyonlarından alış-veriş arabasını iterek üç dört kez geçmesine rağmen kimsenin aynı kişiyle karşılaştığından tam emin olmayacağı bir adam.

Thomas'ın William Fletcher olup olmadığını, eğer öyleyse kendisiyle ilgili gerçekleri benim gibi öğrenmek isteyip istemeyeceğini merak ettim.

Kimdi adam? Ebeveynleri ne yapmıştı? Muhtemel biyolojik annesi olan Emmada onu büyüten insanlar da ölmüştü.

Merdivenden bir ses geldi ve Stella esneyerek mutfağa girerken bilgisayarı kapattım.

Gerinip yüzünde ince bir gülümsemeyle yanımdaki tabureye kaydı. "Başın nasıl?"

"Daha kötü olduğu zamanları da gördük."

"Stephen sorunsuz gitti mi?"

"Beni uyandırıp okuldan önce duş almak için eve gitti."

Stella telefonunu bankoya koydu. "Hoş birine benziyor," dedi ve bunu söylerken içten gibiydi.

"Öyledir," diye cevap verdim.

"Sana korumacı yaklaşıyor." Bir duraksama. "Tüm o sorular..." Stella düşündüğümünden daha idrakliydi. Ya öyleydi ya da Stephen'ın yaklaşımı benim alkole doymuş beynimin inandığından daha vurguluydu.

"Uzun zamandır arkadaşız," dedim.

"Seni yatmaya götürmesi çok tatlıydı."

Ses tonunda deşifre edilmesi kolay olmayan bir şey vardı. Belki öyle bir ilişkinin özlemini çekiyordu.

"Bu ilk değildi," dedim. "Ama tersinin yaşandığı da oldu."

Stella başını ciddi bir ifadeyle salladı, sonra saçlarını geriye itti. Benim tarzımı kasten mi taklit ettiğini sormak geldi içimden. Bunu neredeyse yapıyordum ama fazla kişisel bir soru olacağını düşündüm.

“İş görüşmesinden ne zaman cevap almayı bekliyorsun?” diye sordum.

Gözlerini kırpıştırarak başını çevirdi. “Değerlendirmenin hafta sonunu alabileceğini söylediler. Bugün başkalarıyla da görüşecekler.”

“Dün gece sormam gerekirdi ama aklımdan çıkmış. Dün yine Wayne’i görür gibi oldun mu?”

Başını iki yana salladı. “Hayır. Zaten geçen geceki de o olmayabilir. Olmayan şeyleri görmeye başlamışımıdır belki.”

Sesi emin değilmiş gibiydi ve eğer adamdan kurtulmaya çalışıyorsa sanırım bunu garipsememek gerekiyordu. Bereleri neredeyse tamamen yok olmuştu; onları tanıştığımız gün görmesem soluk izlerin ne olduğunu araştırmak aklımdan geçmezdi.

Bir süre konuşmadan oturduk ve o gün için yaptığım planları hatırlayana kadar gerçek bir huzur ortamı doğdu.

“Bugün genellikle dışarıda olacağım,” dedim. “Bir şey gerekirse aramaktan çekinme.”

“Sana yük olmak istemiyorum.”

“Değilsin.”

Yerimden kalktım, dünya merhamet gösterip durağan kaldı ve bulanmadı.

Duş almak daha da uyanmama yardım etti, sonra giyinip aşıya indim ve Stella’ya veda etmeden önce bir bardak su içtim. Ne zaman döneceğimi sorunca muhtemelen akşamı bulacağını söyledim.

Arabama bindiğimde ne yöne gideceğimi bilmediğimden telefonda navigasyonu açtım. Güzergâhın iki saatlik yol olduğunu

söyleyince radyoda duymazdan gelinmesi kolay bir şeyler bulup motoru çalıştırdım.

Önceki gece Stephen'a söylemeye çalıştığım şeyi hatırladığımda bir saat kadar yol almıştım. Aklımdan beklenmediği şekilde çıktığı gibi geri gelmişti.

Stephen beni nasıl bulduğunu sorduğunda Stella babamın adının annesinin dolabında bulunduğu kâğıtta yazılı olduğunu söylemişti. Ama o sayfayı ben de görmüştüm ve sadece "TAYLOR" yazıyordu; diğerlerindeyse "SMITH" ve "DON HIPKISS" adları vardı. Sonuncusu öteki ikisinden ilk ad da yazılı olduğu için farklıydı.

Arabayı yol kenarındaki ilk cebe çekip sayfaları hatırlamaya çalışarak düşündüm. Telefonla fotoğraflarını çekmem gerekirdi ama artık bunun için biraz geçti. Yine de üstlerinde yazanları bildiğimden emindim. Belki birini yanlış hatırlıyor olabilirdim ama aynısı üçü için de geçerli olamazdı. Ve bu da ortaya büyük bir soru çıkarıyordu: Stella beni nasıl buldu?

BİR ANNE, yalpalayarak yürüyen küçük oğlunun çıkması için Tommy'nin Kitapları'nın kapısını tutuyordu. Yakında benim okula başladığım yaşa gelecekti herhalde çocuk. Her şeyi sorgulayacak kadar büyük ama annesinin hâlâ yakınında olmasını isteyecek kadar küçüktü. Rengârenk kapaklı ince bir kitabı sıkı sıkıya kavramıştı ve yürürken ilk sayfasını açtı. Ne dediğini anlayamadım ama kitabı annesine okumaya çalışıyor, o da bunu eve gittiklerinde yapabileceğini anlatıyordu.

Thomas Hipkiss'in kitabevi, ebeveynlerinin meclis üyeliği yaptığı kasabanın merkezine yakın yerdeki eski tarz parke taşı döşenmiş sokağın üstündeydi. Ana caddede bildik zincir marketler sıralanmıştı ama küçük bağımsız dükkânlar da vardı ve önlerindeki kaldırıma insanın ayağının takılabileceği panolar koyulmuştu. Birçok yerde artık rastlanmayan türden bir caddeydi. Kitabevinin yanındaki unlu mamuller dükkânından dışarıya sosisli börek kokusu taşıyor, öteki yandaki komşudan gelen el

yapımı sabun kokusuyla kaldırımda kapışıyordu. Kitabevinin vitrininde barlarda düzenlenen konserleri, yerel yazarların sonraki aylarda katılacağı imza günlerini duyuran afişler vardı. Her şeyde sorgulanamaz bir yuva odağı seziliyordu ki bence bu, toplumun merkezi parçası olan ebeveynler tarafından büyütülmüş biri için gayet doğaldı.

İçeriye girerken kapının üzerindeki çingirak takırdadı ve bankonun arkasındaki adam başını kaldırıp bana gülümsedi. Elinde kitaplarla kapının önünde dururken çekilmiş fotoğrafından Thomas'ı hemen hatırladım. Resimde görüldüğünden çok daha çarpıcı biriydi. Daha uzun, daha atletikti ve sarımtırak kirli sakalı vardı. Yaşlılara özgü açık mavi, dirsekleri yıpranmış bir süveter vardı üstünde. Babasından kalma olduğunu tahmin ettim.

Yardımcı olup olamayacağını sorduğunda sesi havalı olmaksızın ziyade hoşsohbet birine yaraşır türdendi.

“Sadece göz gezdiriyorum,” dedim.

Yardıma ihtiyacım olursa kendisine haber vermemi söyledi ve rafın arka tarafında kaybolup gördüğüm ilk cildi elime aldım.

Kitabı açtım ama okumak yerine rafların arasından klavyede bir şeyler yazan Thomas'ı gözlüyordum. Adamda tarif edilmesi zor, onu markette cüzdanını evde unutmuş birinin alışveriş bedelini öderken hayal etmemi sağlayan bir nitelik vardı. Cana yakın ve hoş bir şey.

Kısa süre sonra kitabı yerine koyup kasanın yakınındaki rafa yöneldim. Thomas başını kaldırıp beni inceledi.

“Düğün mekânlarıyla ilgili bir şeyler bilmiyorsunuzdur herhalde, değil mi?” dedi.

Tavrında haylazlık belirtisi vardı.

“Okuldan bir arkadaşım Korfu’daki bir su parkında evlenmişti,” diye cevap verdim. “Rahip kaydırağın dibinde bekliyordu ve ikisi de kayarak gelip izdivaç yeminini orada etti.”

Gözleri irileşti, sonra güldü. “Demek istediğim tam olarak bu değildi.”

Thomas bilgisayar monitörünü bana doğru çevirince ekranı görebilmek için bankoya yaklaştım. Büyük bir tentenin resmi vardı.

“Nişanlım yarım düzine potansiyel mekân linki göndermiş,” dedi. “Görmeye gitmeden önce sayıyı üçe kadar düşürmesine yardım etmemi istiyor.”

“Çok zor bir şey gibi gelmiyor kulağa.”

Thomas fareyi tıklattı ve tentenin yerine karşı ucuna kriket gölgeliği kurulmuş köy meydanını andıran geniş bir yeşil alan geldi.

“Üç seçimi çoktan yaptığını tahmin ediyorum, yani istediği aslında benim seçimlerimin onunkilerle uyuşması.”

Güldüm ve buna sırtarak cevap verdi. “Galiba bir tür test,” dedi.

“Öyleyse gerilmeye lüzum yok. Sadece ömür boyu sürececek bir şey.”

Şakayı olması gerektiği şekilde karşılayarak güldü, sonra monitörü tekrar kendine çevirdi.

“St.Stephen Salonu’nu biliyor musunuz?” diye sordu.

“Buralardan değilim.”

Başını salladı. “Bence bir numaralı seçimi orası. Arkada bir meyve bahçesi var ve bana küçükken en yakın arkadaşıyla kendi arka bahçelerindeki elma ağacının altında evlilik provaları yaptıklarını anlatmıştı.”

“Öyleyse cevabı zaten biliyorsunuz.”

Başını tekrar sallarken yüzünden bir gülümseme daha geçti. “Sadece ayak uydurmak istiyorum...” Susup nerede olduğumun nihayet farkına varmış gibi etrafa bakındıktan sonra bana döndü. “Affedersiniz. Yardımcı olabileceğim bir konu var mıydı?”

“Bilemiyorum.” Ne yapmam gerektiğini düşünerek durumu çabucak tarttım. “Siz Thomas mısınız?” diye sordum.

Alnı hafiften kırıştı. “Namım o kadar yayılmış mı?”

“Dükkânın adı açık ediyor bunu.”

Güldü. “Haa! Doğru ya.”

“Bir süre önce bu dükkânın açılışıyla ilgili bir şeyler okumuştum sanırım.”

Thomas döndü ve başını birkaç saat önce gördüğüm yazının çerçevelenmiş halde asılı olduğu duvara doğru salladı.

“Nasıl rastladınız ki o şeye?” diye sordu.

“Efendim?”

“Buralardan olmadığınızı söylemiştiniz, değil mi?”

Tutarsızlığın farkına ancak varmıştım. Haber yerel bir gazetede çıkmıştı ve uzaklarda oturuyorsam –ya da babasını özellikle araştırmıyorsam– görmüş olamazdım.

“Sanırım yolda kahve içmek için durduğumda gözüme çarpmış olmalı,” dedim. “Yani orada elime geçen eski bir gazetede.”

Yeterince akla yakın olduğu için sorgulama gereği duymadı. Birkaç saniye öylece karşılıklı durduk ve neredeyse önceki hafta öğrendiklerimi ortaya döküveriyordum. Sadece kendimle ilgili olanları değil, onunla ilgili olanları da.

Thomas hâlâ duvardaki çerçeveli kupüre bakıyordu ve yüzünde bir gülümseme vardı, bu da aynı şekilde gülümseyemediğimi fark etmemi sağladı.

O mutluydu.

O dükkâna sahipti, evlenecekti ve ben de hissettiklerim sayesinde bir hayatın didik didik edilmesinin ne kadar zor şey olduğunu biliyordum. Oraya gerçekleri öğrenmek isteyeceğini düşünerek gelmiştim ama onu görmüş ve bilmemesinin daha mı iyi olacağını merak etmeye başlamıştım. Stella bana iyi niyetlerle gelmiş olabilirdi; ancak ben, gerçeğin aslında ne anlama geldiğini ve insana ne yapabileceğini bilerek davranabilirdim.

Haklıysam ve ebeveynleri hakkındaki şüphelerimi Thomas'a anlatırsam bu, onlara dair her türlü olumlu anısını yıkıp atabilirdi. Üstelik biyolojik annesi Emma'yla ilişki kurması da mümkün değildi artık. Yani kimse kazanmayacaktı.

Ve eğer haklı değilsem her şey daha da kötü olacaktı.

Ben duvardaki makaleye öylece bakarken Thomas'ın da beni süzdüğünü fark ettim. Dününce yüzünde sorgulayan bir ifade olduğunu gördüm.

"Tanışıyor muyuz?" diye sordu. "Birden bana tanıdık geldiniz."

Huzursuz olduğumu belli etmemeye çalışarak bankodan biraz uzaklaştım. Başımı iki yana sallayarak, "Sanmıyorum tanıştığımızı," diye cevap verdim. Kapıya doğru daha hızlı gerilemeye başlamıştım. "Umarım düğün iyi gider," dedim.

Arkamdan seslenerek teşekkür ettiğinde kapıdan çıkmak üzereydim.

ANA YOLA doğru ilerlerken araba sürdüğümün bile farkında değildim adeta. Tüm yaşananlar birbirine zıt iki şeyin aynı anda doğru olabileceğine inanır hale koymuştu beni. Thomas'a gerçekleri anlatmak hem en iyisi, hem de en kötüsü olacaktı. Anlatmamakla yanlış olmasına rağmen en doğru kararı vermiştim.

Eve dönüş yolunda yarım saat kadar ilerlemiştim ki telefonum çaldı. Arabanın Bluetooth'u nedense devreye girmediği için sonraki cebe ulaşana kadar cevap vermedim. Kenara çekip baktığımda cevapsız çağrıların başında Stella'nın adı vardı ama geri aradığımda açmadı. Sesli ya da yazılı mesaj da yoktu.

Tekrar yola koyuldum, birkaç dakika gidince telefon bir kez daha çalıp hemen kapandı. Karşıma başka cep çıkmadığından bir servis alanına ulaşana kadar arabayı sürmeye devam ettim, oraya girince benzin pompalarının biraz uzağına park ettim.

Stella'dan bir cevapsız çağrı daha. Tekrar aramayı denedim ama telefon uzun uzun çaldıktan sonra hat kesildi. Birkaç dakika

bekleyip yine denedim, sonuç yine aynı oldu. Bu sefer yolda olduğumu ve bir saate kadar geleceğimi bildiren bir mesaj yazdım.

Macklebury'ye kadar olan yol boyunca başka arama olmadı. Daha önce akşamdan önce dönmeyeceğimi söylememe rağmen arabayı garaj yoluna park ettiğimde öğleüzeri saatleriydi. Bir şeylerin yolunda olmadığını daha arabadan inerken hissettim. Ensemde kaşıntıya benzer bir his algılayarak izlendiğim sanısına kapılınca arkamı dönüp etrafa baktım ama ne sokakta birileri vardı, ne de komşu evlerin pencerelerinde.

Ön kapıyı açmak için anahtarı kullanmaya yeltendim ama kilitli değildi. Sabah çıkarken kilitlediğimden emindim, öyleyse Stella evden çıkmak ya da gelen birisini karşılamak için açmıştı ve sonra... Sonrasında ne olduğunu bilmiyordum.

İçeriye girer girmez havada anlayamadığım bir şey olduğunu hissettim. Eve yalnız girer ve görülmeyen biri tarafından takip edildiğini bilir gibi bir şeydi bu. Kesin bilmekten ziyade hissetmek gibi.

“Merhaba!”

Seslenişim cevapsız kaldı. Mutfağın her zaman açık duran kapısı da dahil olmak üzere tüm kapılar kapalıydı.

“Stella?”

Yine cevap yok.

En yakınımnda oturma odasının kapısı vardı ve iterek açıp eşikte durdum. Karşımdaki sahneye öylece bakıyordum. Kütüphanenin raflarında duran kitaplarla dergiler yere fırlatılmıştı. En alt rafa koyduğum, mektupları ve belgeleri içinde muhafaza ettiğim evrak kutusu da yerdeydi. Kapağı açılmış, kâğıtlar halının üstüne saçılmıştı. Kanepenin minderleri de yerdeydi, masaysa yan devrilmişti ve iki ayağı kopartılıp pencerenin denizliğine atılmıştı.

“Stella!”

Yine cevap gelmeyince oturma odasından çıkarak holü geçip mutfığa yöneldim.

Kırmızı sıvı birikintisini kapıyı açar açmaz gördüm. Beyaz seramiklerin üstüne kızıl bir jöle gibi yayılmıştı.

Stella, başını dolabın kapağına yaslamış halde fırının yanında oturuyordu. Çıplak dizlerinde de kan vardı ve kaşları, alnı boyunca uzanan kavisli yaradan kanla keçeleşmişti. Beni görünce yerinde sıçradı ve kollarını önünde kendini kucaklar gibi sıkı sıkıya kavuşturdu.

Konuştığında sesi zor anlaşılacak şekilde çatlıyordu. “Seni aradım...”

Konuşmama fırsat kalmadan göz kapakları titreşerek kapandı, bedeni yana kayıp yere yığıldı.

STELLA GÖZLERİNİ kırıştırarak kendine gelir ve doğru-
lark tekrar otururken hızlı adımlarla mutfacı kat ettim. Yanına
çömelip kolumu omuzuna doladım.

“Ne oldu?” diye sordum.

Gözlerini kırıştırmaya devam etti, sonra başını ovuşturdu ve
elini çekip şimdi alına iyice bulaşmış olan kana baktı.

Derin soluklar alıp verirken, “Onu gördün mü?” dedi.

“Kimi?”

“Wayne...”

Bakışlarını takip ederek hole açılan kapıya göz attım ama
orada kimse yoktu.

“Beni nasıl bulduğunu anlayamıyorum. Kapı çalındı ve pos-
tacının geldiğini sandım. Kilidi açıp kapıyı araladığım anda
içeriye daldı.”

Gözlerini yine kırıştırıp bana odakladı. Ayağa kalkmasına
yardım ettim, tabureye götürüp oturtuktan sonra bir bez ala-

rak elindeki, dizlerindeki, yüzündeki kanları silmeye giriştim. Gözünün üzerinde ince bir kesik vardı. Fazla derin değildi ama epey kanıyordu.

“Gidip gitmediğini kontrol edeceğim,” dedim.

Stella başını hafifçe salladı ama anladığından emin değildim.

Arka kapının kilidini kontrol ettim, sonra yerdeki kanın üzerinden atlayıp hole gittim. Ön kapıyı tekrar kilitledim, oturma odasını yokladım ve üst kata çıktım. Üç kapı vardı ve ilkinin itip banyoya baktım. Kollarımdaki tüyler diken diken olmuştu ve her korku filminin başındaki şu deli kadın olduğumu söyleyen tahrik sızısını yok saymam zordu.

Banyoda kimse yoktu. Bu kez de misafir yatak odasını kontrol ettim. Stella sırt çantasını yukarıya taşıdığından beri oraya girmemiştim ve ters bir durum yoktu. Yatak topluydu, çanta da ayakucundaydı.

Son olarak kendi odama yöneldim. Her şey bana Wayne’in orada olacağını söylüyordu. Onu hiç görmemiştim ama zihnimde canlandırabiliyordum: kirli sakal bırakmış, kalın kollu ve bulldog boyunlu bir adam. Hepsinin kendi yakıştırmalarım olduğunun farkındaydım ama bilinmeyen her zaman bilinen-den daha kötüdür.

İçerideydim ve görünürde benden başka kimse yoktu. Gardırobun içine, yatağın altına baktım. Koridordaki dolabı bile kontrol ettim. Sonra bezi başına bastırarak oturan Stella’nın yanına döndüm.

“Kimse yok evde,” dedim. “Her yere baktım. Gitmiş.”

Başını yavaşça salladı. “Oturma odasına doğru geriledim. Bağırarak ondan kaçamayacağımı söylüyordu. Nereye saklanırsam saklanayım beni bulacağını falan. Öyle şeyler işte. Sonra şunu bunu fırlatmaya başladı ve...”

“Hepsi eşyadan ibaret,” dedim. “Önemli şeyler değil.”

“Odadan çıkmayı başardım ama beni burada kısırdı. Durmadan ona ait olduğumu söylüyordu. Arka kapıya koşunca karnımı yumrukladı. Birkaç kez daha vurdu ve sanırım o arada başımı çarptım...”

Boğuk bir sesle inledi. Dizlerindeki ve yerdeki kanın başındaki kesikten gelmediğini neden sonra anlamıştım. Bakışlarımız ortak bir idrakle kenetlendi.

“Sen...”

Stella dizlerini birbirine bastırıp elini karnına koydu. “Kanı gördü ve sanırım bu onu korkuttu. Bana daha önce de vurmuştu ama genellikle sadece berelere yol açardı. Gerileyip mutfaktan çıktı ama nereye gittiğini bilemiyordum. Yukarıya çıktığını hatırlıyorum. Tuvalet oturdum ve kan geldi. Tekrar aşağıya indiğimde mutfakta değildi. Gidip gitmediğini bilmiyordum...” Yerdeki kızıl ve yapışkan birikintiye baktı. “Özür dilerim...”

Ona sarılıp omuzuma doğru çektim. “Özür dilemen gerekmiyor.”

Stella kolunu benimkine doladı ve bir süre öyle durduk. Konuşmuyor, ağlamıyordu. Bana tutunmaktan başka şey yapmıyordu. Bebekler ve hamilelik konusunda erken evrede yapılan düşüğün neye benzediğini ayırt edecek kadar fazla şey bilmesem de kan yeterince kötü belirtiydi.

Stella beni bırakıp taburede arkasına yaslanınca kollarını yine kendi bedenine doladı.

“Polisi aradın mı?” diye sordum. Başını iki yama salladı. “Ambulans çağırdın mı?”

Yine aynı baş hareketi.

“Sadece seni aradım.

“999’u arayacağım.”

Stella uzanıp telefonumu çıkaramadan bileğimi kavradı.
“Hayır.”

“Birilerini aramamız gerek ama.”

“Durumu daha da kötü hale koyarsın. Tekrar gelmeyeceğini söyledi. Fazla ileri gittiğinin farkındaydı.”

Benimle göz teması kurmuyor, hâlâ yerdeki kana bakıyordu.

“Sana saldırdı,” dedim. “Hamileydin ve şimdi...”

Bir kez daha salladı başını. “Ben... Ben sadece...”
Gözlerini duvara dikip omuzlarını düşürdü. “Ben sadece temizlenmek ve...”

“Hastanede kontrolden geçmen gerek.”

Stella uzun, derin bir soluk aldı. “Artık yapabilecekleri bir şey yok.”

Söyleyecek bir şeyler düşündüm. Bulamadım. Benim bednim, benim kaybım değildi. Daha birkaç gün önce polise gitmek istemediğimi söyleyerek direniyordum, şimdiyse aksini yapması için birine ısrar ediyordum.

“Hiç değilse bir doktora gözükmelisin bence.”

Duyduğunu ifade eder şekilde yavaşça başını sallasa da hemen tepki vermedi. Bana iyice sokulunca göğsünün yükselip alçaldığını hissettim. Sonra tekrar çekilip gözlerini ovuşturdu.

Hırıltılı bir sesle, “İşe alındım,” dedi.

Neden bahsettiğini anlamam birkaç saniye gerektirdi, sonra önceki gün gittiği iş görüşmesini hatırladım.

“Pazartesi günü başlayabilirim,” diye ekledi. Ses, dümdüzdü; heyecandan ziyade bilgilendirme yansıtıyordu.

“Bu harika bir haber.”

“Ayrıca arkadaşlarımdan biriyle konuştum. Tüm bu şeylerden önce.” Bir kez daha yerdeki kana baktı. “Yakın zamanda iki odalı bir yere taşındı ve onunla kalabileceğim. Wayne geldiğinde hazırlanmaya başlamak üzereydim.”

Başka bir sebepten ötürü konuşamaz hale gelmiştim. Teselli sözleri bulmakta zorlanmamdan değil, gafil avlanmamdan ötürü.

“Stephen dün gece o soruları belli bir niyetle sıralamadı,” dedim.

“Mesele o değil. Zaten en başında kalmak istememiştim.” Duraladı. “Gücenme lütfen.”

Bunu beni kırmak için söylemediğini biliyordum ama “gücenme” vurgusu tersini işaret eder gibiydi. Ansızın o kayıp duygusunun geri geldiğini hissettim: Gitmesini istemiyordum.

Belki tedirginliğimi dindirmek için, “Senin eve dönmeni bekleyecektim,” dedi. “Öylece çıkıp gitmeyecektim.”

Stella doğrulup ayağa kalktı ve giysilerini düzeltti. “Gidip temizleneceğim,” dedi.

Bezi bankoya koyup yerdeki kan birikintisinin yanında durdu. Ben ilgileneceğimi söyleyince üzerinden atlayarak yavaşça merdivene yöneldi. Önce ayak seslerini, ardından banyonun kapısının açılışını dinledim. Kapı kapanınca eviyeye gidip alt dolaptaki kovayı aldım ve su doldurdum.

Her şey daima o kadar çabuk oluyordu ki, dünya tekrar dönmeyen önce bir olguyu yakalamaya ucu ucuna yetişiyordum. Çok kısa zaman önce kitapçada Thomas’la birlikteydim ve şimdi de bu şey olmuştu.

Kovadaki suya biraz temizlik deterjanı sıkıp karıştırdım. Kapının yanındaki dolaptan aldığım mopla yerdeki kanı temiz-

ledim. Ve belki önce o şeyin fotoğrafını çekmem gerektiği ancak aklıma geldi. Stella fikrini değiştirip polise başvurmak isterse bunun yararı olurdu. Ama zaten yapmayacaktı bunu. Gidiyordu.

Başlamışken mutfağın geri kalanını da mopla sildim, kahverengine dönen suyu eviyeye döktükten sonra oturma odasına geçip etrafa fırlatılan şeyleri yerlerine koymaya giriştim. Bacakları kırılan masa haricinde eski haline kolaylıkla koyulamayacak bir şey yoktu ve o da pahalı bir şey değildi. Kâğıtların tekrar düzene sokulması biraz zaman alacaktı, o yüzden bunu sonraya bırakarak hepsini kutuya öylece tıktırdım.

Merdivenden bir gürültü gelince hole yöneldim ve Stella'nın elinde sırt çantasıyla son basamağı indiğini gördüm. Üstünde temiz giysiler vardı ve saçları ıslaktı.

Çantaya baktım. "Hâlâ bir ambulans çağırabiliriz."

Bunu duymazdan geldi. "Arkadaşımın evine gidiyorum. Dün taşındı oraya ve eşyalarını henüz açmadı. Yani kalacağım odayı yerleştirmem gerek." Mutfağa baktı. "Ama istersen önce orayı temizlemene yardım edebilirim."

"Halledildi gibi. Bir şey yapman gerekmiyor."

Birbirimize ne söyleyeceğimizi bilemeden öylece durduk ve Stella birden bire gözüme yine yabancı gibi göründü.

"Arkadaşın nerede oturuyor?" diye sordum. "Seni oraya bırakabilirim."

"Her şey ayarlandı," dedi.

"Sadece şey var..."

"Ne?"

"Hastane olmasa bile en azından bir doktora görünmen gerektiğine şahiden inanıyorum."

Stella çantasını omuzuna astı. “Görünürüm belki. Ama bugün değil.” Gülümsemeye fazla benzemeyen bir gülümsemeyle baktı yüzüme.

“Wayne’in seni arkadaşının evine kadar takip etmeyeceğini nereden biliyorsun?”

“Bilmiyorum. Ama burada olduğumu bir şekilde öğrenmiş, yani başka herhangi yer benim için daha güvenli.”

Bunun bir uyarı olmadığına farkındaydım ama kulağıma öyle gibi gelmişti. Evimin güvenli olmadığına dair bir ima gibi.

“Gitmen gerekmiyor,” dedim.

Gülümseme gibi olmayan bir gülümseme daha.

Stella çantasını omuzuna iyice yerleştirdi, sonra yanımdan geçip kapıyı açtı. “Etraf böyle dağıldığı için özür dilerim. Ve diğer her şey için de.”

Çıkıp garaj yolu boyunca yürüdü ve kaldırıma ulaştı. Köpeğini gezdiren bir adamın yanından geçerken hayvanın başını okşamak için duraladı ama sokağın köşesinde gözden kaybolana kadar dönüp tek bir kez bile arkasına bakmadı.

EVİN ÖNÜNDEKİ basamaklarda durmuş, benliğimin büyük parçası geri dönmesini arzulayarak gidişini seyrediyordum. Köpekli adam sokak boyunca yürümeye devam etti, evimin önünden geçerken bana başıyla selam verdi ve kaldırımında bir şeyleri kokladığı için köpeğini payladı.

Bahçeye inip çitin üzerinden aştım ve Bay Bonner'ın kapısını çaldım. Mutat bekleyişten sonra kapı açıldı, yaşlı adam girmem için yana çekildi.

Bastonundan destek alıyordu ve sonra duruşunu değiştirip bedeninin ağırlığını yaslandığı duvara verdi. "Dizim bugün bana oyunlar oynuyor," dedi. "Seninki gibi biyonik bir tane işime yarardı doğrusu."

Onu hoşnut etmek için güldüm. "Bugün daha erken saatlerde evime gelen biri gözünüze çarptı mı?" diye sordum.

"Saat kaç gibi mesela?"

“Herhangi bir zamanda. Ben çıktıktan sonra.”

Evime göz attı, sonra tekrar bana odaklandı. “Kimse gelmedi, aşkım. Postacı bile durmadan geçip gitti. İkimize de mektup falan yokmuş bugün.”

Düşündürdü bu beni. Stella, Wayne’in ön kapıdan girdiğini ayrıntılarıyla anlatmıştı. Zaten yokladığımda arka kapı kilitliydi.

“Bütün gün oturma odanızda mıydınız?” diye sordum.

“Hemen hemen. Mesanem eskisi gibi değil ama bunun ayrıntılarını bilmek istemezsin herhalde.”

“Ve kimsenin gelip gittiğini görmediniz, öyle mi?”

“Görmem gereken birileri mi vardı?”

Bunun bir anlam ifade etmesi gerekip gerekmediğini kestiremeden evimden tarafa göz attım. Wayne geldiğinde ve giderken Bay Bonner başka bir odada olabilirdi.

Sorun olmadığını söyledim ve ne zaman gerçekleşeceği iyice müphem hal alan Scrabble gecesi için bir kez daha söz verip evime döndüm.

Etrafı toplamayı büyük ölçüde tamamlamıştım ama bir ara pasaport ve doğum belgesi gibi önemli şeylerin hâlâ orada olup olmadığına bakmak için kutudaki kâğıtları kontrol etme gereği hissettim. Babam her zaman kasa almam için başımın etini yerd, ben de ona alırsam bunun ancak ufak bir tane olacağını ve eve hırsız girerse onu başka yerde rahatça açmak için kucaklayıp götürceğini söylerdim.

Kâğıt yığnında eksik bir şey yok gibiydi ama ben de o tür şeylere fazla dikkat yönelten biri değildim. Faturalar ve ban-

kadan gelen mektuplar vardı. İnsanların yığın halini alana dek elde tuttuğu, nihayetinde birkaç yıl sonra imha ettiği türden şeyler yani.

Mutfağa döndüğümde yer hemen hemen kurumuştur ama seramiklerde hâlâ silik bir kırmızımsı iz olduğunu gördüm. Bir kez daha yer silmekle uğraşacak ruh halinde değildim. Her şeyden çok birilerinin eşliğine ihtiyacım vardı. Arabanın anahtarlarını kapıp çıktım. Bu kez alarmı dikkatle kurmayı ihmal etmemiştim.

Okula vardığımda Stephen çıkmış, kapıya yaslanmış halde bir öğrenci annesiyle flört etmeye dalmıştı. Bu elbette cinsel değil Stephen'ca bir şeydi. Üzerine dikkat toplamayı severdi.

Geldiğimi görünce kadına bir şeyler söyledi, iki çocuğuna el sallayarak veda etti ve bana doğru yürüdü. Ancak o zaman günlerden Cuma olduğunu hatırladım. Enerji dolu olmasına şaşmamak gerekirdi. Başımı çocuklarını nedense kentlerde pek rağbet gören tankla askeri personel taşıyıcı karışımı arabasına yönelten kadına doğru salladım. "Benim için düzcinsel olmaya mı karar verdin?"

"Çok beklersin."

"Tüm o hallerinin şahlanıp gemi azıya almış heteroseksüelliğini örtmek için giriştiğin bir maskaralık olduğunu biliyordum zaten."

"Yakaladın beni." Sırıttı. Ama bu ifade şakalaşmaya devam etmeyeceğimi anlayınca silindi. "Ne oldu?"

Eve gelince Stella'yı ne halde bulduğumu, kanı ve evdeki hasarı anlattım. Ve nasıl alelacele çıkıp gittiğini.

Stephen dinledi, sonra yüzünden bir bulut geçti. Gözleri kısıldı ve benim de kendime sorduğum soruyu yöneltmeye hazırlandığını hissettim.

“Wayne’i hiç gördün mü?”

“Hayır.”

“Telefonda sesini duydun mu? Varlığına dair bir belirtiye rastladın mı?” Stephen hepsinin cevabını zaten bildiğinden bir şey söylemedim. “Bana Stella’nın hamile olduğundan bahsetmemiştin,” dedi.

“Kasten saklamış falan değilim.”

“Ona dün akşam şarap teklif ettim.”

“O anda söylemenin bana düşmeyeceğine karar verdim herhalde. Bilmeni istese kendisinin söyleyeceğini düşündüm.”

Stephen hemen cevap vermedi ama gözleri biraz daha kısılmıştı ve beynindeki dişlilerin çalıştığını neredeyse duyabiliyordum.

“Hamile olduğuna dair herhangi kanıtla rastladın mı?” diye sordu.

“Dün gece sen de gördün onu.”

Kaşlarını yazı tura için attığı paranın yere düşmesini bekleyen biri gibi kaldırdı. “Tamı tamına öyle oldu.”

Stella’nın karnını görüp görmediğimi hatırlamaya çalıştım. Zayıftı ve başlangıcında da olsa hamileliğinin sezilmesi gerekmez miydi?

Stephen benden ilerideydi. “Muayene olmuş muydu, tarama yaptırmış mıydı?”

“Bana öyle bir şeyden söz etmedi. Bunu yapması için sebep yoktu.”

“Sabah bulantıları o dönemde olmaz mı? Öyle bir şey sezdin mi?”

“İlk belirtilerden biridir bu,” dedim. “Sabahları rahatsızlık çeker gibi görünmüyordu... Ama herkes aynı sıkıntıları yaşamaz ki.”

Stephen cevap vermedi. Vermesi gerekmiyordu.

“Neden yalan söylesin bu konuda?” dedim. Bu aslında kendi kendime yönelttiğim bir soruydu ve sonra anahtar konumda öneme sahip olan kısmı hatırladım. “Hamile olduğunu bana söyleyen Stella değildi. Annesi söyledi bunu.”

Stephen kaşlarını bu bilgi anlatımının geneline uymazmış gibi çattı.

“Hepsi bir aldatmacadan ibaretse neden şimdi?” diye sordum. “Neden bugün ben yokken evin altını üstüne getirsin?”

Stephen hemen cevap vermedi ama bunu yaptığında söyledikleri akla yakındı. “Belki dün gece onu ürküttüm. Bir sürü soru sordum.”

“Ama neden yapsın bunların hepsini?”

“Alenen ortada olan bir şey var. Birileri ne zaman seni Google’da arasa ortaya çıkan bir şey...”

Zaten bildiğim bir konudan söz ediyordu. Yeni birileriyle tanışsam genellikle bariyer anlamına gelen şeyden.

“Stella parayla ilgili hiçbir şey sormadı bana,” dedim.

“Sormaya *niyeti olmadığındandır* belki.” Bunun bende yerli yerini bulmasını bekledi, sonra, “Birisi para çalmayı aklına koyduysa bunu önceden konu etmez,” diye ekledi.

Haklıydı ama...

Ve bir şey çaktı kafamda.

“Köpeklerle alerjisi olduğunu söylemişti,” dedim usulca.

“Yok muymuş?”

“Bugün evden çıktığında sokakta bir köpek vardı ve durup kafasını okşadı.”

Bu sözler ikimizin arasında havada asılı kaldı. Küçük ama devasa bir şey. En büyük yalanlar en küçüklerin üstüne inşa edilir.

“Ayrıca dün gece beni ebeveynlerimin isimleri annesinin evinde bulduğu sayfada yazılı olduğu için bulunduğunu söyledi. Ama o kâğıdı ben de gördüm ve sadece soyadımız vardı. Doğru söylüyor olsa, sadece “Taylor” adından yola çıkması gerekirdi.”

Stephen bana bakmaya devam etti ve bunlar o kadar yoğun bakışlardı ki başımı çevirmek zorunda kaldım.

“Kilitleri değiştirmelisin,” dedi.

“Ama bana annesinin evindeki kâğıtlardan söz ederken doğruyu söylüyordu. Oradaydılar. Bana o gazete kupürünü verdi ve orada da bir gerçek yatıyordu. Kulağım Jane’inkiyle aynı. Annem benim için para ödediklerini kabul etti. Bilmediğim tek şey annemle babamın kaçırıldığımdan haberdar olup olmadığı.” Durdum ve bir şeyi atladığımı fark ettim.

Nikki’yle sevgilisi Jane’dan bir yıl önce satmak için bir çocuk –yani Thomas’ı– çaldıysa, o zaman ebeveynlerimden öyle bir fikir almalarına ihtiyaçları yoktu.

Bunu anlatınca Stephen derin bir soluk alıp okula baktı. Hademe hafta sonu için kapıları kilitliyordu ve diğer öğretmenler oyun alanından el sallayınca Stephen de aynı şekilde karşılık verdi.

“En iyi yalanların hepsi gerçeğe dayanır,” dedi.

Nasıl cevap vereceğimi bilemeden bunu içselleştirmeye çalıştım. Arabayı okulun arkasına park ettiğini söyledi. Benimki daha ilerideydi. Caddede yürümeye başladık. Günlerden Cuma olduğu için etrafta çok az insan vardı; çocuklarla velileri hafta sonuna hazırlanmak için evlerine dağılmıştı. Cadde sakindi ve konuşmadan yürüyorduk, bu da tedirginliğimin artmasına katkıda bulunuyordu.

Suskunluğu bozan Stephen oldu. “Stella evden bir şey çaldı mı?” diye sordu.

“Eksik bir şey çarpmadı gözüme. Oturma odası dağıtılmıştı ve mutfakta kan vardı.”

“Kilitleri mutlaka değiştirmelisin.”

Bunu zaten söylemişti ama bir şey demedim. Hiç değilse bir “ben sana demedim mi?” vurgusu yoktu. Stella konusunda haklı olup olmadığı net değildi ama ortada kesin çelişkiler vardı. Geçmişimle ilgili gerçekleri bana vermişti ama bir gerçek gerçeğin tamamı değildir.

“Polisten şu saldırıyla ilgili bir şey çıktı mı?” diye sordum.

“Çıkmadı.”

“Şeyleri... Yani o duyguları hâlâ besliyor musun?”

Stephen’ın yumruklarını sıkışını, tarif ettiği öfkenin tanıdığım insana çok yabancı olduğunu düşünüşümü iyi hatırlıyordum.

“Onları yok saymaya çalışıyorum.”

Stephen'in arabasına ulaşmıştık. Omuzunda asıl olan çantadan anahtarları çıkardı, bir eliyle havaya atıp diğeriyle yakaladı.

"Bu gece de sende kalmamı ister misin?" dedi.

"Kocaman kız oldum."

Gülmesini istiyordum ama gülmedi. Uzanıp beni kendine çekerek kucakladı. Kavrayışı sıkı ve rahatlatıcıydı; kelimelerin yapabileceğinden çok şey ifade ediyordu.

Geri çekilip arabanın kapısını açtı. "İhtiyacın olursa ara," dedi ve bir an içimden bende kalmasını istemek geldi.

"Sen de öyle yap," dedim.

EV BOMBOŞ gibi geldi. Uç durumların birinden diğerine o kadar hızlı geçiş yapmanın sağlıklı olup olmadığını merak etmeye başlamıştım. Yalnız yaşamaya alışmıştım; kendi hava kabarcığımın içinde yaşamaktan hoşnuttum ve sonra, durup dururken Stella'nın etrafta olmasını sevmiştim. Merdivende başka birinin ayak seslerini duymak rahatlatıcıydı. Birinin bana içecek bir şey hazırlamayı önereceğini ya da nasıl olduğumu soracağını bilmek de.

Ve şimdi o gitmişti, zamanında sahip olduğum kendi kendime yetme hissi gitmişti ve yalnızlık hissediyordum.

Ama bir taraftan da Stephen'ın tümünün bir illüzyondan ibaret olduğunu söylerken haklı olup olmadığını düşünüyordum. Veya benim için çok şeyden vazgeçen, sonunda eski sevgilisinin saldırısına maruz kalıp bu yüzden giden birinde kusur mu aradığımı? Stella'dan kalmasını isteyen bendim. Defalarca gideceğini söylemişti.

Ama bunların hepsi meselenin parçalarıydı. Kişiyi bir şey yaptırmanın en iyi yolu bunun kendi fikri olduğuna inandırmak mıydı?

Aşırı tepki vermek gibi gelse de hafta sonunda kilitleri değiştirecektim. Stella'nın bana doğruyu söylediğine inanmak istiyordum.

Akşam saatlerini Wayne'in gözünden kaçan başka hasara yol açıp açmadığını anlamak için odaları kontrol ederek geçirdim. Ya da Wayne'in bizzat orada olup olmadığını kontrol ederek. Stephen'ın en iyi yalanların gerçek üzerine inşa edildiğine dair söylediklerini geride bırakma mücadelesi veriyordum. Stella'nın söylediği her şeye inanmaya çaresizce ihtiyacım vardı, çünkü karşıma bilmediğim bir gerçek koymuştu. Eğer Stephen haklıysa geride bırakmam zor olacak büyük bir kaygı vardı. Stella'nın hamileliğinden Nikki söz etmişti bana, bu da kızıyla başından beri temas halinde olduğu anlamına geliyordu. Ve öyleyse hepsinin ne kadar yalandı?

En iyi yalanlar gerçeğe dayanır.

Stephen'ın bundan daha derinlikli bir laf ettiğini sanmıyordum. Jane Craven olduğum ve ebeveynlerimin bunu hiçbir zaman bilmediği doğru olabilirdi. Nikki bana bir doğru bir de yalan söylemiş, doğru çok büyük olduğu için yalan hiç sorgulanmamış olabilirdi.

Annemi tüm o fotoğraflarla çevrili, günlerdir onunla konuşmadığımı bilmenin verdiği azapla evinde tek başına otururken canlandırdım gözümde. Onu şimdi arayabilirdim, *aramalıyım* belki ama yapamıyordum bunu. Henüz değil. O gün değil.

Stella'nın kaldığı odaya gidip babamın bana haftalar gibi gelen bir süre önce gözden geçirdiğim defterini tekrar çıkardım. Jane'in kaçırıldığı yerin az ilerisinden satın alınan arabanın faturasının olduğu defteri.

Başta annemle babamın nikâh günü çekilen o kumlu fotoğraf vardı. Annem sade elbisesi, babam üstüne büyük gelen takımı içinde. Benim şimdi olduğumdan genç hallerini görmek sinir bozucuydu. O kadar genç ve gelecekten umutlu görünmeleri yaptıkları şeyin o kadar korkunç olup olmadığını sorgulamama yol açtı. Bir çocuk sahibi olmayı, bir çocuğu sevmeyi o kadar çok istiyorlardı ki, onlar için muazzam bir rakamı gözden çıkarmışlardı.

Bana umudu ifade ettiği için "Hope" adını bile vermişlerdi.

Ve belki bunu yapmanın evlat edinme, koruyucu ailelik gibi alternatif yolları da mevcuttu. Bilemiyordum. Ama mutlak bir gerçek vardı. Beni iyi büyüttmüşlerdi. Beni sevmişlerdi. Annem beni hâlâ seviyordu.

Öte yandan bir de Penny vardı. O da çocuk sahibi olmayı muhtemelen onlar kadar çok istiyordu. Çocuğuna aynı miktarda sevgi verebilirdi ama o çocuk ondan çalınmıştı.

Sevginin belirlendiği nefret edilesi, affedilemez bir edim.

Sayfaları karıştırmaya, babamın biriktirdiği biletlere, faturalara, makbuzlara, fotoğraflara bakmaya devam ettim. Öyle bir şeye sahip olmayı istedim: Hayatımın iyisiyle ve kötüsüyle bir tarihçesi.

Sayfaları çevirmeye devam ederken annemin bir fotoğrafı defterin altından kucağıma düştü. Çok 80'lerden kalma bir görüntüsü vardı. Sivri vatkalı olan pembe bir elbise giymişti.

Döneme tamı tamına uygun permalı saçlarına bolca sprey sıkıldığı belliydi.

Tam fotoğrafı gerisin geri defterin içine koyacaktım ki, annemin zamanının ötesinde olduğunu fark ettim. Resim evlenmeden önce çekilmişti, çünkü altına kızlık soyadı kullanılarak “Barbara Paisley” yazılmıştı.

Deftere bakmaya devam ederken aklımdan yine annemi aramak geçiyordu. Bu sanki onu affedip affedemeyeceğimi sorgulamak gibi bir şeydi ve bunu yapamayacaktım. Sabah karar verebileceğimi düşünerek defteri kutuya koydum.

Ev boştu ve ertesi sabah Yaratıcılar Kulübü yoktu, ben de eskiden sakın Cuma geceleri ne yaptığımı hatırlamaya çalıştım. Ya Stephen’la geçirirdim öyle geceleri ya da birlikte olduğumuz zamanlar Aki’yle. Veya annemin evinde.

Kendimi yatağın içinde oturmuş, altında babamın düzgün elyazısıyla annemin kızlık soyadının yazılı olduğu fotoğrafını düşünürken buldum. Bu da ne Stella’nın ne de Nikki’nin soyadını bilmediğimi fark etmemi sağladı. Önemli olmayabilirdi bu ama... Ama belki de önemliydi.

Bilgisayarımı açıp Google’da “Nikki + Stoneridge” araması yaptım ve bir şey çıkmadı. Yazımı düzelterip “Nicky” olarak dedim, sadece iki yıl önce yapılan bir 5.000 metre yarışıyla ilgili haberler çıktı karşıma. Yarışmacıların uzun bir listesi vardı ve tek karşılaşmamızda gördüğüm kadarıyla Nikki’nin öyle bir yarış iki yüz kişi arasında on beşinci bitirmesi mümkün görünmüyordu. Bundan da bir şey çıkmayınca “Nicola+ Stoneridge” aramasını yaptım ve nihayet bir şey buldum. On yıl kadar önce Stoneridge

Yaz Festivali'nde çekilmiş bir fotoğraf vardı ve altında "Nicola ve Robbie Brittan" yazıyordu. Fotoğrafta Nikki şimdiki gibi zayıf ve kemikliydi. Bir adamla birlikte pamuk şeker makinesinin yanında duruyordu ve geri planda da bir dönme dolap vardı. İkisi de gülümsemiyor, fotoğraflarının çekildiğinden habersiz gibi duruyordu ama altta adları yazılıydı.

Artık kadının soyadını biliyordum ve aramayı bunu kullanarak yapmaya niyetlenmişim ki, fotoğrafın başka şeyler de ifade ettiğinin farkına vardım. Birincisi, kimse Nikki'yle Robbie'nin evli olduğundan söz etmemişti. İkincisi, Nikki bana Robbie'nin on yıl kadar önce inşaat iskelesinden düştüğünü ve o zaman artık birlikte olmadıklarını anlatmıştı. Ama resim on yıldan kısa zaman önce çekilmişti. Ancak "on yıl" muğlâk bir ifadeydi ve Nikki yalan söylemiyor olabilirdi. Yine de bir şeyler ters geliyordu bana. Kelimeleri tam hatırlamıyor olsam da Nikki, Robbie'yle her şey yaşandıktan bir süre sonra ayrıldıklarını söylemişti. Ve sanırım orada konuyu kapatmıştı. Aslında bana Jane kaçırıldıktan sonra ayrıldıklarını söylememiş, ben öyle olduğunu farz etmişim. Ve öyle farz ettiğim için de Stella'nın babasının Robbie olmadığını düşünmüştüm.

Fotoğrafla ilgili tuhafıklar bunlarla sınırlı değildi. Nikki'nin yanındaki adamı tanımışım. Robbie'yi tanımışım. Nikki onun o şantiye kazasında öldüğünü söylemişti ama dolabını karıştırdığım gün fotoğraftaki adamın biraz daha yaşlı bir versiyonunun eve girdiğini merdivenin üst sahanlığından görmüştüm.

Tüm bunlar Robbie'nin –yani her şeyin gerisindeki bey-
nin– hâlâ hayatta olduğunu ve hâlâ Nikki'yle birlikte yaşadı-
ğını gösteriyordu.

Cumartesi

YARATICILAR KULÜBÜ'NÜN olmadığı Cumartesiler rutini bozulurdu. Bu genellikle Noel ya da Paskalya gibi zamanlara rastlardı ama yıl içinde de bazen öyle normal dışı durumlar yaşanırdı. Yine her zamanki saatte kalkmaya özen gösterir ve notlarımı gözden geçirirdim. Devam kâğıtlarını kontrol ederdim ve bazen doldurmam gereken sigorta formları falan olurdu. Bunları hafta içinde halletmiş olsam da tekrar elden geçirmek bana bir tür huzur verirdi.

Yaratıcılar Kulübü'nün toplanmadığı Cumartesi günleri uyum dağınıktı. Bazen yeniyetmelik zamanlarıma geri dönmüş gibi öğlene kadar uyurdum. Bazen 4'te ya da 5'te kalkar, evin içinde ne yapacağımı bilmeden dolanırdım.

O gün de öyle Cumartesilerden biriydi. Çok az uyumuş, sonunda boş mutfığa inip kahve makinesini çalıştırmıştım. Otuz dört yıl önce Jane Craven'ı, yani *beni* kaçıran adamla aynı mer-

divenin iki ucunda durduğumuz düşüncesini hazmetmek kolay değildi. İnşaat iskelesinden düşüp ölmemişti ve onca yıldır Nikki'yle birlikteydi. Polise gitmem gerekirdi ama elimde kanıt olduğundan emin değildim.

Vardı aslında. Ama Jane'le kulaklarımızın aynı olduğunu gösteren bir kupür fazla şey ifade etmiyordu. DNA testi yaptırıp Penny'yle akraba olduğumuzu kanıtlayabilirdim ama bunların hiçbirisi Robbie'yi, Nikki'yi ya da sanırım Stella'yı işaret etmezdi. Bildiklerimin büyük kısmı olguların onların aktardığı versiyonuna dayalıydı ve Stephen, en iyi yalanların gerçeğin içinde saklı olduğu konusunda haklıydı.

Hangi kısmın yalan, hangisinin doğru olduğuna dair en ufak fikrim yoktu. Ayrıca polise gidersem bu sadece annemin başının olaydaki rolünden ötürü derde girmesine hizmet edebilirdi.

Zaman geçti. Evin içinde dolaştım, kahve içtim, kaygılandım. Penny'ye bildiğim her şeyi anlatabilirdim ama bunun nereye varacağından emin değildim. Yine annemin başının derde girmesine yol açabilirdi ve bunu istemediğimi biliyordum.

Dolaşırken kendimi bir kez daha oturma odasıyla mutfak arasındaki kapının eşiğinde buldum. Stella'nın kanunı temizlediğim yerde hâlâ çok hafif bir leke vardı. Kaşının üzerinde hakikaten ufak bir kesik açılmıştı ama onun dışında kanı sadece dizlerinde görmüştüm. Merdivenin basamaklarında ya da oturma odasında da kan izi yoktu.

Stephen bana Wayne'le hiç karşılaşp karşılaşmadığımı sormuştu ve öyle bir şey olmamıştı. Adamın varlığı sadece Stella'nın sözlerine dayalıydı. Öyle biri olduğu konusunda ona inanmıştım, hatta belki hâlâ inanıyordum ama... Ama bu sadece...

Mutfaktaki çöp kutusunu kontrol ettim ve onu dışarıdaki tekerlekli konteynere boşalttığımı hatırladım. Pis bir işle uğraşacağımı bilerek çıktım, konteyneri yana eğerek içindekileri yere döktüm. Ağzı bağlı poşetlerde sorun yoktu, öğürmemeye yol açanlar gevşek bırakılmış olanlardı. Yumurta kabuklarını çöpe öylece attığım için kesinlikle pişmandım. Çöpleri bir aşamada ellerimi de kullanmak zorunda kalacağımı bilerek ayağımın ucuyla sağa sola iteledim. Tam eller devreye girecekti ki telefonum çalmaya başladı. Saat 11'i biraz geçmişti ve ekranda Stephen'in adı vardı. İlk aklıma gelen o gün Yaratıcılar Kulübü'nüm toplanmayacağını unuttuğu oldu.

Dalga geçmeye hazırlanarak neşeyle açtım telefonu ve nerede olduğumu sorarkenki ses tonu kötü bir şey olduğunu anında sezmemi sağladı.

"Evdeyim," dedim. "Sen neredesin?"

"Elwood'un merkezinde."

Büyüdüğüm yerdi burası. Annemin yaşadığı yer. "Ne yapıyorsun orada?" diye sordum.

Cevap vermedi ama derin derin soluduğunu duyabiliyordum.

"Ne oldu?" dedim.

"Ona bakıyorum."

"Kime?"

"Beni döven adamlardan birine."

Sesi öfkeden titriyordu.

"Öylece dolaşılıyor etrafta," dedi. "Önce bankaya uğradı, şimdi de tanzim satış mağazasına girdi. Her şey normalmiş gibi geziyor adam."

“Steve...” Cevap vermeyince adını tekrar söyledim. “Beni dinle.”

“Ne var?”

“Aptalca bir şey yapma.”

“Ne gibi bir şey mesela?”

“Biliyorsun işte. Geliyorum oraya. Hemen arabaya biniyorum. Uzun sürmez. Beni bekle, tamam mı?”

Cevap vermeyince son kısmı tekrarladım ve onaylamaya yakın kabul ettiğim bir homurdanma geldi. Sonra telefon kapandı ve ekran karardı.

Stephen’ı daha önce duymadığım yabanıl bir öfkeyle konuşurken yumruklarını sıkmış halde canlandırdım gözümde. Onu hiçbir zaman şiddete yatkın biri olarak düşünmemiştim ama “Ne gibi bir şey mesela?” deyişinde bana tehlikeli gelen bir yan vardı.

Yerdeki çöplere gitmeden önce hepsini toplamak zorunda olduğumu, aksi halde farelerin toplanacağını bilerek baktım.

Yarısı körili yemek ısmarladığımda gelen kesekâğdının altında saklı duran şeyi ancak ilk poşete uzandığımda fark ettim.

Çömelip onu ortaya çıkardım ama bunu yaparken temiz kesekikten fişkıran kızıl ve yapışkan şey elime bulaştı. Burnuma götürüp koklasam da ne olduğunu çoktan anlamıştım.

Neredeyse tamamen boşalmış olan sahte kan torbası benim çöpümün içine gömülmüştü ama oraya kesinlikle benim tarafından koyulmamıştı.

ÇÖPLERİ TOPLAYIP ellerimi yıkamam ve Elwood'a gitmem on beş ila yirmi dakikamı aldı. Yolu çok iyi bildiğimden arabayı eczanenin önündeki bir saatlik park yerine çekene kadar adeta otomatik pilotla sürmüştüm.

Caddede hızlı adımlarla yürürken telefonumu çıkarıp Stephen'ı aradım ama bunu yapmama gerek yokmuş, çünkü savaş anıtının yanındaki bankta oturduğunu gördüm. Bütün "A-Level" eğitimi aldığım, iş aramak zorunda olmadığım, istediğim zaman yalnız çıkmama izin verilen muhteşem yaşlardayken arkadaşlarımla buluştuğum yerdi orası. O bankta saatlerce oturur ve lüzumsuz şeylerden konuşurduk.

Stephen orada tek başına oturmuş, ana caddenin öte ucuna sabit gözlerle bakıyordu. Yanına iliştiğimde bunu fark ettiğini gösteren bir şey yapmadı, bakışlarını diktiği yerden çekip bana yöneltmedi.

“Bahis dükkânında,” dedi. “Seni aradıktan hemen sonra girdi oraya.”

Stephen’in yumrukları yine sıkılıyordu ve çeneleri birbirine kenetlenmişti. Koluna dokundum ama çekti.

“Steve...”

Duymazdan gelip oraya bakmaya devam etti ve tam o sırada bahis dükkânının kapısı açıldı, dışarıya kot pantolonla kapüşonlu ceket giymiş bir adam çıktı. Kafası keldi ama kulaklarının etrafında tarz gereği değil doğal gibi görünen saç tutamları vardı.

Stephen derhal ayağa fırladı. İçinde yanan ateşi hissedebiliyordum.

“Steve...”

Bana tepki vermedi ama ona saldıran adamı takip etmek için hareketlenmedi de. Adam yolun karşısına geçip onu görünce yavaşlayan bir sürücüye el salladı, sonra Wetherspoon’a daldı.

Stephen banktan bir adım uzaklaştı ama tam karşısına dikildim, ellerimi göğsüne dayayarak onu durdurdum.

“Sen bir öğretmensin,” dedim. “Bir *ilkokul* öğretmeni. Saldırıyla suçlanırsan ne olur?”

Derin bir soluk aldı ama ne geriledi ne de banka döndü. “Bir şeyleri hak etti.”

“Hak etmiş olabilir ama mesele o değil sensin. Kariyerini ve hayatını mahvetmenin anlamı yok.”

Stephen bir soluk daha aldı, omuzlarını biraz düşürdü ve bakişlerini ayaklarına dikti. “Beni öldüreceğini düşündüm.”

Sesinde öyle bir acı vardı ki, neredeyse yolundan çekilecektim. O benim arkadaşım, *en iyi* arkadaşım ve durumu onun için daha iyi hale koyamayacağımı biliyordum.

“Yerdeydim, başımı korumaya çalışıyordum ve beni tekmelemeye devam ediyorlardı.” Sesi tekinsizdi. “Birinin ayağındaki bot çenemin altına denk geldi, diğeri başımın arkasını tekmeledi. Gözlerimi yumdum ve bir daha ayağa kalkamayacağımı düşündüm.”

Silkinerek dikildi, gerilememe neden olacak şekilde bir adım attı ama yolundan çekilmedim.

“Önemli olan *sensin*,” dedim. “Şimdi gidip bir şey yaparsan senin hayatın yıkıma uğrar. Tutuklanırsın. Mahkemeye çıkarsın. Bir daha asla öğretmenlik yapamazsın.”

“Ne öneriyorsun öyleyse?”

Bana bakmıyor ve hâlâ birbirine kenetlediği dişlerinin arasından konuşuyordu.

“Polisi ara. Adamın nerede olduğunu biliyorsun. Oraya içki içmek ya da yemek yemek için girdiyse bir süre çıkmayacaktır. Gelip onu yakalarlar.”

“Ya bu işten bir şekilde sıyrılırsa?”

“Ya sıyrılamazsa?”

Stephen, sarayın önünde nöbet tutan bir asker gibi kaskatı duruyordu. Etrafımı dolaşıp oraya hücum etmenin eşiğinde olduğunu düşündüm ve bunu yaparsa ona hiçbir şekilde engel olamayacağımı biliyordum.

Bir kez daha hamle edecek oldu... Sonra elini isteksizce cebine atıp telefonunu çıkardı.

Banka otururken öyle bir sevince kapılmışım ki onu kucaklamak istiyordum.

“999’u mu aramam gerek?” diye sordu. “Acil bir durum değil bu.”

Ona 101’i aramasını söyledim ve sözümü tamamlarken bahis dükkânının yanındaki bankanın köşesinde duran ikili gözüme ilişti.

Telefonu Stephen’in elindeydi ama numarayı tuşlamak yerine bakışlarımı takip etmişti. “Ne oldu?” dedi.

“Oradaki Stella.”

Başını çevirip biraz daha dikkatle baktı ama mesafe uzak olduğundan bunun bir şeye yarayacağını sanmıyordum. “Yanındaki kim?” diye sordu.

“Annesi. Nikki’yle birlikte.”

İŞİN GARİP yanı, yaşanmak üzere olanı bilmemdi. Annemin altında kızlık soyadı yazılı olan fotoğrafı babamın defterinin arasından kayıp düşmüştü. Stella'ya büyüdüğüm yeri, ilk banka hesabımı orada açtığımı söylemiştim. Her zaman oturma odasında tuttuğum belgeler etrafa saçılmıştı ve hepsini tekrar kutuya tıktırmadan önce doğru dürüst kontrol etmemiştim.

Ve en önemlisi: Stella bana benzemek için görünüşünü değiştirmişti.

Kalkıp yola doğru bir adım attım. Stella annesini kaldırımda bırakıp bankaya girmişti.

“Nereye gidiyorsun?” diye sordu Stephen.

Ona bakmak için dönmedim, çünkü gözlerimi Nikki'den alamıyordum. Nikki ise telefonuna bakıyordu, sonra gözetlendiğini

hissetmiş gibi dönüp etrafa bakındı. Donup kaldım ama gözleriyle ilerilerde bir yeri tarar gibiydi ve ardından dikkatini tekrar telefona yöneltti.

“Polisi arayacağına söz ver,” dedim Stephen’a.

“Sen nereye gidiyorsun?”

“Polisi ara ve sana saldıran adamı gördüğünü söyle. Onlar gelene kadar hiçbir şey yapma.” Dönüp ona göz attım, “Söz ver.”

“Tamam.”

Tekrar baktığımda Nikki hâlâ telefonuyla meşguldü. Stella benden bir dakika kadar öndeydi. Hızlı adımlarla karşıya geçip cadde boyunca yapabildiğimce çabuk şekilde ilerledim.

Birinin, bir kadının seslendiğini duyar gibi oldum ama beni hâlâ fark etmeyen Nikki’nin yanından ona hiç bakmadan geçip bankaya girdim.

Yirmi küsur yıl önce ilk hesabımı açtığım yerdi orası. Müdürü kariyer günü için okula gelmiş, benim dönemimdeki neredeyse herkes ilk hesabını o şubede açmıştı. Şimdi düşündüğümde bunun nasıl mümkün olduğunu anlayamıyordum. Okul o işten bir şekilde pay falan almış olabilir miydi?

Şubeye gelmeyeli yıllar olmuştu ve o arada açık ofis düzenine geçmişlerdi. Duvarlarda mortgage ve kredilerin reklamının yapıldığı posterler vardı. Stella az ilerideki bir bankonun önünde duruyordu.

Beni karşılayarak nasıl yardımcı olabileceğini soran kadını duymazdan gelip hızla bankoya doğru yürüdüm ve Stella’nın yanında durdum.

Birinin böyle davetsizce sokulması karşısında irkilerek döndü ama ben elindeki para çekme makbuzuna irileşmiş gözlerle bakan veznedara odaklanmıştım.

“Bir para çekme işlemi mi bu?” diye sordum.

Veznedar cevap vermedi; önce bankonun üstündeki ehliyetime, sonra yüzüme baktı. Bankamatik kartım da önündeydi. İkisi de cüzdanımdan alınmış olmalıydı. İkisinden birini kullanmam gerekene kadar bunun farkına varmayacaktım.

“Ben Hope Taylor,” dedim ve bu bana iyi geldi. Elmwood’un değildim. Hope Taylor’dım ve hep öyle olacaktım.

Veznedarın bakışları ikimizin arasında gidip geldi, sonra yüzüne bir panik ifadesi hâkim oldu. Bir an donup kaldı ama hemen döndü ve yanında oturan adama bir şeyler söylemeye başladı.

Bu kadarı Stella’nın kaçmak için fırlamasına yetti. Tek kelime etmeden kapıya koştu. Nikki de oradaydı ve bu, kaldırımında yanından geçerken beni gördüğünü düşünmeme yol açtı. Stella’nın çıkması için kapıyı tuttu, sonra nefretle kısılmış gözlerini bana odakladı.

“Ben olmasam bunların *hiçbirine* sahip olamazdın.”

Nikki bu sözleri tükürür gibi söylemişti bana ve cevap beklemeden dönüp kızını takip etti.

Her şey çok hızlı olmuştu ama ben ağır çekim gibi yaşamıştım. Onları caddenin karşısında gördüğüm anda neyin nasıl olacağını anlamıştım sanki.

Veznedara döndüm. Ehliyetimle bankamatik kartım hâlâ önündeydi. Bir de elektrik faturası vardı. Stella, annemin kızlık

soyadı da dahil olmak üzere gerekli her türlü kimlik bilgisine sahip halde gelmişti oraya. Ve elbette görüntüye de.

“Ne kadar çekmeye çalışıyordun?” diye sordum.

Veznedar ağzı açık kalmış halde bakıyordu bana. Cüzdanımı çantamdan çıkarıp Stella'nın o şeyleri ne zaman almış olabileceğini düşünerek boş ceplere göz attım. Bir kredi kartı, bir kütüphane kartı ve bir de Nectar kartı çekip uzattım. Hepsinin üstünde adım vardık.

“Hope benim,” dedim. Bir kez daha.

Veznedar sonunda cevap verebildi. “O sizin kız kardeşiniz mi? Güvenlik bilgilerinize sahipti.”

“Benim kardeşim yok. Polisi ben mi çağırayım, yoksa siz mi yaparsınız bunu?”

Cevap vermesine fırsat kalmadı, çünkü kapının önünden bir uluma kopmuştu.

Dışarıda yaşananların içeride yaşananlardan önemli olduğunu bilerek bankodan uzaklaştım.

Caddeye çıktığımda bahis dükkânının önünde bir kol ve bacak karmaşası olduğunu gördüm. Nikki yerde birbirine pençelerini çıkararak saldıran iki kadının tepesinde dikilmiş yardım isteyerek bağıırıyordu.

Önce Angel'ı tanıdım. Stella'ya, “Beni görmezden gelmeye cüret ettin, öyle mi?” diye çığlık çığlığa bağıırırken ringa balığının dişi kadar keskin tırnakları havada uçuşuyordu. Stella da kurtulmaya çalışırken buna dirsekler atarak karşılık veriyordu.

Aki ortaya çıktı ve Angel'ı belinden kavrayıp havaya kaldırdı. Angel tekmesini Stella'ya doğru savururken. "O değil," diyordu.

Bedava gösteri, ufak bir seyirci grubu toplamıştı. Kimileri sahneyi cep telefonlarıyla filme alırken Angel, Aki, Stella ve Nikki hep birlikte yavaşça dönüp bana baktı. Galiba bankaya girerken bana seslenen ve dikkatimi çekmeye çalışan Angel'dı. Oradan koşarak çıkan Stella'yı da ben sanmıştı.

"Selam," dedim ufakık bir el sallayışla.

Ve bir polis arabası gelip caddenin karşısına park etti.

51

Pazar

ANNEMİN OTURMA odasındaki koltuğuna dönmesi güzeldi. Evdeydi ama aynı zamanda yuvasındaydı. Olması gereken yerde. Bana geldiği o günden beri yaşlanmıştı sanki. Saçları zaten kırdı ama renkleri biraz daha açılmış gibiydi ve belki biraz da seyreleşmişlerdi. Kırışıkları, özellikle gözlerinin kenarlarındakiler derinleşmişti. Uzun zamandır uyumamış gibi görünüyordu.

“Elli bin çekmeye çalışmış,” dedim.

“*Elli...*” Bunu annelere ya da tamamen benim anneme has şekilde söylemişti. Kesinlikle inanılmaz bulduğu bir şeyi gerçek olduğunu kendine anlatırcasına tekrarlardı.

“Bir gün önceden gidip paranın hazır edilmesini istemiş. Bilmiyordum ama bankalardan yirmi dört saat önceden haber verirsen, istediğin miktarda nakdi çekebiliyormuşsun. Her za-

man yüklü miktarda para bulunmuyormuş şubelerde. Onu yakaladığımda oraya ikinci geliyormuş.”

“Elli...” diye tekrarladı annem.

“Bütün kimlik bilgilerime sahipti ve güvenlik kontrolünü geçmişti. Bana benzediğinden başka soru sormaya gerek duymamışlar. Elli bin pound nakit çekmek isteyen birinin daha fazla alarm çaldıracağını sanırdım ama öyle değilmiş. Bunun alışılmadık bir şey olmadığını söylediler.”

Annem bana şaşkınlıkla baktı ama bizzat banka müdürü anlatmasa sanırım ben de inanamazdım buna.

“Polis Stoneridge’deki evde Robbie’yi bulamadıklarını söyledi ama Stella’yla Nikki’yi yakalamışlar. Ayrıca ellerinde bankanın güvenlik kameralarının görüntüleri ve benim ifadem de var...”

Susup önüme baktım. Polise anlatmak zorunda kaldığım tek şey para değildi.

“Kilitleri değiştirdim,” dedim. “Ne olur ne olmaz diye.”

Kalkıp ona doğru yürüdüm ve yeni anahtarını avucuna koydum. Parlak nesneye baktı, yutkunup elinin tersiyle burnunu ovuşturdu.

Koltuğuma dönerken boğuk bir sesle, “Bu benim mi?” diye sordu.

“Öyle olmasa sana vermezdim.”

“Ben sandım ki...”

Cümlesini bitirmedi ama ne sandığını biliyordum. Ben de öyle sanmıştım çünkü: İlişkimizde artık o tür şeyler olmayacağını düşünmüştüm.

“Polise her şeyi anlatmak zorunda kaldım,” dedim. “Hikâyenin tamamını bilmeleri gerekiyordu. Her şeyi. Seni ve babamı. Penny’yi ve Jane’i. Bir ihtimal –bence büyük ihtimalle– ifadeni alacaklardır.”

Annem söylediğim şeyi içselleştirmek, belki de bunun bir gün olacağını bildiği için başını önüne eğdi. Belki on yıllardan beri biliyordu o günün geleceğini.

“Sonrasında ne olacağını tahmin edemiyorum,” dedim.

“Anladım.”

“Her şeyin yoluna gireceğini ve iyi olacağını söylemek istiyorum... Ama bundan tam emin değilim.”

Bir baş hareketi daha ama söz yok.

“Bu dolandırıcılık girişimini olayın geri planına bakmadan soruşturmaları mümkün değildi. Özür dilerim bunun için.”

Annem başını kaldırıp bana baktı. Gözlerini kırpıştırıyor, gözyaşlarını engellemeye çalışıyordu. “Özür dilemesi gereken sen değilsin.”

“Penny’yle de yazıştık. Salı günü onu ziyarete gideceğim. Bilmen gerektiğini düşündüm. Beni büyüttüğün ve babamla birlikte yaptığınız diğer her şey için müteşekkir olmadığımı düşünme. Ben sadece...”

Cümlemi bitirmedim, çünkü bunun için doğru sözcükleri bulamamıştım.

Annemin boğazında da bir yumru olduğu, “Biliyorum,” derkenki ses tonundan belliydi.

Penny'ye Chris'le ne olup bittiğini soracağımı anneme söylemedim. Bunu konuştuktan sonra adamı terk etmek isterse gerekli parayı vermeyi teklif edecektim. Reddedeceğini tahmin ediyordum ama bunu yapmak zorundaydım.

“Babamın aldığı arabaya ne oldu?” diye sordum. “Bizim hiç arabamız olmadı.”

Annem hatırlamaya çalışarak dudaklarını büzdü. “Kısa bir süre için vardı ama benim ilgilendiğim bir konu değildi bu. Babanın nereden aldığını da bilmiyorum. Durmadan bozuluyordu ve sadece birkaç ay kaldı bizde. Baban hurda fiyatına sattı, sonra bir daha araba almadık.” Duralayıp, “Sana söylemem gereken bir şey var,” diye ekleyince düşüncelerim tekrar içinde olduğumuz mekâna döndü.

Derin bir soluk aldı, o kısacık an bana bir ömür gibi geldi.

“Sana çalındığını bilmediğimizi anlatırken gerçeği söylüyordum. Bana inanmayabilirsin ama şahiden bilmiyorduk. Bilsek asla öyle bir şeye dahil olmazdık. Yaptığımızın doğru olduğunu öne süreceğim değilim ama istenmeyen bir bebek aldığımızı sanıyorduk. Seni özenle büyütebileceğimizi, seveceğimizi biliyorduk. Nereden geldiğin konusunda en ufak fikrimiz olsa bunu asla yapmazdık.”

Son birkaç kelime söz değil hıçkırık gibi çıkmıştı. Bana nemli gözlerle bakıyordu ve söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Belki hep bilmiştim bunu.

“Görmeme Stephen yardım etti,” dedim. “Stella her konuda çok inandırıcıydı. Bana varlığından çok sonra şüphe duymaya başladığım bir sevgiliden söz etti. Bedeninde gerçek bereler var-

dı. Annesi hamile olduğunu söyledi ki öyle bir şey yoktu. Tüm bunların provasını defalarca yapmış olmalılar.”

“İnanmaya ihtiyacın vardı,” dedi annem.

Neredeyse Thomas’ın adını söyleyecek ve Nikki’yle Robbie’nin bir çocuk daha çaldığını, yani hepsinin annemle babamın değil onların fikri olduğunu anlatacaktım. Kendimi son anda engelledim, çünkü bunun saklamam gereken bir sır olduğunu hissediyordum.

Annem haklıydı. Stella ile Nikki’nin bana anlattıklarında gerisine ne anlama gelirse gelsin inanmak istememi sağlayacak kadar gerçek vardı. İnternet bağlantıları boktan olsa da ev ödevlerini gerçekten iyi yapmışlardı ve dahası, izleri kendi başıma bulmamı sağlamışlardı. Her şeyi bir seferde önüme atmamışlardı.

Hepsi elli bin pound çalmak içindi. Ama banka müdürünün de söylediği gibi, başka bir gün daha fazlasını almak için geri gelebilirlerdi.

Böylece merak ettiğim tek bir şey kalıyordu: Robbie’yle Nikki bu aileyi yıllar boyu gözetim altında tutmuş olabilir miydi? Bana “Hope” adı verildiğini bilmeleri için bir neden yoktu ama belki arada sırada önünden geçerek evi yokluyorlardı. Annemin ya da babamın adının geçebileceği haberleri mi taramışlardı? Belki öbür kız, Robbie’nin sattığı kendi çocukları hakkında da daha fazla şey biliyorlardı. Thomas’tan ve kitabevinden haberleri olabilir miydi? Annemle babamın yaşadıkları yerden hiç taşınmamasının onlara büyük yardımı olmuştu sanırım.

Nedenleri ve ayrıntıları bilmiyordum ama Nikki’nin öfkeyle, “Ben olmasam bunların *hiçbirine* sahip olamazdın,” deyişini gayet iyi hatırlıyordum. Bu çok şey ifade ediyor olabilirdi.

“Stephen nasıl?” diye sordu annem.

“Ona saldıran adamı yakaladılar. Başka yerlerde de aranıyormuş. Aynı şeyi birkaç kez yaptığını tahmin ediyorlar.”

Annem akli başka yerdeymiş gibi salladı kafasını. Anahtar hâlâ elindeydi ve ona bir kez daha baktıktan sonra avucunu kapattı.

“Çok üzgünüm,” dedi.

“Biliyorum.”

ARABAYI GARAJ yoluna park ettim ve inerken Bay Bonner evinden çıktı. Dikkatimi çekmek için el sallayınca çitin üzerinden aşp bastonuna dayanarak durduğu yere doğru yürüdüm.

“Geçen gece polis gördüm buralarda,” dedi.

“Her şey yolunda,” diye cevap verdim. “Yani tam olarak öyle değil... Ama yoluna girecek.”

Bir ara ona her şeyi anlatacaktım ama o gün olmazdı.

Bunu anlamış gibi başını evine doğru salladı. “Seni bir parti Scrabble oynamak için ayartamam herhalde, değil mi?”

Kısmen refleksle hayır demek üzereyken kendimi tuttum. İhtiyacım olan şey tam da buydu çünkü. Az sonra döneceğimi söyledim ve yepyeni bir enerjiyle içeriye girişini seyrederek bir an duraladım. Sonra kendi evime gittim, kapıyı açınca paspasın üstündeki postayı topladım. Tek bir mektup vardı ve o da Aki'ye

gelmişti. Mesaj atıp haber verebilirdim ama bunun son sefer ne-
lere yol açtığını iyi hatırlıyordum ve aynı şeyi o kadar kısa arayla
tekrar yaşayamazdım. Arabamı çizen Angel da olabilirdi Stella da.
Belki bu önemli değildi. Angel'a tekrar sormaya niyetim yoktu.

Mektubu mutfak bankosunun üstüne attım, çıkıp kapıyı tek-
rar kilitledim ve çiti aşarak Bay Bonner'ın evine gittim. Kapıyı
çalınca içeriden, "Açık!" diye seslendi. Oturma odasına girince
çoktan pencerenin önündeki masaya yerleştiğini ve yanında bir
sözlük olduğunu gördüm. Karşısına otururken Scrabble taşlarını
ters çeviriyordu.

"Yaşlı olan başlar," dedi.

"Bizim ailede gençler başlıyor,"

Sırıttı. "Bir sürü öncelik tanınmış bir nesil."

Taşları tahtalara dizdik ve bir dakika daha kimin önce oyna-
yacağı konusunda didiştikten sonra "ateş" gibi basit bir kelimeyle
başlayarak Bay Bonner'ın puan almasına izin verdim. O skoru
deftere yazarken pencerede gözüme hafif bir hareket ilişti. Bay
Bonner da görmüştü bunu ve üç oğlanın garaj yolumun başında
durup aralarında bir şeyler konuşmalarını izledik.

Bay Bonner'a hemen döneceğimi söyleyip hızla dışarıya çık-
tım ve çiti aşarak Oliver'la tanımadığım iki arkadaşına doğru
yürüdüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. Annesinin kapıma dikil-
mesine yol açan kalemleri "emaneten verdiğim" Cumartesi gü-
nünden beri görmemiştim onu.

Oliver arkadaşlarına sessizce izin ister gibi baktı. "Annem bu-
raya geldiğimi bilmiyor," dedi.

“Neden *buradasın* peki?”

“Ondan nefret ettiğimi söylemek için. Aptalın teki olduğunu da. Artık kulübe gitmeme izin vermiyor. Sadakaya ihtiyacımız olmadığını söylüyor.”

Sesinde kararlılık ve öfke vardı. “Bazı insanlar yardım kabul etmekte zorlanır,” dedim. “Başka insanlara ihtiyaç duymanın onları zayıf göstereceğini sanırlar. Kötü bir niyeti olmadığından eminim. Öyle olsa, en başından gelmene izin vermezdi.”

Oliver başını kaldırıp bana baktı ve bunu zihninde işlediğini görebildim. Kadın en azından her hafta sonu onu arabayla getiriyordu, yani kulübe *o kadar* da karşı olamazdı. Oğluna bir hediye vermek için arkasından iş çevirmem konusunda haklı da olabilirdi. Bunu yapmanın daha iyi yolları vardı.

Oliver bu kez daha alçak bir sesle, “Onunla konuşabilir misiniz?” dedi. “Derslere dönmemi ondan isteyebilir misiniz?”

“Bunu başkası yapsa belki daha iyi olur. Stephen’dan isterim konuşmasını. Tanıyorsun onu. Öyle konularda iyidir.” Duraladım ve “Annenden nefret etmemelisin,” diye ekledim.

“Neden?”

“Çünkü sadece bir tane annen var.”

Cevap vermedi ama benim bildiğim şeyi bilmiyordu; insana bir annenin yettiğini.